

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SHARON SALA

"COULD NOT PUT IT DOWN."

—USA Today *Happy Ever After* for
I'll Stand By You

saving *Lake*

∞ A BLESSINGS, GEORGIA NOVEL ∞

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Yazardan Mektup Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Arka Kapak](#)

Sevgili okuyucu:

Güney'in en iyi küçük kasabası olan Blessings, Georgia'ya hoş geldiniz.

Hayır, burada sır saklanmıyor ve evet, herkes işinizi biliyor ama kötü şeyler olduğunda iyi insanlar sizi kurtarmaya geliyor.

Ben böyle bir yerde büyüdüm -herkesin hayatında en az bir kez yaşaması gereken bir yer, ama bu mümkün olmadığından, bir sonraki en iyi şeyi sunuyorum: bu yaşam tarzıyla ilgili hikayeler-dokunaklı hikayeler, komik hikayeler, bir sayfada kalbinizi kıracak ve bir sonraki sayfada iyileştirecek hikayeler.

"Count Your Blessings" okuyucularıma Georgia manzarasını tanıtan bir romandı.

Sen ve Sadece Sen, Blessings'te geçen ilk uzun roman. Arkadaşların ve ailenin sadakati ve Güneyli olmanın ne anlama geldiği hakkında bir hikaye olmasının yanı sıra keyifle okunacak tatlı bir aşk hikayesi.

I'll Stand By You ikinci uzun romanıydı. Hayata yanlış adımlarla başlayan insanların sonsuza dek mutlu yaşamının bir yolunu nasıl bulabileceklerine dair bir hikaye.

Jake'i Kurtarmak, elinizde tuttuğunuz bir sonraki hikâye. Hayatta önemli olan şeylerin kalbine inen bir hikaye: kefaret, bağışlama ve güven. Zamanın hikâyesi ama sadeliğiyle zamansız.

Hikayelerimden birini alın ve benimle birlikte Nimetler'i ziyaret edin. Kalacak kadar sevebilirsiniz.

Sayfalar arasında görüşmek
üzere, Sharon Sala

Bölüm 1

Thomas Wolfe bir keresinde şöyle yazmıştı: "Bir daha asla eve dönemezsin." Jacob Lorde asla bir yabancının sözüne inanmadı. Savaş yorgunu bir ruhla her milin geçişini işaretleyerek eve dönüş yolundaydı. İyileşmek için bir yere ihtiyacı vardı ve büyüdüğü yer olan Blessings, Georgia onu çağırıyordu.

Bir yıldan uzun bir süre önce babasını defnetmek için kısa bir süreliğine geri dönmüştü ve birliğine döndükten sonra da buranın sakinliği ve huzuru aklından çıkmamıştı. Sadece birkaç ay sonra, bir devriye sırasında el yapımı patlayıcının infilak etmesi sonucu uzun süre hastanede yatmış ve ordudaki görev süresi sona ermişti.

Şimdi eve dönüyor ve eskiden olduğu askeri gömmeye çalışıyordu. Savaşla işinin bitmesini istiyordu.

Huzura ihtiyacı vardı.

Nereye ait olduğunu bilmenin getirdiği duygusal güvenliğe ihtiyacı vardı.

Nefes almak için havaya ihtiyacı olduğu gibi buna da ihtiyacı vardı, bu yüzden bindiği Greyhound otobüsü virajı döndüğünde ve Blessings'in şehir sınırı tabelasının sabahın erken saatlerinde güneş ışığında parıldadığını gördüğünde, gözleri ani yaşlarla bulanıklaştı. Üniformasının cebinden güneş gözlüklerini çıkarıp taktı ve otobüs durmaya başladığında nefesini tuttu.

Frenler gıcırdıyordu. Yağa ihtiyaçları vardı.

Jake yavaşça ayağa kalktı, hâlâ iyileşmekte olan bacağındaki sertliği hafifletti, koridorda yürüdü ve sonra tatlı Georgia sabahına çıktı. Derin bir nefes aldı, etrafındaki dağlardaki çam ağaçlarının ve birinin şöminesinden çıkan dumanın kokusunu aldı.

Evindeydi.

Şoför otobüsün altındaki bagaj rafından spor çantasını aldı, elini sıktı ve tekrar bindi. Eve dönüş yolculuğunun geri kalanı Jake'le geçti.

* * *

Greyhound otobüsü egzozundan siyah dumanlar çıkararak Blessings'in içinden geçtiğinde Ruby Dye, Curl Up and Dye'ı yeni açmıştı. Otobüs düzenli olarak Blessings'ten geçtiği için ona hiç dikkat etmemişti ama bugün otobüs yavaşlamaya başladı. Otobüs durduğunda pencereye yaklaşıp kimin indiğini görmeyi bekledi ama gördüğü tek kişi, alttaki taşıyıcıdan bagajları almak için otobüsün etrafında dönen şofördü.

Birkaç dakika sonra otobüs aynı siyah dumandan oluşan küçük bir bulutun içinde uzaklaştı. O sırada Ruby üniformalı adamın spor çantasını almak için uzandığını gördü. Bu mesafeden kim olduğunu anlayamadı ama adam uzaklaşırken hafifçe topallıyordu.

"Evine hoş geldin asker," dedi usulca ve sonra işine geri döndü.

* * *

Jake kaldırımında durdu ve sabahın erken saatlerinde hava ciğerlerini doldururken derin bir nefes aldı. Sessizliğin sarmaladığı Jake, otobüs yolculuğunun yorgunluğu geçerken yavaşça nefes verdi. Spor çantasını omzunda daha rahat duracak şekilde kaydırarak güneye yöneldi. Burayla ev arasında bir yerde bir araç bulamazsa, önünde altı millik bir yürüyüş vardı ama o kadar uzun süre oturduktan sonra umurunda değildi.

Kasabada yürürken, her şeyin hemen hemen aynı göründüğünü görmek biraz rahatlatıcıydı. Granny's Country Kitchen hâlâ yemek yenebilecek başlıca yer olarak görünüyordu. Kahvaltı için oraya uğramayı düşündü ama yemek, evi görmek kadar acil bir ihtiyaç değildi.

Main'den güneye doğru devam ederken bir şeyin değiştiğini fark etti. Eski berber dükkânı kapalıydı. Vitrinde şöyle yazan bir tabela vardı: Saç kesimi Curl Up and Dye'da yapılabilir. Ruby Dye'yı ve dükkânındaki kızları hatırlayarak gülümsedi.

Kasabanın dışına doğru giden bir okul servisini fark ettiğinde, şoförün rotasına başladığını tahmin etti ve şu anda evlerinde koşuşturan, okula hazırlanan, hayatın hayallerine neler yapabileceği konusunda hala masum olan tüm erkek ve kız çocuklarını düşündü.

Kasabanın kenarındaki küçük mola yeri olan Ralph's'a vardığında trafik yoğunlaşmaya başlamıştı. Bir ay önce evin elektrik ve su tesisatını açtırmış, televizyon hizmeti alabilmesi için kablolu yayını kurdurmuş ve evi temizletmişti. Ama hiç yiyecek yoktu ve buraya yerleşene kadar birkaç şey almak onu idare etmeye yetecekti. O içeri girerken kapının üzerindeki zil çaldı ve dükkândaki herkesin dönüp bakmasına neden oldu.

Jake giydiği asker üniformasının ve askeri spor çantasının onun bir gazi olduğunu gösterdiğini biliyordu ve içeride onu götürebilecek biri olup olmadığını merak ediyordu.

Beyaz saçları ve sakalıyla Jake'e her zaman Noel Baba'yı hatırlatan Ralph Sinclair tezgâhın arkasındaydı. "Jake! Eve döneceğini duydum. Seni görmek ne güzel!"

"Merhaba, Ralph. Burada olmak çok güzel," dedi Jake.

Spor çantasını tezgâha bıraktı, küçük bir alışveriş sepeti aldı ve reyonlarda ilerlemeye başladı. Sıkma hardal şişesine uzanırken birinin adını seslendiğini duydu. Dönüp baktığında koridorun sonunda duran Truman Slade'i görünce aklından geçen ilk düşünce, "*Lanet olsun!*" oldu. Muhtemelen tüm eyalette sahip olduğu tek düşmanıydı ve sadece hapisten çıkmakla kalmamış, aynı zamanda Blessings'e geri dönmüştü. Tepki vermemek için kendini zorlarken çenesindeki bir kas sarsıldı.

* * *

Truman Slade, Jake Lorde'un kendisine karşı tanıklığı sayesinde hapisanede geçirdiği yıllar yüzünden daha da kötüleşmiş, iki yüz yirmi üç kilo ağırlığında saf bir kötüydü. Tüm bunların Jake henüz lisedeyken yaşanmış olması Truman'ın umurunda bile değildi. Tek bildiği, çocuğun mahkemede verdiği ifadenin onu sekiz yıl hapse gönderdiğiydi. Yıllar ve Truman'ın yaşam tarzı ona iyi davranmamıştı. Gençken bile kısa bacakları, büyük, yuvarlak yüzü ve belirgin bir alt ısırığı ona bir bulldog görünümünü vermişti. Şimdi buna uygun büyük bir göbeği vardı.

Jake Lorde'un kapıdan girdiğini gördüğü anda aklına gelen ilk şey *ödeşme zamanı* olmuştu. Jake'in durduğu yere doğru yürüdü, kendini Jake'in kişisel alanına itti ve tepki vermesini bekledi. Onun kışını tekmelemeyi çok istiyordu.

Truman'ın dehşetine rağmen Jake onun varlığını kabul etmedi. Bunun yerine sakince Truman'ın başının üzerinden bir somun ekmeğe uzandı, bu da Truman'ın gerçekte ne kadar kısa olduğunu ve

Jake'in ne kadar uzadığını vurguluyordu. Bunu yaparken dirseği Truman'ın burnunun ucunu sıyırdı ve bu da Truman'ın irkilmesine neden oldu. Jake

şanki Truman görünmezmiş gibi davranıyordu. Arkasını dönüp birkaç adım aşağı inerek ekmek ve hardalla birlikte sepete bir kutu granola koyduğunda, Truman da onu takip etti.

"Hâlâ kendi gölgenden korkuyor musun?" Truman fısıldadı, sonra eliyle bir silah yaptı ve Jake'e doğrulttu.

Jake, Truman koyu, öfkeli bir kırmızıyla kızarana ve iki elini de ceplerine sokana kadar ona baktı. Jake çantasına doğru yürüdü, yan cebinden büyük bir tabanca çıkardı, Truman'a bir kez daha baktıktan sonra tabancayı Ralph'ın önündeki tezgâhın üzerine bıraktı.

"Hey, Ralph, bunun için nereden cephaneye bulabileceğimi biliyor musun?"

Truman Ralph'ın konuştuğunu duydu ama Jake'in ona attığı bakışı düşünerek kelimelere odaklanamadı. Savaşın Jake Lorde'u tehlikeli bir şekilde değiştirdiği Truman'ın kafasına yeni yeni dank etmeye başlamıştı. Truman konuşulanları tekrar dinlemeye başladığında Jake tabancasını çantasına geri koymuş, şarküteride eve götürmek üzere dilimlenmiş et ve peynir almak için bekliyordu.

Truman yüzünde bir sırıtişla tezgâha yaslanmıştı ve Jake elinde alışveriş sepetiyle ödeme yapmak için yaklaştığında, Truman ayakkabısını bilerek Jake'in önüne kaydırđı ve onu kenara çekilmeye zorlamak istedi. Bunun yerine, Jake bir sonraki adımını Truman'ın ayakkabısının tam üstüne attı ve sonra durdu.

Truman keskin bir nefes aldı. Piç herif ayağının üzerinde duruyordu! Jake'i itmeye başladı ama sonra bir şey ona adama elini sürmemesini söyledi. Kendi hareketleri yüzünden bir an için yere yapıştı.

Jake ödemeyi yaptı, yiyecekleri aldı, spor çantasını omuzladı ve dükkândan çıktı.

Truman ayağındaki baskı kalktığında için için inledi ve sonra topallayarak kapıdan çıkıp kasabaya doğru yola koyuldu. Kendini toparlamak için Jake Lorde ile arasına mesafe koyması gerekiyordu.

Jake'e gelince, dükkândan çıkarken başı çatlayacak gibiydi. Damarlarındaki kan, ölümcül bir silahlı çatışmanın sonunda olduğu gibi hızla akıyordu. Sabah havası serin olsa da çöl sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordu. Odaklanamamasına rağmen içgüdüleri onu eve doğru ilerletiyordu.

* * *

Laurel Payne sabah erkenden temizlik işine gitmek üzere Blessings'e doğru yola çıkmıştı. Okula yürüyerek gitme zamanı gelene kadar kızı Bonnie'yi kasabadaki bir arkadaşının evine bırakması gerekiyordu. Bekâr bir ebeveyn olmanın getirdiği zorluklar her zaman vardı ve ona bu şekilde yardım edecek iyi arkadaşlarının olması hayatını biraz daha kolaylaştırıyordu.

Yolun kenarında yürüyen askeri gördüğünde kasabadan bir milden daha az uzaktaydı. Kalbi küt küt atmaya başladı. Üniformalı bir adam görmek, savaştan tek bir yara bile almadan dönen ve sadece birkaç ay sonra kendini vurup öldüren kocası Adam'ı hâlâ acı verici bir şekilde hatırlatıyordu.

Yolcuya gelince, yüzünü görece kadar yaklaşımadan önce bile onun kim olduğunu biliyordu. Biliyordu çünkü haftalar önce babasının evini temizleyen kişi kendisiydi. Yabancı biri değildi. Birkaç yaş büyüktü ama onu hayatı boyunca tanımıştı.

Adamın yanından geçerken aklına gelen ilk şey, komşuluk gereği onu evine bırakması gerektiğiydi ama kendisine Adam'ı hatırlatan biriyle arkadaşlık ederek hayatındaki uyuyan şeytanları yeniden uyandırmak istemiyordu. Sonra dikiz aynasına baktı, adamın adımlarındaki hafif aksamayı gördü ve kalbi sıkıştı. Olaya dahil olma konusundaki çekincelerine rağmen frene bastı.

"Anne, ne yapıyoruz biz?" Laurel yolda bir U dönüşü yaparken Bonnie sordu.

"Bay Lorde'u eve bırakmaya gidiyorum," dedi.

Bonnie kaşlarını çatı. "Ama Bay Lorde çoktan cennete gitti. Geri döndü mü?"

Laurel içini çekti. "Hayır, tatlım. Az önce yanından geçtiğimiz adam onun oğlu."

"Ah," dedi Bonnie ama merakı daha da artmıştı.

* * *

Jake eski pikabın kendisine doğru geldiğini gördü ama pek aldırış etmedi çünkü ona bir faydası dokunacak şekilde yanlışı yöne gidiyordu. Yaklaştığında içinde genç bir kadın ve bir çocuk olduğunu fark etti ama onları tanıyamadı. Onlar geçerken kibarca başını salladı ve yürümeye devam etti.

Yolda biraz daha ilerlediğinde, aracın fren yaptığını ve sonra geri döndüğünü duydu ve ilk içgüdüğü başka bir çatışmaya hazırlanmak oldu. Kamyonet ona yetişip durduğunda, ne bekleyeceğini bilmiyordu.

Laurel camı indirdi ve kısa bir gülümsemeyi başardı.

"Jake Lorde?"

"Öyle mi?"

"Ben Laurel Payne, yolun aşağısındaki komşunuz. Atlayın, sizi eve götüreyim."

Jake rahat bir nefes aldı. "Teşekkürler," dedi ve eşyalarını kamyonetin kasasına koydu. Kapıyı açarken arka koltuktaki küçük kıızı gördü ve binerken ona göz kırptı.

Bonnie hemen etkilenmişti; kısmen özlediği babasını hatırlattığı için, kısmen de hayran olduğu Bay Lorde'a ait olduğu için.

Laurel hızlanmadan önce onun sakinleşmesini bekledi. "Evine hoş geldin," dedi utangaç bir sesle ve gözlerini yoldan ayırmadı.

Jake onun kim olduğunu anlamaya çalışırken, "Teşekkür ederim," dedi ve sonra kafasına dank etti. "Siz Laurel Joyner'dınız, değil mi?"

Başını salladı.

"Artık Payne olduğunu söyledin. Adam Payne ile evlenmiş olma ihtimaliniz var mı? Onu liseden tanıyorum." "Evet, tanıyordum," dedi.

Bonnie, "Babam öldü," diye açıkladı.

Laurel iç çekti. "O benim kızım, Bonnie. Bu yıl birinci sınıfa gidiyor."

"Merhaba Bonnie. Baban için üzgünüm ve kaybın için başın sağ olsun," dedi Laurel'e.

Laurel, "Teşekkür ederim," dedi ama daha fazla bilgi vermeyince Jake konuyu uzatmadı.

Birkaç dakika sonra araba yolunun sonundaki posta kutusuna yaklaştılar. Laurel yavaşladı ve yoldan ayrılıp garaj yoluna yöneldiğinde, çukurlar o kadar derindi ki eve kadar koltuklarda zıpladılar.

"Özür dilerim," dedi.

Jake, "Görünüşe göre listeme eklemem gereken ilk onarıma işaret ettin," dedi.

Bahçeyi çevreleyen çitlere yanaştı, kamyonu park etti ve inmeye başladı.

"Hayır, dışarı çıkma. Hepsini alabilirim," dedi Jake. "Bıraktığın için minnettarım ve umarım seni gideceğin yere geç bırakmamışımdır."

"Saat konusunda bir sorunumuz yok," dedi Laurel. "İyi günler ve tekrar evinize hoş

geldiniz." "Teşekkür ederim," dedi Jake.

Laurel, adam kamyonetinin arkasından eşyalarını toplarken bekledi ve sonra ön kapıya yöneldi. Adam kamyonetten uzaklaşır uzaklaşmaz geri dönmek için geri gitmeye başladı.

Jake onun aceleyle çıkışını izlemek için döndüğünde, küçük kızının arka koltukta dizlerinin üzerine çökmüş onu izlediğini gördü. El salladı.

El salladı ve sonra gittiler ve kaçınılmaz olanı ertelemek için başka bahanesi kalmadı. Anahtar için kapının üstüne uzandı, kilidi açtı ve içeri girdi. Spor çantasını duvara dayadı ve yiyeceklerle birlikte mutfığa yöneldi.

Ayak sesleri eski parke zeminlerde yankılanıyordu ve temizliğe rağmen odalar küf kokuyordu. Yiyecekleri tezgâha bıraktı ve ardından evi havalandırmak için mutfaktaki iki pencereyi açtı. Ev serin olabilirdi ama o havasız, küflü odalar yerine temiz havayı tercih ediyordu.

Yemekleri yerleştirirken dolap kapaklarını açmak zamanı geri çevirmek gibiydi. Annesinin tabakları hâlâ o büyürken durdukları yerlerde duruyordu. Birkaç kahve fincanı kayıptı, muhtemelen yıllarca kullanıldıkları için kırılmışlardı. Lavabonun solundaki çekmeceyi açıp liste yapmak için kullandıkları not defterlerini ve kalemleri bulduğunda ve bir defterin en üst sayfasında babasının yazısını gördüğünde bir anlık öfke kapladı içini. Babasının alışveriş listesi hâlâ buradaydı ama kendisi yoktu.

İhtiyaç duyacağı şeylerin yeni bir listesine başlamak için en üsttekini aldı, sonra odaları dolaşırken yanına aldı ve alması gerekenleri not etti.

Banyo için tuvalet kağıdı, banyo pudrası ve diş macununa ihtiyacı olduğundan emindi. Çamaşır odası için çamaşır sabunu, leke çıkarıcı ve temizlik malzemeleri. Ev için ampuller ve bir mutfak yeniden doldurmak için gereken her şey.

Okul servisinin evin önünden geçtiğini gördüğünde pencerenin önünden geçiyordu. Saate baktı ve gülümsedi. Sekize on beş dakika kalmıştı; her zaman otobüse yetiştiği saat. Evin içinde dolaşmaya devam etti, tamir edilmesi gereken şeyleri kontrol etti. Duş başlığı su sızdırıyordu ve ön verandadaki tahtaların gevşek olduğunu üzerine bastığında fark etmişti.

Birkaç kez evin içinde ayak sesleri duyduğunu sandı ve babasının yüzünde kocaman bir eve hoş geldin sırtışıyla odaya girdiğini görmeyi umarak döndü ve sonra hatırladı. Evde bir Wi-Fi bağlantısı kurmak ve e-postalarını ayarlamak için bir not aldı.

Sonunda tüm pencereleri kapatıp evi ısıtmak için kaloriferi açtığında öğlene doğru ilerliyordu, sonra üst dolaplardan birinin içindeki küçük çividen babasının kamyonetinin anahtarlarını aldı ve ahıra doğru yöneldi. Cenazeden sonra kamyoneti orada bırakmıştı.

İçeri girdiğinde kirişlerde tüneyen üç güvercin uçu. Kırmızı Chevrolet kamyonet biraz tozluydu ama onun dışında sağlamdı. Jake uzaktan kumandayla kilidi açtı ve sonra içine baktı. Bıraktığı gibiydi. Aküyü sakladığı son tahıl ambarına geri döndü ve aküyü tekrar araca yerleştirdi. Yağı, şanzıman yağını ve lastiklerdeki hava basıncını kontrol ettikten sonra tatmin oldu ve aracı çalıştırıp eve götürdü ve garajın altına park etti.

Laurel Payne'i tekrar düşündüğünde mutfığa dönmüş sandviç yapıyordu ve bu kadar erken saatte nereye gittiğini, sonra da ne iş yaptığını merak etti. Tek başına bir ebeveyn olmak zor olmalıydı.

Yemek yemek için oturma odasına oturdu ve yerel haberleri izlemek için televizyonu açtı, ancak haber yapan gazetecilerin hiçbirini tanımadığını fark etti. Demek ki bazı şeyler değişmişti.

Yaptığı yemek tatsızdı ama açlığı giderilmişti ve önemli olan tek şey de buydu. Kasabaya gidip bankacılık işlemlerini halletmeyi, sonra da postaneye uğramayı düşünüyordu.

Evde olduğunu bildirmek ve teslimata devam etmek için.

Ama sonra uykuya daldı ve savaşa geri döndü.

EYP'nin patlaması dünyanın sonu gibi geldi ve Jake kendine geldiğinde öldüğünü sandı. Yaralarının acısı henüz geçmemişti ve umutsuzca ayakta durmaya çalışıyordu. Duyamıyor, duman ve tozdan göremiyor ve bacaklarını hissedemiyordu. Bu büyük bir hayal kırıklığıydı. Cennetin bundan daha güzel olacağını düşünmüştü.

Biri ona bağırdı. DeSosa! Ona ölmemesini söylüyordu ama hissettiği şekilde, herhangi bir söz vermiyordu. Altındaki zemin titremeye başlayana ve başının üstünde hava dönmeye başlayana kadar yardım için bağırma başlamadı. Bu bir helikopterdi ve geride kalmak istemiyordu.

Jake kan ter içinde uyandı, kalbi küt küt atıyordu ve gözleri yaşlıydı.

"O... Ah, Tanrım," diye mırıldandı ve sanki fırlatılmış gibi koltuktan fırlayarak rüyadan mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalıştı.

Ön kapıyı çekerek açtı ve temiz havayı içine çekerek verandaya çıktı. Gözyaşları yanaklarında kurudukça alnındaki ter soğumaya başladı ve adım atmaya başladı. Gevşek tahtalar gıcırıyor, ona hâlâ yapılmamış bir işi hatırlatıyordu. Rüyadan dolayı öfkeli ve savaş hala hayatına musallat olduğu için sinirli bir şekilde, çekiç ve çivi almak için doğruca alet deposuna gitti, sonra da eve geri döndü.

Çekiç çiviye her temas ettiğinde eğilmemek için kendini zor tuttu, çünkü silah sesi gibi geliyordu. Kâbustan kurtulmaya o kadar odaklanmıştı ki Laurel Payne'in eve döndüğünü görmedi, ama o onu gördü.

* * *

Laurel çoktan yorulmuştu ve hâlâ yıkaması gereken dört çamaşır ve Bonnie ile kendisi için pişirmesi gereken bir akşam yemeği vardı. Aslında bu sabah Jacob Lorde'u görmeyi unutmuştu, ta ki arabasıyla evin önünden geçip onu verandada elleri ve dizleri üzerinde görene kadar. Elindeki çekici gördü ve geçen ay evi temizlemek için oraya gittiğinde gevşemiş tahtaları hatırladı. Evi düzeltmek için hiç vakit kaybetmediği belliydi.

Ama adamın omuzlarının ne kadar geniş olduğunu fark ettiğinde gözlerini kaçırdı. Nasıl görüldüğü umurunda değildi. Onun dünyasında önemli değildi ve asla da olmayacaktı. Yetiştirmesi gereken bir kızı vardı ve başka bir savaş gazisiyle hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Eve vardığında başı ağrıyordu ve çift genişlikteki karavanlarına çıkan dik basamakları tırmanmak yarasına eklenen bir hakaret gibi görünüyordu. İçeri girdiğinde, başkasının değil de kendi evinde olduğu için rahat bir nefes aldı ve yatak odasına yöneldi.

Yaptığı ilk şey saçlarını indirmek oldu. Kalın ve hafif kıvrıkcık kumral olan saçları omuzlarından aşağıya sarkıyordu ve bazen bütün gün yukarıda durması başını ağrıtıyordu. Saçlarını indirir indirmez vücudundaki gerginlik hissedilir derecede azaldı. Çabucak kıyafetlerini değiştirdi ve işe koyuldu.

Okul servisi Bonnie'yi indirmek için durduğunda Laurel fırından son parti kurabiyeleri alıyordu. Çamaşır makinesinde üçüncü giysi yükü, kurutucuda bir yük vardı ve arka ocakta sebze çorbası kaynıyordu.

Bonnie'nin ayak sesleri karavanın basamaklarını tırmanırken Laurel'in duygusal bir değişim geçirdiğinin işaretiydi. Onu rahatsız eden her neyse, küçük kızının radarına ait değildi. Gülümseyerek kapıya doğru döndü. Birkaç saniye sonra Bonnie durmadan konuşarak aceleyle içeri girdi.

"Anne, yeni sözlerimin üzerinde mutlu bir yüz var ve Lewis öğle yemeğinde ayakkabıma kustu. Bayan Hamilton yıkadı ama hala garip kokuyor. Sanırım çorabıma da bulaştı. Milly teneffüste bana kötü davrandı ama ona bebek gibi davrandığımı söyledim. Sonra ağladı, bu da haklı olduğumu kanıtladı. Kurabiye alabilir miyim? Akşam yemeğine ne kadar var?"

Laurel sırttı. "Buraya gel ve bana bir öpücük ver. Bugün seni özledim."

Bonnie kollarını annesinin boynuna doladı ve bir kurabiyeye uzanırken Laurel'in yanağını öptü.

Laurel'in diğer elindeki ikinci kurabiyeyi görünce sırttı ve Laurel'in ayaklarındaki kokmuş tenis ayakkabılarını ve çoraplarını çıkaracak kadar uzun süre onu durdurdu.

"Lavonne'u beslemeye gitmeden önce okul kıyafetlerini değiştir ve eski ayakkabılarınıla çoraplarını giy. Bugün hava serin."

"Alacağım," dedi Bonnie. "Lavonne da bir kurabiye alabilir mi?"

"Hayır. Tavukların şeker yemesine gerek yok. Sadece normal yemini yesin, tamam mı?"

"Tamam anne," dedi Bonnie ve yalınayak odasına doğru koştu, küçük ayakları giderken şıp şıp sesler çıkarıyordu.

Birkaç dakika içinde arka kapıdan çıkmış ve küçük tavuk kümesine doğru koşmaya başlamıştı. Kümesi Lavonne için babası yapmıştı ve hayvanını beslemeye her gittiğinde onu düşünüyordu ama babasının neye benzediğini hatırlamak giderek zorlaşıyordu. Bu onu biraz korkutuyordu ama annesiyle bu konuda konuşmaya korkuyordu. Bazen geceleri annesinin ağladığını duyuyordu. Kendini hâlâ küçük ve korkmuş hissederken annesinin büyük kızı olmak zordu.

Kümesin etrafındaki çitin kapısını açtığında ve Lavonne koşarak geldiğinde, hüzünlü düşünceleri yok oldu. Lavonne onun dostuydu ve gelmiş geçmiş en güzel siyah tüylere sahipti. Annesi onun Australorps denen bir tavuk ailesinden geldiğini söylemişti ama Bonnie aynı fikirde değildi. Lavonne, Paynes ailesindendi.

Bonnie yemleri toplayıp kümesin içindeki yemliğe koyarken tavukların sürekli gıdıklamaları Bonnie'nin gevezeliklerine çok benziyordu. Taze su almak için kümesten çıktığında Lavonne hemen yanındaydı, gıdıklıyor ve ara sıra durup yeri gagalıyordu.

"Neydi o?" Bonnie sordu. "Böcek mi yakaladın? İyi işti!" Sonra birden çömeldi ve parmağıyla çimenleri işaret etti. "Oooh, bak Lavonne, bir tane daha var!"

Lavonne saniyeler içinde işe koyuldu, sonra birkaç adım uzaklaşırken Bonnie kümese taze su taşıdı ve sulama istasyonunu doldurdu. Tüm bunları bitirir bitirmez saman balyasından yeni bir parça koparıp gevşetti. Yumurtayı gördüğünde onu Lavonne'un yuvasına koymaya hazırlanıyordu.

Ciyakladı ve samanı bıraktı, ardından koşarak kümesten çıktı ve "Anne, anne" diye bağırdı.

Laurel Bonnie'nin çığlığını duyunca kalbi durdu. Bir kucak dolusu ıslak giysiyi çamaşır makinesine geri attı ve koşarak arka kapıdan çıktı.

Bonnie kollarına koşarken, "Sorun ne?" diye bağırdı. Bonnie yumurtayı sanki saf altınmış gibi iki eliyle tuttu.

"Bak anne, bak! Lavonne yumurtladı. Bu artık büyüdüğü anlamına mı geliyor?" Laurel rahatlamaktan öylesine güçsüz düşmüştü ki cevap vermesi bir an aldı.

"Aman Tanrım, sanırım öyle. Aferin Lavonne," dedi Laurel. Bonnie kıkırdadı.

"İkimiz de büyüyörüz, değil mi anne? Yumurtayı sen al. Ben Lavonne ile biraz daha oynayacağım."

Laurel, Bonnie'nin kümese doğru koşmasını izlerken içini çekti. Evet. Küçük kızı büyüyordu. Lavonne'un tavukluğa başlamasının kanıtını taşıyarak eve dönmek için arkasını döndü ve uzaklaştıkça Adam'a daha çok kızmaya başladı. Arka merdivenlere ulaştığında ağlıyordu.

"Oh, Adam, neler kaçırdığına bir bak. Neden gidip o lanet kafanı uçurmak zorundaydın ki? Sana ihtiyacımız var. Hayat böyle olmamalıydı."

Bölüm 2

Truman Slade, neredeyse bir yıldır kiraladığı ve Blessings'in birkaç mil dışında bulunan evine doğru sürdü arabasını. Keşke kasabadan ayrılmadan önce biraz barbekü alacak kadar ileri görüşlü olsaydım diye düşündü. Gün batmak üzereydi ve evin içinde hiç ışık yanmadığı için ıssız görünüyordu, bu da Truman'ın işine geliyordu. Radarın altında uçmayı severdi.

Gece havası soğuktu, eve doğru ilerleyip kapının kilidini açarken acele etmesine neden oldu. Kapıyı arkasından kilitledi ve evin içinde dolaşarak ışıkları yaktı, sonra da şöminedeki ateşi yaktı. Gerçek odun yakmıyordu ama propan alevlerin arkasındaki sahte kütükler gerçekten güzel görünmesini sağlıyordu. Alevler yükseldikçe soba patladı ve mutfığa gitmeden önce televizyonu açtı.

Dolapları ve ardından buzdolabını hızlıca araması zaten bildiği şeyi doğruladı. Hiçbir yerde artık yemek kalmamıştı. Var olanla yetinmek zorunda kalarak akşam yemeğinde fıstık ezmesi ve kraker yedi, bunları ısıtılmış kahveyle yıkadı ve unutkanlığının suçunu Jacob Lorde'un Blessings'e dönmesine attı.

Truman bir süredir şehre geri dönmüştü ve insanların geçmişteki suçlarını unuttuğuna inanarak kendini kandırıyordu ama onu hapse gönderen adam artık fiziksel bir hatırlatıcı olacağı için bu artık mümkün olmayacaktı.

Burası ikisi için de yeterince büyük değildi ama hapse geri dönmeden bunu nasıl başarılı bir çözüme kavuşturabileceğinden emin değildi.

* * *

Ruby Dye, The Curl Up and Dye'ın arkasındaki sokağa çöp taşırken, ikizler Vesta ve Vera Conklin de yerleri süpürüp havluları katlayarak her şeyi bir sonraki güne hazırlıyorlardı.

Manikürcü Mabel Jean ön kapıyı kilitlemek üzereydi ki Phillips Eczanesi'nden LilyAnn Dalton yüzünde kocaman bir gülümsemeyle aceleyle içeri girdi.

"Oh, kilitleniyorsun," dedi. "Seni tutmayacağım ama Ruby'nin bilmek isteyeceği haberler duydum."

"Ne haberi?" Ruby dışarıdan içeri girerken sordu.

"Jacob Lorde eve döndü!" LilyAnn söyledi.

Ruby gülümsedi. "Demek bu sabah otobüsten inerken gördüğüm kişi buydu. Temelli mi kalıyor?" diye sordu.

"Ben de öyle duydum," dedi LilyAnn. "Babasının cenazesi için buraya geldiğini ve sonra birliğine geri döndüğünü hatırlıyor musun? Kısa bir süre sonra çok ciddi yaralar aldığını söylediler. Her neyse, onurlu bir terhisle ordudan ayrılmış."

Ruby kaşlarını çattı. "Dışarıda tek başına. Kilisedeki bazı hanımların ona yardım etmesini

sağlamalıyız.

Biraz yiyecek. Yarın akşam ona götürebiliriz. Eve hoş geldin ziyareti gibi." LilyAnn sırttı.

"Ben makarna ve peynirli güveç istiyorum," dedi. "Yarın siz kapanmadan önce dükkana getireceğim ve eğer başkaları da benimle gelirse Ford Explorer'ımı teslimat için gönüllü olarak kullanacağım."

"Bu harika," dedi Ruby. "Ben gideceğim ve bizimle gelmesi için en az bir kişi daha bulacağım." LilyAnn el sallayarak veda etti ve geldiği gibi aniden gitti.

"Peki, şimdi," dedi Vesta. "Onu gerçekten hoş görünümlü bir genç adam olarak hatırlıyorum." Vera kaşlarını çatı.

"Truman Slade daha lisedeyken onun aleyhine tanıklık eden kişi değil mi?" Ruby başını salladı.

"Bunu unutmuştum, ama şimdi sen söyleyince emin oldum." Vera'nın kaşları daha da çatıldı.

"O beş para etmez Slade kasabanın dışında yaşıyor. Acaba Jake'i rahatsız etmeye çalışacak mı?" Ruby omuz silkti.

"Truman Slade hapse girdi. Jake Lorde savaşa gitti. Ne olursa olsun paramı Jake'e yatırıyorum. Şimdi, bana kalırsa, bu gün sona erdi. Hadi eve gidelim."

"Ben oyumu buna veriyorum," dedi Mabel Jean.

Birkaç dakika sonra gitmişlerdi.

* * *

Laurel son bardağı da bulaşık makinesine koyup çalıştırdıktan sonra kurutucudan son çamaşırları almaya gitti. Hepsini havlu ve lif olduğu için onları daha sonra katlamak üzere yatak odasına taşıdı. Kapının önünden geçerken Bonnie'nin odasında oynadığını duydu ve gülümsedi. Sanki okulculuk oynuyor ve doldurulmuş oyuncaklarını öğrenci olarak kullanıyordu. Bonnie her zaman öğretmendi ve Ayı Panda onun en kötü öğrencisiydi. Çok fazla mola vermişti.

Laurel havluları yatağın üzerine attı, sonra Bonnie'yi yatmaya hazırlamaya gitti. O içeri girdiğinde Bonnie Ayı Panda'ya yine mola vermişti.

Laurel sırttı.

"Yatma vakti tatlım," dedi hafifçe.

Bonnie kaşlarını çatı. "Anne, henüz değil. Panda yaramazlık yaptı."

"Pekala, sen git dişlerini fırçala ve geceliğini giy. Sen işini bitirdiğinde onun molası bitmiş olacak, tamam mı?"

"Tamam," dedi Bonnie ve odadan çıkarken parmağını ayıya doğru salladı, sanki *uslu dursan iyi olur* der gibiydi.

Laurel, Bonnie'nin öğretmeninin de okulda aynı şeyi yaptığını hayal edebiliyordu. Öğretmenlik onun asla yapamayacağı bir işti. Altı yaşındaki çocuklarla dolu bir odada bir gün bile dayanamazdı.

Laurel içeri girdiğinde Bonnie parmağının ucuna biraz diş macunu sürmüştü ve aynaya bir şeyler yazıyordu.

"Bonnie Carol! Bunu neden yapıyorsun?" Bonnie irkilmiş görünüyordu.

"Ama anne, babam tıraş olurken ayna buğulanırdı ve camın üzerine bana *Merhaba* yazardı. Ben de babama *Merhaba* yazmak istedim... belki ben uyurken beni görmeye gelir diye."

Laurel'in boğazında bir düğüm vardı ama kendini gülümsemeye zorladı.

"Haklısın! Bunu yaptığını unutmuşum. Öyleyse, sözünü yazmayı bitir ve sonra ellerini yıka.

Yatma vakti geldi."

"Tamam," dedi Bonnie ve son L ve O'yu ekledi, sonra ellerini yıkayıp kuruladı.

Laurel kapıda bekledi, sonra Bonnie'yi koridoru geçip odasına kadar takip etti. Bonnie sıçrayarak Panda'yı bıraktığı yere gitti ve onu yastığının üzerine fırlattı.

"Bu gece Panda'yla yatacağım, böylece bugün başını belaya soktuğu için kendini kötü hissetmeyecek."

Laurel hâlâ gözyaşlarına boğulmamak için mücadele ederek, "İyi fikir," dedi. Bonnie'nin dualarını dinlemek için yatağının kenarına oturdu.

Bonnie, "Tamam Tanrım, işte anlaşıyor," dedi.

Laurel gözlerini devirdi. Şimdi kızı devam ederken gülse mi ağlasa mı bilemiyordu. "Babama aynanın üzerine bir not yazdım. Ona burada olduğunu söyle ki görebilsin. Ayrıca, çok çalışan annemi kutsa. Cennette olan babamı kutsa. Lavonne'u ilk yumurtasını yumurtladığı için kutsa. Ve Bay Lorde'nin oğlunu kutsa. Sanırım yalnızlık çekiyor. Amin."

Laurel, Jake Lorde'un dua listesine eklendiğini duyunca o kadar şaşırmıştı ki ne diyeceğini bilemedi ve hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine yorganı Bonnie'nin omuzlarına çekti, yaramaz Panda'yı yatırdı ve ona iyi geceler öpücüğü verdi.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadı Laurel.

"Ben de seni seviyorum anne. Gitmeyi unutma-"

"Biliyorum, biliyorum," dedi Laurel. "Gece lambasını açık bırakıyorum."

Bonnie iç çekti. "Teşekkür ederim anne. Sen ve Lavonne sahip olduğum en iyi arkadaşlarısınız."

Laurel kızının omzunu okşadı.

Laurel, "Beni böyle güzel bir ortamda ağırladığınız için teşekkür ederim," dedikten sonra uzanıp yatak başının yanında takılı duran melekli gece lambasını yaktı ve sessizce odadan çıktı.

Gözyaşları yanaklarından süzülerek yatak odasına gitti, yatağının üzerindeki havluları katlayıp kaldırdı, ardından hızlı bir duş alıp pijamalarını giydi. Koridorda Bonnie'nin kapısının önünde durup uyuduğundan emin olduktan sonra evin içine doğru yürüdü ve her iki kapının da kilitli olduğundan emin oldu.

Yarın sabah 10:00'a kadar işte olması gerekmiyordu. Bu da otobüse yetişmeden önce Bonnie için güzel bir kahvaltı hazırlayabileceği anlamına geliyordu. Gözlerini kapadı, bir günü daha atlattığı için hızlıca bir "teşekkür ederim" duası fısıldadı ve sonra Bonnie'nin Jake Lorde'un yalnız olduğu hakkında söylediklerini düşündü ve düşüncesizce onun zihnen ve bedenen iyi olması için hızlıca bir dua ekledi. Bunu söylediği anda kendini suçlu hissetti. Bu Adam için ettiği duanın aynısıydı ve işe yaramamıştı.

Jake Lorde'un geleceğini bir şekilde şüpheli olarak işaretlediği için biraz huzursuzdu, arkasını döndü, yorganı omuzlarına çekti ve uyuyana kadar ağladı.

* * *

Jake'in dinlenmesi hiçbir zaman sağlıklı olmamıştı ve yeni bir yerde uyumak bu süreci daha da kötüleştirmişti. Gideli o kadar uzun zaman olmuştu ki eski çiftlik evinin sesleri yine yabancıydı.

Arkasındaki pencereden gelen ses, açelya çalısının rüzgârda savrulan bir dalından başka bir şey değildi. Koridordaki döşeme tahtasının gıcirtısı sadece evin oturmasıydı ve sürekli duyduğu

damlama sesi banyodaki duş başlığıydı. Uyanıkken bu sesleri biliyordu ama uykusundan süzölüp gördüğü kâbusa karıştıklarında bir düşman pususu gibi geliyorlardı.

Gölgelerin arasında hareket ettiklerini görebiliyor, metalin metale çarpma sesini duyabiliyordu ve kaçması gerektiğini biliyordu ama ayakları hareket etmiyordu. Diğerlerine bir uyarıda bulunmak için bağırmaya çalıştı ama ses çıkaramadı. Birinin ağladığını duyabiliyordu ve arkadaşlarından birinin daha öldüğünü görmekten korktuğu için arkasını dönüp bakmaya korkuyordu. Ve sonra dünya patladı.

Uyandığında gözyaşları içinde olanın kendisi olduğunu fark etti ve kâbusu geride bırakmak için endişeyle yataktan yuvarlandı. Saate bir göz attı. Bu kadar erken kalkmaya niyeti yoktu ama o rüyadan sonra yatağa dönmesi de mümkün değildi, o yüzden giyinip kahve yapmak için mutfığa gitti. Kahve demlenirken dolaptan babasının iş ceketlerinden birini aldı. Kahve bittiğinde paltosunu giydi ve bir fincan kahve alarak arka verandadaki salıncağa gitti. Salıncağa oturdu ve hızlıca bir yudum aldı. Hala içmek için çok sıcaktı, bu yüzden salıncakta sallanırken bir yandan da arazinin arka tarafına bakarak güneşin doğmasını bekledi.

Laurel Payne'i düşündü ve henüz kalkıp kalkmadıklarını ve Bonnie'nin otobüse yetişmeye hazırlanıp hazırlanmadığını merak etti. Gözlerini kapatsa, annesinin mutfakta arkasından geldiğini, bisküvi yapıp pastırma kızarttığını, bir yandan da babasının öğle yemeğini hazırladığını hayal edebilirdi. Giyiniyor ve koridordan yatak odasına doğru süzülen tüm o harika kokuları kokluyor olurdu, dünyasında her şeyin yolunda olduğunu bilerek güven içinde.

Ailesinin hâlâ hayatta olmasını diledi. "Bu da geçer" temalı küçük bir moral konuşması işine yarayabilirdi. Tanrım, bunun bir parçasının bile doğru olmasını umuyordu. Hayatının geri kalanını bu vahşi ruh hali içinde geçirmeyi hayal bile edemiyordu.

Ve böylece bardağı boşalana ve güneşin doğmasına bir nefes kalana kadar salıncakta oturdu. O noktada ayağa kalktı, verandadan çıkıp bahçenin ortasına doğru yürüdü.

Doğuda gökyüzü çoktan aydınlanmıştı. Ay hâlâ gökyüzünde aynı yerdeydi ama hızla gözden kayboluyordu. O gün doğumunu beklerken, bir kaz sürüsü göletten havalandı ve kış uçuşlarına güneye doğru devam etti. Onlar gözden kaybolana kadar izledi ve geçmişlerini ne kadar çabuk geride bıraktıklarını düşündü. Keşke kendisi için de bu kadar kolay olsaydı.

Doğa Ana ufku hafif bir altın fırça darbesiyle süpürüp ardından hafif bir pembe bindirme yaparken doğuya doğru döndü. Pembenin mora ve altının turuncuya dönüşmesinden hemen sonra, güneşin küçük bir kısmı aniden görünür oldu.

Bir kez daha gözyaşları Jake'in görüşünü bulanıklaştırdı. Geçmişinde bir daha asla buradan gün doğumu göremeyeceğine inandığı o kadar çok gün vardı ki.

"Teşekkürler Tanrım," dedi usulca ve başını kaldırarak, sabah teftişi sırasında hazırolda durduğu gibi yeni güne tanıklık etti.

Güneş nihayet daha fazla izlenemeyecek kadar parlak bir küreye dönüştüğünde Jake eve geri döndü. Eski paltosunu kapının yanındaki kancaya astı ve kendine bir kâse mısır gevreği koymadan önce kahve fincanını yeniden doldurdu.

Kahvaltı servisi yapıldı.

* * *

Ruby Dye erkenden Curl Up and Dye'a gelmiş, Jake Lorde için yemek hazırlayan hanımların sayısını kontrol ediyordu. Öğleden sonra dörde kadar dükkâna getirmeleri gerektiğini bilmeleri gerekiyordu.

Blessings Bed-and-Breakfast'ı işleten Rachel Goodhope, Ruby'ye yiyecek ve taşıması için yardım

eli uzattı, böylece her şey hazırdu. Ruby, Lorde'ların evinin telefon numarası olup olmadığını kontrol etti ama bulamadı. Jake Lorde'un evde olduğunu ummak zorundaydılar.

geldi.

* * *

Bu sabah kahvaltı yapmak için fazladan zamanı olan Laurel, Bonnie için krep yaptı. Bu ikram beklenmedikti ve o kadar heyecan vericiydi ki Bonnie yemek boyunca çok konuştuğu için neredeyse geç kalıyordu. Büyük sarı otobüs virajdan döndüğünde otobüs durağına doğru gidiyordu.

"Koşma!" Bonnie koşmaya başlayınca Laurel bağırdı. "O seni bekleyecek."

Bonnie yavaşladı ve şoför durdu, Laurel'a korna çaldı ve el salladı. Laurel da ona el salladı ve Bonnie'nin otobüsün içinde oturduğunu görüp rahatlayana kadar bekledi. Kızını az önce Blessings okul sisteminin ellerine teslim etmişti ve onu gönderdiği şekilde geri almak istiyordu. Belki biraz daha kirli ve umarım biraz daha zeki ama güvende. Mutfağı temizlemekle vakit geçirdikten sonra kıyafetlerini değiştirdi ve işe gitti.

Bugün temizlemesi gereken sadece iki ev vardı. Biri P. Nutt Butterman, Esquire'a aitti, diğeri ise Blessings Bed-and-Breakfast'daydı. B and B'nin sahibi Rachel Goodhope çamaşır yıkarken ve yemek pişirirken o da odaları temizliyordu. B and B'de sadece Rachel çağırdığında çalışıyordu çünkü her zaman yatılı misafirleri olmuyordu.

Kendine bir sandviç hazırlayıp bir muz ve bir kurabiyeyle birlikte beslenme çantasına koydu ve sabah dokuz buçukta kapıdan çıktı.

Kamyonda radyo açıktı ve Lorde'un evinin önünden geçip Jake'i ahırda gördüğünde şarkıya mırıldanarak eşlik ediyordu. Ağıldaki kırık raylar üzerinde çalışıyordu ve bir kez daha onun üretkenliğinden etkilendi.

Korna çalıp el sallamaya başladı ama sonra vazgeçti. Onu herhangi bir şekilde cesaretlendirmeye gerek yoktu. Piyasada değildi. Ama iğrenmesine rağmen, şehir sınırı tabelasını geçip Blessings'e girdiğinde aklında hâlâ o vardı.

* * *

Jake aracın geldiğini görmeden önce duydu ve Laurel'in eski pikabını hemen tanıdı. Onun geçişini izlerken çalışmaya devam etti. Ağıldaki son gevşek tahtayı da çiviledikten sonra aletlerini topladı ve eve doğru yola çıktı. Kasabada işi vardı ve bir an önce halletmek istiyordu.

* * *

Truman Slade mesai kartına basmıyor ya da düzenli bir işte çalışmıyordu. Hapishanedeyken sırtında meydana gelen bir yaralanma nedeniyle sosyal yardım dairesinden maluliyet çeki alıyordu. Truman çalışmak zorunda kalmamayı, öldüresiye dövülmesinin adil bir telafisi olarak görüyordu. Sonuç olarak omurgasında birkaç çivi vardı.

Ona göre, eğer mahkum edilmemiş olsaydı, zarar görmeyecekti. Başına gelenler için devleti suçluyor ve bunun kendi hakkı olduğunu düşünüyordu. Babası böyle yaşamıştı ve annesi hiç şikayet etmemişti.

O ve kardeşi Hoover'a başkanların isimleri verilmişti. Annesinin umudu, bu nedenle babalarının asla koymadığı hedeflerden daha yüksek hedeflere yönelmeleriydi, ama işe yaramamıştı. Hem Truman hem de Hoover yetişkin hayatlarının çoğunu hapishanelerde ve hapishane dışında geçirmişlerdi. Truman dışarıdaydı. Hoover hala içerideydi. Truman daha iyisini yapmayı düşündü ama bunu gerçekleştirmek için hayatını değiştirecek kadar zorlanmadı.

Laurel, Bay Buttermann'ın evini severdi. Temizlemeyi severdi. Onu hayatı boyunca tanımıştı ve küçükken adının komik olduğunu düşünürdü. Kim çocuğuna P. Nutt adını koyar diye merak ederdi, ama ailesi koymuştu. Çılgınca bir ismi alıp onu bir değere dönüştürmesi, hayattaki yürüyüşü hakkında bir şeyler söylüyordu. Evin iki ucundaki büyük gölge ağaçlarını da seviyordu. Ona araziyi koruyan nöbetçileri hatırlatıyorlardı.

Bugün Bay Buttermann gitmeden önce buzdolabını temizlemesini isteyen bir not bırakmış ve kendi sakalını uzatan her şey için önceden özür dilemişti. Laurel notu okuduğunda kıkırdadı. Onun yemek artıklarını daha önce de görmüştü.

Önce evle ilgilenmeye başladı, yatağının çarşaflarını değiştirdi, banyoları temizledi, toz aldı ve ardından elektrikli süpürgeyi halıların üzerinde gezdirdikten sonra parke zemin üzerinde bir toz paspası çalıştırdı. Mutfağı en sona bıraktı.

İşe ocağı ve tezgahı temizleyerek başladı, ardından buzdolabını açtı ve tüm kapalı kapları ve yemek kaplarını çıkarmaya başladı. Buzdolabı boşaldıktan sonra rafları ve çekmeceleri hızlıca temizledi, ardından kapıyı kapatıp kartonları attı ve Fıstık'ın saklamak zorunda olduğu ama asla yemediği küçük yemek artıklarını boşalttı.

İşini bitirdiğinde saat neredeyse öğleden sonra 1:00 olmuştu. 1:30'da Rachel'ın Pansiyonu'nda olması gerekiyordu. Buttermann'ın kendisi için bıraktığı çeki cebine attı ve Rachel'ın evine giderken öğle yemeğini yedi. Oraya vardığında her şeye yeniden başlamaya hazırды.

* * *

Jake, Blessings'e giderken cebinde bir alışveriş listesi ve bankada hesap açtırmak için bir çek vardı. Tanıdık manzaralar güven vericiydi. Bir çiftçinin John Deere marka traktörünün Main'den aşağı indiğini görmek sıradan bir şeydi ama yine de Jake'i gülümsetiyordu, özellikle de sürücünün yanında oturan ve onlar geçerken sakince pencereden dışarı bakan Danua cinsi köpeği gördüğünde. Jake güldü. Bunun koca köpeğin ilk traktör yolculuğu olmadığı belliydi.

Bankanın önüne park edip içeri girdiğinde hâlâ gülümsüyordu. Başkan Carl Buckley'i ofisinde bir müşteriyle otururken gördü. Veznedarlardan ikisi müşterilerle birlikteydi ama müşteri hizmetleri masasındaki kadın Jake'i tanıdı ve ayağa kalktı.

"Jake Lorde! Seni görmek çok güzel," dedi.

Jake gülümsedi. Hattie Morris annesinin iyi arkadaşlarından biriydi.

"Merhaba, Bayan Morris."

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Cüzdanından bir çek çıkardı ve kadına uzattı. "Bir çek hesabı açmak istiyorum."

"Elbette! Masama oturun." Jake oturdu, uzun bacaklarını önüne uzattı ve onun oturmasını beklerken sonbahar süslerine baktı. "Yani temelli mi evdesin?" diye sordu.

"Evet hanımefendi, burada olmaktan memnunum."

"Bu harika bir şey. Torunlarımı görmeye her gittiğimde evinizin önünden geçiyorum ve orada yeniden birinin ikamet etmesi iyi olacak. Hepimiz babanızı özlüyoruz. O iyi bir adamdı."

"Evet, hanımefendi. Ben de onu özlüyorum," dedi Jake ve sonra o yeni hesabı ayarlamaya, çekleri sipariş etmeye, banka kartı sistemini ve çevrimiçi bankacılık özellikleri için uygulamayı açıklamaya çalışırken sessizce oturdu.

Jake bankadan ayrıldı, çiftlikte kırsal posta dağıtımını yeniden kurmak için postaneye gitti ve bir

Yine büyük bir eve hoş geldin karşılamasıyla karşılaştı. Markete doğru yola çıktığında, Blessings'e dönme kararından dolayı kendini iyi hissediyordu.

Park yerinde durdu ve inerken Lon Pittman'ın polis aracıyla ayrıldığını gördü. Arka koltukta oturan ve yüzünde mutsuz bir ifade olan genç adamı gördüğünde, birinin hırsızlık yapmanın tehlikeleri konusunda bir hayat dersi alıyor olabileceğini tahmin etti, sonra Truman Slade'in bir benzin istasyonunu soymadan önce kasiyeri dövdüğüne tanık olduğu anı gözünün önüne geldi. Kaşlarını çatı, bu anının kendisini rahatsız edebilmesinden hâlâ iğreniyordu ve dükkâna yöneldi.

Bir sepet almak için Piggly Wiggly'nin hemen içinde durdu, listesini çıkardı ve koridorda ilerlemeye başladı. Market alışverişi gibi sıradan bir şeyden keyif almayalı uzun zaman olmuştu ve listede olmayan şeker ve atıştırmalıkları bile ekleyerek büyük bir iştahla alışverişe başladı. Konserve reyonlarında alışveriş yaparken birinin adını söylediğini duydu. Kafasını kaldırdığında Granny's Country Kitchen'ın sahibi Lovey Cooper'ın kendisine doğru geldiğini gördü.

"Jake Lorde! Sen misin?" Lovey söyledi. O da gülümsedi. "Evet, hanımefendi. Benim."

Önce yiyeceklere, sonra da ona baktı. "Görünüşe göre ev düzenini kuruyorsun. Temelli mi geldin?" "Evet, hanımefendi ve burada olmaktan mutluyum."

Gülümsedi. "Bu harika bir haber. Bir dahaki sefere mekânıma geldiğinde ilk yemeğin benden. Tüm garsonlarımın bunu önceden bilmesini sağlayacağım."

"Çok nazıksınız," dedi Jake.

"Sadece hizmetiniz için teşekkür ediyorum," dedi Lovey. "Söylesene, bu akşam evde olacak mısın?" "Evet, hanımefendi. Neden?"

"Bazı hanımların size eve hoş geldiniz yemeği hazırladığını biliyorum. Geldiklerini size nasıl bildirecekleri konusunda endişeleniyorlardı."

"Oh, bunu yapmak zorunda değiller," dedi.

Lovey gözlerini devirdi. "Artık güzel bir ev yemeğini geri çevirmemen gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Güldü. "Evet, hanımefendi. Sanırım öyle."

"O zaman bu kadar. Onlara evde olacağını haber vereceğim ve sen de bir süre için aldığın yiyecekleri pişirmeye zahmet etme. Hepsini başka bir güne sakla."

"Bunu yapacağım," dedi.

Kadın gittikten sonra bile, daha fazla içten dilek ve ev yemeği alacağı haberi onu gülümsetti.

Daha sonra kasada dururken garaj yolundaki çukurları hatırladı. Babasının traktörüne bıçağı takıp yolu düzeltecekti ama traktörün çalışıp çalışmayacağını bile bilmiyordu.

Ödemeyi yaptıktan sonra aceleyle otoparka gidip aldıklarını yükledi ve kasabanın dışına çıktı. Traktör çalışırsa, şirket gelmeden önce yolu düzeltecekti.

Bölüm 3

Ruby Dye, Rachel Goodhope ve LilyAnn Dalton, Blessings'ten çıkarken keyifleri yerindeydi. Ruby Lovey'nin telefonunu aldığı anda ve Jake'in geldiklerini haber verdiğini öğrendiğinde rahatlamıştı. Eğer Jake gitmiş olsaydı tüm bu yiyecekleri teslim etmeye çalışmak tam bir karmaşa olurdu.

LilyAnn arabayı sürüyor ve kocası Mike'ın bebeklerinin gelişi konusunda ne kadar heyecanlı olduğundan bahsediyor, çocuk odası için seçtikleri renklerden ve kilisede onun için düzenledikleri bebek partisinde aldıkları hediyelerden bahsediyordu.

Rachel işlerinin nasıl büyüdüğünden ve oda-kahvaltı için şimdiden aldıkları erken rezervasyonlardan bahsediyordu. Şükran Günü ile Noel arasında hâlâ birkaç gece açık olduğu için heyecanlıydı. Laurel Payne'i haftada iki kez gelip odaların ağır temizliğini yapması için işe alarak ne kadar akıllıca bir hamle yaptığından, böylece Rachel'ın tatil süslemelerine ve sürekli değişen misafirler için yemek pişirmeye ayıracak daha fazla zamanı olduğundan övünerek bahsediyordu.

Ruby pek dikkat etmiyordu. Arkada oturup Rachel'ın yaptığı üç katlı hindistancevizli keki tutmayı seçmiş, Jake Lorde'u ve o boş eve geri dönmenin onun için nasıl bir şey olduğunu düşünüyordu. Sonra LilyAnn asfalttan eve giden yola sapınca dikkati başka yöne kayd.

"Oh, bakın! Garaj yolu yeni tesviye edilmiş gibi görünüyor," dedi.

Rachel, "Her ihtimale karşı o pastayı sıkı tut," diye bağırdı.

Ruby'ye baktı ve sonra rahat bir nefes aldı. İki eliyle pastayı ustalıkla sabitliyordu. Araba nihayet durduğunda biraz daha rahat nefes aldılar.

LilyAnn indi, sonra arka kapıyı açtı ve araçtan çıkabilmek için Ruby'den pastayı aldı. Rachel arka tarafa gitti ve üstü kapalı tabakların bulunduğu kapağı açtı. Jake gülümseyerek ön kapıdan çıktığında Ruby pastayla birlikte eve doğru gidiyordu.

Ruby el sallayarak selam verirken bile konuşmaya başladı.

"İyi akşamlar, Jake!" Ruby dedi ki. "Lovey'nin sana rastlayıp haber vermesine sevindim. Yiyecek getirdik - eve hoş geldin hediyelerinin en iyisi."

"Çok nazıksınız," dedi Jake. "Yardım etmek için ne yapabilirim?" "Gel de şu jambonu taşı," diye bağırdı Rachel.

Onun yardımına koştu ve dördü de taşıyabilecekleri her şeyi yüklenmiş olarak evine girdiler. İşlerini bitirdiklerinde mutfak tezgâhında salatadan tatlıya kadar en az bir düzine farklı yemek vardı.

"Bu inanılmaz!" Jake, kapakların ve folyo kaplı tabakların altına bakarken, "Hepsi harika kokuyor," dedi. "Ve hepsi harika kokuyor. Size ne kadar teşekkür etsem az."

Ruby ona bir liste uzattı.

"Bunlar bağıştta bulunan kadınların isimleri ve adresleri, ne gönderdiklerini de not ettim, böylece onlara şahsen teşekkür edebilirsiniz."

"Teşekkürler," dedi Jake. "Yakında postayla birkaç teşekkür kartı göndereceğim. Söz veriyorum."

Rachel yakışıklı erkeklerin etrafında ilgi odağı olmaya alışkındı. Onlarda da gözü vardı ama yakın zamanda yaşadığı sadakatsizlik ona bakmanın bir şey olduğunu ama bir sonraki adımı bir daha asla atmaması gerektiğini öğretmişti. Ve Jake Lorde'un piyasada olmadığı açıktı, çünkü ondan aldığı tek titreşim görgü kurallarıyla ilgiliydi.

LilyAnn etrafta dolaşıyor, yeniden ısıtılması gereken şeyleri ve nasıl yapılacağını, diğerlerinden daha iyi donacak şeyleri işaret ediyordu, çünkü annelik içgüdüleri sürekli aşırı yüklüydü. Jake'in yanında tamamen rahattı çünkü birlikte büyümüşlerdi, yani ortak bir geçmişleri vardı. Jake onu ve Mike'ı doğacak bebekleri için kutladığında yüzü güldü.

"Ana caddedeki spor salonunun sahibiyiz. Şehirdeki tek egzersiz yeri orası," dedi LilyAnn. "Mike, eğer ilgilenirsen ilk ziyaretinin ondan olacağını söylememi istedi... tabii eğer toplum içinde ter atma ihtiyacı hissedersen."

Jake sırttı. Bu akşam dünkü gelişinden çok farklıydı. Bunu organize edenin Ruby olduğunu sormadan biliyordu. Onun bu özelliğini babasının cenazesinden hatırlıyordu. Ruby, Rachel Goodhope'u tanıştıran kadar Blessings'in bir pansiyonu olduğunu bile bilmiyordu ama iyi biriydi. Ona B and B'nin yemek salonunun Şükran Gün'ünde halka açık olacağını bildirmeyi ihmal etmemiştir, onun gibi gidecek başka yeri olmayanlar için bunu bilmek iyi bir şeydi.

"Şimdi gidiyoruz," dedi Ruby. "Yemeğinizin tadını çıkarın ve bir şeye ihtiyacınız olursa, tek yapmanız gereken sormak."

Jake onları kapıya kadar takip etti, her birine çabucak sarıldı ve yaptıkları için teşekkür etti ve sonra verandada durup onlar uzaklaşırken el salladı.

O orada dururken okul otobüsü kasabaya doğru ilerliyordu. Jake, Laurel'in küçük kızı Bonnie'nin o otobüse bindiğini düşündü ve Laurel'in şu anda ailesiyle ilgilenmek için koşuşturuyor olacağını tahmin etti. O yöne doğru baktı ve sonra görülemeyecek kadar uzakta oldukları için kendi kendine söylenerek içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Üç kadının gevezeliğinden sonra, evinin sessizliği onu soğuk bir gecede sıcak bir battaniye gibi sarmıştı. Aradığı huzur buydu. İhtiyacı olan iyileşme. Işıkları açtı ve ardından mutfığa giderek bir tabağı canının çektiği şeylerle doldurmaya başladı. Bir fincan kahve doldurdu ve yemek için mutfığa oturmaya başladı, sonra fikrini değiştirdi ve onu oturma odasına taşıdı. Yemeğinin yanında biraz sohbet etmek istiyordu ama katılmak zorunda kalmak istemiyordu, bu yüzden televizyonu açtı ve yemeğini yerken arkasına yaslanıp izlemeye başladı.

* * *

Laurel'in karavanındaki hava huzurlu olmaktan çok uzaktı ve sessizlikten de çok uzaktı ama burası eviydi. Bonnie okul kıyafetlerini değiştiriyor ve hava kararmadan Lavonne'u beslemek için aceleyle dışarı çıkıyordu ve Laurel bir yandan kuru fasulye ve jambon ısıtıyor, bir yandan da Bonnie'nin beyaz çoraplarından birindeki ketçap lekesini temizlemeye çalışıyordu. Evinde her zamanki gibi iş vardı.

Adam'ın cesedini bulduğu sahneyi ve yatak odasındaki halıdan kanı temizlemeden önce ne kadar çok ovaladığını hatırladığında lekeyi ovuşturmanın tam ortasındaydı. Anı sarsıcıydı ve çoraba bakıp lekenin gittiğini fark ettiğinde, keşke

bir tanesini de hafızasından silebilirdi.

Sonra Bonnie ev işlerini yapmaktan koşarak eve girdi, yanında hayat ve soğuk bir hava getirdi ve Laurel üzüntüsünden kurtuldu. "Anne, yarın okul yok, değil mi?"

"Evet, doğru. Yarın Cumartesi, neden?" Laurel sordu.

"Lavonne'a ona yeni bir yuva yapacağımı söyledim. Sadece emin olmak istedim." Laurel gülümsedi. "Yani Lavonne yeni bir yuva mı alacak?"

"Şey, sadece yeni saman ve çimen ve bunun gibi şeyler. Duvardaki kutu yuvayı seviyor. Uyurken soğuk havayı ayaklarından uzak tuttuğunu söyledi."

Laurel Bonnie'nin gevezeliklerini dinlemeye alışkındı ama soğuk havadan söz edilmesi ona küçük kümesi kışa hazırlaması gerektiğini hatırlattı, bu yüzden Bonnie'yle birlikte yarın Lavonne'la takılacaklardı.

* * *

Jake akşamın büyük bir bölümünü yiyecekleri daha küçük porsiyonlara bölerek geçirdi, bir kısmını önümüzdeki birkaç gün yemek için sakladı ve geri kalanını hizmet odasındaki eski sandık dondurucuya koydu. Yarın cumartesiydi ama bir programı yoktu. Üste görev için rapor vermek ya da bir işyerinde mesaiye kalmak zorunda olmamak büyük bir lükstü. Bu kadar özgürlüğe sahip olmak, onu tek başına yaşamının bedeliydi. Babasının hâlâ burada olmasını dilemekten kendini alamıyordu. Birlikte yapabilecekleri o kadar çok şey vardı ki... Jake'in onun için yapabileceği o kadar çok şey. Ama hayat böyleydi ve Jake havaya uçurulmanın bir nedeni olduğunu ve bunu kendi başına çözebileceğini düşündü.

Umutlu bir tavır ve tok bir karınla yatağa girdi ve sonra uykuya daldı ve rüya gördü ve rüyasında kanadı ve öldü.

Ter içinde ve titreyerek uyandı, sonra saate baktı ve inledi. Daha sabahın dördü. Uyanık kalmak için çok erkendi ama yatağa geri dönerse asla uyuyamayacaktı. Ve uyku hapı almak istemiyordu. Onu kâbuslara daha uzun süre kilitliyorlardı. Aklına üç katlı hindistan cevizli kek geldi, bir eşofman giydi ve yalınayak mutfığa gitti. Mutfığın ışığını açınca kâbusun kalan anılarını kovaladı. Pastadan büyük bir parça kesmek ve yanına bir bardak süt dökmek güçlü bir ilaçtı.

Sessizce oturdu, her lokmanın tadını çıkardı ve bunu annesiyle yaptığı geceleri hatırladı. Annesi uykusuzluk çekerdi ve babasının deyimiyle Jake'in bacağı boştu. Jake çocukken hiç tam olarak doyduğunu hatırlamıyordu ve atıştırmak için gece baskını yapmak olağan bir şeydi. Hayatıyla ilgili en güzel sohbetleri onunla bu masada yapmıştı.

Pastadan bir ısırık aldı ve kadeh kaldırdı.

"Sana, benim tatlı annem. Dersler için teşekkürler."

Daha sonra yatağına geri döndü ve panjurdaki çatlaklardan gelen güneş ışığı onu uyandırana kadar rüya görmeden uyudu.

Sabahı e-postalarını ve Wi-Fi bağlantısını kurarak geçirdi ve ardından bekleyen mesajları yakaladı. Mesajların çoğu arkadaşlarından geliyordu. Bazıları hâlâ üniformalıydı, bazıları ise kendisi gibi artık görevde değildi.

* * *

Bonnie Lavonne'un yuvasına taze saman koyarken Laurel de kümesin dışına rüzgâr siperi olarak birkaç saman balyası iterek kümesi kışa hazırlamıştı. Bir yumurta daha toplamış olmaları büyük bir

heyecan kaynağı olmuştu ve Bonnie onu eve taşıyıp buzdolabına koyarken

Laurel dışarıda işini bitirdi.

Tam içeri giriyordu ki Bonnie'nin dışarı çıktığını gördü. "Nereye gidiyorsun?" Laurel sordu. Bonnie, "Oyun oynamak için dışarı çıkıyorum," dedi.

"Tamam, ama eve yakın dur."

Laurel biraz daha dikkat etseydi Bonnie'nin annesinin yanından koşarak geçerken cevap vermediğini fark ederdi. Eskiden Bay Lorde'u ziyaret ettiği gibi Bay Lorde'un oğlunu da ziyaret etmek istiyordu.

* * *

Gün serindi ama gökyüzü açıktı. Jake içeride olmaktan sıkılmıştı ve babasının traktörüne binerek ormandan devrilmiş birkaç ağaç çıkardı. Yakacak odun olarak ayırmadan önce kütükleri iki ayak uzunluğunda kesiyordu ki arkasında yerde bir gölge gördü. Ziyaretçiye biraz şaşırarak arkasına döndü ve hemen gazı bırakıp testereyi durdurdu.

Bonnie Payne ters dönmüş bir kovanın üzerinde oturuyordu. Motor durduğunda "Merhaba!" dedi. O da sıırttı. "Merhaba. Annen nerede olduğunu biliyor mu?"

"Annem derede oynamama izin veriyor."

"Dereden biraz uzaktasınız," dedi Jake.

"Biliyorum ama her zaman babanı görmeye gelirdim."

Bu Jake'i biraz şaşırtmıştı. Babası yaşlandıkça biraz huysuzlaşmıştı ama en genç komşusuna karşı zaafı olmalıydı. "Ziyarete geldiğinizde babamla ne yaptınız?"

Omuz silkti. "Çoğunlukla onu çalışırken izlerdim. Eskiden babamı çalışırken izlerdim ama o kendini öldürtmeden önceydi."

Şok Jake'in içinden öyle hızlı geçti ki ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Baban kendini mi öldürdü?"

Başını salladı. "Annem daha sonra yatak odasını temizlemek zorunda kaldı. Annem Blessings'teki insanlar için ev temizliyor, bu yüzden nasıl yapılacağını biliyor."

Jake'in nutku tutulmuştu. Onu bulan kişi Laurel olmalıydı. Şimdi ondan hissettiği o soğuk havanın nedenini anlıyordu.

"Özür dilerim," dedi Jake.

Bonnie içini çekti. "Ben de."

Jake saate baktı. Onun başının derde girmesini istemiyordu ve Laurel'la da başının derde girmesini istemiyordu. "Bence annen endişelenmeye başlamadan önce geri dönmelisin, değil mi?"

Bonnie omuz silkti ve sonra kendini kütükten aşağı bıraktı. "Bay Lorde ayrılmadan önce bana bir ödül verirdi."

"Sana ne verdi?" Jake sordu.

Meyve bahçesini işaret etti. "Bazen şu ağaçlardan bir elma."

"Elmalar için artık çok geç. Hepsi bitti. Bir sakıza ne dersin?" diye sordu cebinden bir paket çıkarırken.

Elini uzattı. "Evet, lütfen."

Kızın paketten bir çubuk çıkarmasına izin verdi ve sonra kız kâğıdı soyup ağzına atarken bekledi. Kız paketini ona uzattı ve dereye doğru koşarken el salladı.

Kız tamamen gözden kaybolana kadar izledi ve sonra Laurel'i arayıp burada olduğunu haber verip vermeyeceğini düşündü, ancak numarasını bilmediğini fark etti.

Zincirli testereyi çalıştırdı ve yaptığı işe devam etti ama Laurel'in görüntüsünü alamadı.

Kocasının cesedini kafasından çıkarışını, yaşadığı şoku ve uyudukları yataktaki kanı temizlemenin dehşetini hayal edişini... Kederini ve nihayetinde öfkesini hayal edişini... Çünkü geride kalanlar için öfke her zaman ölümün ardından gelir.

* * *

Laurel tam Bonnie'yi kontrol etmek için dereye inmek üzereydi ki, Bonnie'nin ağaçların arasından çıkıp eve doğru zıplayarak geldiğini gördü. Bonnie annesini gördü ve el salladı.

Laurel el salladı ve geçen gün yaptığı son jöle kavanozlarını saklamak için kilere doğru yoluna devam etti. Yukarı çıktığında Bonnie'nin Lavonne'la oynadığı tavuk kümesine doğru yürüdü. Bonnie'nin tavukla sanki okul arkadaşlarından biriymiş gibi konuştuğunu duyabiliyordu. Eğer hayat farklı olsaydı, Bonnie'nin şimdiye kadar bir kardeşi olurdu - bir tavuktan başka oynayacak biri. Sonra Laurel Bonnie'nin sakız çiğnediğini gördü ve kaşlarını çattı. Dişleri için zararlı olduğu için asla sakız almazdı.

"Bonnie, o sakızı nereden aldın?" diye sordu.

"Bay Lorde'den."

Laurel'in kalbi hızla çarpmaya başladı ve konuştuğunda sesini panik kapladı. "Lorde'un mülküne kadar gittin mi?"

Bonnie başını kaldırıp başını salladı. "Evet, Bay Lorde'u görmeme her zaman izin verirsiniz."

Laurel'in sesi bir oktav yükseldi. "Ama o artık orada değil ve oğlu orada. Sana oraya gitmenin sorun olmayacağını söylemedim."

Bonnie'nin kafası karışmıştı ve bu belli oluyordu. "Ama anne, o da tıpkı Bay Lorde gibi iyi biri ve babam gibi."

"O babana hiç benzemiyor ve sen onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sana söylüyorum, bunu bir daha yapmana izin yok, beni duyuyor musun?"

Bonnie'nin çenesi titredi ve gözleri yaşlarla doldu. "O çok yalnız anne. Eğer ben ziyarete gidemezsem, onun arkadaşı kim olacak?"

"Onun kendi arkadaşları var. O yere bir daha gitmeyeceksin. Bana söz ver."

Omuzları çökerken gözyaşları yuvarlandı. "Söz veriyorum," diye fısıldadı, sonra sakızı ağzından çıkardı, parmaklarıyla küçük bir çukur kazdı ve sanki sakızı ona veren adamı gömmüş gibi ciddiyetle gömdü.

"Şimdi eve gel," dedi Laurel. "Öğle yemeği hazırlayacağım." "Aç değilim," dedi Bonnie.

Laurel, "Yine de eve gel," dedi ve elini uzattı.

Bonnie ayağa kalktı ama annesinin elini tutmadı ve karavana kendi başına yürüdü. Laurel Bonnie'nin duygularını incittiğini bilse de haklı olduğuna inanıyordu. Kızını içeri kadar takip etti, giderken kapıyı arkasından kilitledi.

* * *

Gece olduğunda Laurel Bonnie'nin üzüntüsünü atlattığını düşündü. Yatmak için hazırlanmasına yardım etmeye başladığında Bonnie'nin her zamanki gevezeliği yoktu. Hâlâ yediği azara tepki göstermesine biraz şaşırان Laurel, birkaç dakika onu konuşmaya ikna etmeye çalıştıktan sonra, konuşmanın hiçbir yararı olmayacağını anladı.

Gececeğinden emin olan Laurel, Bonnie'nin dualarını duymak için yatağın kenarına oturdu ama Bonnie dua etmek yerine durup başını kaldırdı. "Bunu kendi başıma yapabilirim, anne."

Laurel gözlerini kırptırdı. Bonnie bekledi.

Reddedilme hem beklenmedik hem de şok ediciydi. Laurel ayağa kalktı ve titreyen bacaklarının üzerinde odadan çıktı, ama kapıyı tamamen kapatmak yerine aralık bıraktı, sonra da dinlemek için koridorda durdu.

"Tanrı annemi korusun, Tanrı babamı korusun, her neredeyse. Tanrı Lavonne'u korusun çünkü o benim en iyi arkadaşım ve Tanrı Bay Lorde'u korusun. Annem onu sevmiyor, bu yüzden iş sana kaldı Tanrım. Lütfen artık ziyarete gidemediğim için üzülmesine izin verme. Amin."

Laurel tokat yemiş gibi sarsıldı, sonra odasına girip kapıyı kapattı. Göğsündeki acı her nefes alışında artarken odanın ortasında durdu.

Evet, Jake'i tanıyordu ama kızı tanımıyordu ve yine de Bonnie'nin onunla tanıştığında verdiği tepki anında bir çekim olmuştu. Belki de bunun babasını özlemesiyle ilgisi vardı. Belki de Bay Lorde'u özlemesiyle ilgiliydi. Bonnie'nin hakkını teslim etmek gerekirse, Laurel'in kızının yaşlı adamı ziyaret etmesinden endişe etmek gibi bir derdi hiç olmamıştı ama Jake'in de tıpkı Adam gibi ordudan atılmış olması dışında hiçbir nedeni olmayan oğluna karşı anında bir güvensizlik duymuştu. Jake'ten korkuyordu çünkü sonuçta o da Adam'dan korkmuştu.

Yatağının kenarına çöktü ve ellerini kucağında birleştirip gözlerini kapattı. Duvardaki kan lekelerini, kana bulanmış yatağı ve yatak örtülerini, evdeki ayakkabılarının yanındaki kan gölünü hâlâ görebiliyordu. Tüm bunları görmüştü ama adamın kendisine ne yaptığına bakmamıştı. İçindeki acı o kadar şiddetliydi ki ağlayamamıştı. Bunun yerine polisi aramış, ön merdivenlere oturup gelmelerini beklemiş ve Bonnie'nin geceyi büyükanne ve büyükbabasında geçirdiği için Tanrı'ya şükretmişti.

Geriye dönüp baktığında, Adam'ın Bonnie'nin gideceğini bile bile bunu yapmak için o geceyi seçmesinin nedeninin bu olduğunu düşündü. Anılar yüzünden elleri titriyordu. Cevaplanmamış o kadar çok sorusu vardı ki. Olayın oluş şekli yüzünden kendini ihanete uğramış hissediyordu. Neden bunu evlerinde, yatak odalarında, Bonnie'yi yaptıkları yatakta yapmıştı? Neden onu da kirletmişti?

Başka bir yatak ve şilte almak, duvarları yeniden boyamak ve halıyı fırçalamak için sahip olduğu her kuruşa ihtiyacı vardı. Eğer parası olsaydı, ikisini de bu karavandan taşır ve tüm kötü zamanları geride bırakırdı. Ama bu bir seçenek değildi.

Yaşadıklarının, tıpkı savaşın ona verdiği zarar gibi kendisine de zarar verdiğini kabul etmek zorundaydı. Hayatın onu tekrar dibe vurdurmayacağına güvenmiyordu. Jacob Lorde'a güvenmiyordu çünkü ona Adam'ı hatırlatıyordu. Korkmaktan çok yorulmuştu. Tam da içinde bulundukları durumu en iyi şekilde idare etmeye başlamışken, bu neden tekrar oluyordu? Ve Bonnie konusunda ne yapacaktı? Laurel'in korkuları anne-kız ilişkilerinin arasını ilk kez açmıştı ve bu kalbine saplanmış bir bıçak gibi hissediyordu.

Sonunda kalktı ve kapıyı kilitleyip ışıkları söndürmek için eve doğru ilerledi. Bonnie'nin odasına göz attı ve onu yine panda ayısıyla uyurken gördü. Muhtemelen Bonnie, Panda'nın kötü olduğu gibi kendisinin de kötü olduğunu düşündüğü içindi. Laurel iç çekti. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıydı.

* * *

Pazar günü boyunca yağmur tehdidi vardı. Jake kiliseye gitmeyi düşündü ama cemaatin içinde köşeye sıkışacağından tedirgindi, bu yüzden e-postalarını kontrol etti, birkaç mesajı yanıtladı, birkaç faturayı internetten ödedi ve sonra yapacak bir şey kalmadı.

Babası öldüğünde, cenazeden sonra babasının hiçbir eşyasıyla ilgilenecek kadar uzun süre kalmamıştı ve bunu dört gözle beklemese de, babasının kıyafetleriyle başlamaya karar verdi.

Oda soğuktu, bu yüzden kapıyı açık bıraktı ve şifonyere doğru ilerleyerek çekmecelerdeki babasının çoraplarını ve iç çamaşırlarını boşaltmaya başladı. Düzgünce katlanmış mendil yığını boğazına bir yumru getirdi. Babası cebinde bir mendil olmadan evden çıkmazdı. Derin bir nefes aldı ve mendilleri babasının diğer eşyalarıyla birlikte yatağın üzerine koydu.

Şifonyer ve çekmeceler boşalana ve eşyalar toplanana kadar böyle devam etti. Dolapta asılı olan giysileri askılarından çıkarıp yatağın ayakucuna serdi ve ayakkabı kutularını da yanlarına istifledi. İşini bitirdikten sonra, ihtiyacı olan insanlar için giysilerle dolu bir yardım odası tutan tanıdığı bir kiliseyi aradı. Bağışa çok sevindiler ve teslim alma tarihi konusunda anlaştılar.

Yemek vakti geldiğinde, kadınların getirdiği yiyeceklerin bir kısmını çıkardı. O kadar çok vardı ki, Laurel ve Bonnie ile paylaşmayı düşündü. Ama yine de onun numarasını bilmediğini ve nerede yaşadığından emin olmadığını, hatta olumlu bir yanıt alacağından bile emin olmadığını hatırladı. Böylece futbol izledi, biraz daha yedi ve babasının koltuğunda uyuyakaldı.

Birdenbire, bir gök gürültüsü o kadar yüksek ve yakın geldi ki camları salladı. Jake aniden uyandı, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki düşünemiyordu. Sandalyeden fırladı, çılgınca silahını ve siper alabileceği bir yer aradı. Oturma odasında koşarken ayak parmağını kanepenin ayağına çarptı. Onu halüsinasyondan çıkaran acı oldu. Ayaklarının altındaki kum değildi; parke zemindi ve dışarıda, çölde bir yerde değildi. Bir evdeydi - kendi evinde - ve pencerelere doğru esen bir yağmur vardı.

"Aman Tanrım," dedi usulca.

Duyduğu şey hava durumuydu, savaş değil. Yağmur sonunda gelmişti.

Hâlâ olanlardan dolayı sarsılmış bir halde, amaçsız bir şekilde odadan odaya geçiyor ve henüz sormadığı sorulara cevap arıyordu. Burası eviydi. Burada büyümüştü ama burayı özel kılan insanlar gitmişti. Gençken hep Blessings civarında bir yerde çalışmayı ve kendi ailesini burada yetiştirmeyi hayal etmişti. Bu evde yaşlanmayı beklerdi ama yalnız değil. Şimdiki haliyle kimsenin onu istememe ihtimali çok yüksekti. Bazen kendini bile istemiyordu.

Mutfağa doğru yürüdü, sonra rüzgârla yüzleşmek için arka verandaya çıktı. Yağmur verandanın çatısının altından bacaklarına doğru esmeye başladığında yerinden kıpırdamadı. Serin hava ferahlatıcıydı ve kötü rüyanın etkisi azalıyordu. İki elini saçlarının arasından geçirdi ve kendisi için üzülmemeye çalıştı. Hayattaydı ve bunun için minnettardı.

Ahıra, kestiği odun yığınlarına doğru baktı. Bütün kış için yeterli değildi ve her şey kurur kurumaz biraz daha kesmesi gerekecekti.

Tahtayı düşününce Bonnie Payne aklına geldi, o da Laurel'i düşündü. Ne kadar güzel bir yüzdü ama hüznü gözlere ve sınıksız sıkılmış dudakları vardı. Belki de o hüznün bir kısmının çılgılık olarak dışarı çıkmasından korktuğu için dudaklarını fazla açmaktan çekiniyordu.

İçini çekti, ellerini ceplerine soktu ve eve geri döndü. Kendisi gibi eski bir asker olan kocası kendini öldürmüştü. Böyle bir şeyle karşılaşmanın dehşetini hayal bile edemiyordu. Kadın ona karşı biraz soğuk davrandıysa ne olmuş yani? Adam kadının kaybettiği her şeyi temsil ediyordu.

Bir gök gürültüsü sesi daha duyuldu ve irkildi. Duygularını kontrol edememesine sinirlenerek oturma odasına geri döndü ve televizyonu açtı. Belki yeterince yüksek olursa, gök gürültüsünü ve anıları bastırabilirdi.

Ve pazar günü geçti.

Bölüm 4

Laurel uyuyakalmıştı ve Bonnie'yi otobüse yetişmesi için zamanında hazırlamaya çalışıyordu. Bonnie topuklarını sürüklüyor, Laurel'e yapıyor ve kendini iyi hissetmediği ve evde kalmak istediği için sızlanıyordu. Laurel Bonnie'nin tek sorununun kızgın olduğu için üzgün olması ve bunu nasıl çözeceğini bilememesi olduğundan emindi. Bonnie'nin annesi onun mihenk taşıydı ve Laurel onu daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı ama Laurel şimdi onu hayal kırıklığına uğrattığını biliyordu ve bunu düzeltmek zorundaydı.

"Bana kızgın olduğun için üzgünüm," dedi

Laurel. Bonnie başını eğdi.

"Sorun değil," dedi Laurel. "Sana bağırdığım için özür dilemem gerekiyor. İyice düşünmeden tepki verdim, tamam mı?"

Bonnie omuz silkti.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Bonnie başını salladı.

"Ve yaptığım her şeyi seni güvende ve mutlu tutmak için yapıyorum. Sana bir daha asla bağırmayacağıma söz veriyorum, tamam mı?"

Bonnie başını salladı.

"Sarılabilir miyim?" Laurel sordu.

Bonnie kollarını annesinin boynuna doladı ve ağlamaya başladı.

"Sorun yok, tatlım. Her şey yolunda," dedi Laurel ona sarılıp öperken. Sakinleşene kadar ona sarıldı ve sonra onu bir kez daha öptü. "Eşyalarının geri kalanını da giy ve otobüse yetişmek için yola koyulalım, olur mu?"

"Tamam, anne. Bugün sandviçime fıstık ezmesi ve jöle alabilir miyim?"

Laurel sırttı. "Olabilir, evet, olabilirsin. Giyinmeyi bitirirsen yemeği ben hazırlarım. Otobüse yetişmen için seni garaj yoluna kadar götürürüm, böylece yağmur altında beklemek zorunda kalmazsın, tamam mı?"

"Yaşasın!" Bonnie ağladı ve böylece her şey normale döndü.

Laurel mutfığa doğru giderken biraz titriyordu ama midesindeki düğüm çözülmüştü. Küçük kızıyla dışarıda olmak hiç de iyi hissettirmiyordu.

Kısa bir süre sonra eski pikabıyla yolun sonundaydılar ve virajdan dönen sarı otobüsü izliyorlardı.

"İşte otobüs!" Bonnie bağırdı ve dışarı atlamaya başladı.

"Bekle," dedi Laurel. "Seninle kapıya kadar yürüyeceğim. Şemsiyeyi getireyim."

Otobüs durdu. Laurel şemsiyeyi Bonnie'nin üzerine tutarak çamurdan geçmesine, sonra da asfalttan geçerek otobüse binmesine yardım etti. Şoför Bonnie'nin binmesi için kapıyı açarken

sırıttı. "Günaydın Bayan Payne. Hava çok kötü."

"Evet, öyle Bay Fisher. Hoşça kal Bonnie. Bu akşam görüşürüz. İyi günler!"

"Güle güle anne. Akşam yemeğinde krep yiyebilir miyiz?"

Laurel güldü. "Bunu sonra düşünürüz," dedi ve kamyonetine koşmadan önce Bonnie'ye bir öpücük kondurdu.

İçeri girdiğinde sırlıslık olmuştı ama Bonnie'nin sıcak ve kuru olmasından memnundu. Arabayı karavana geri götürdü ve içeri koştu, giderken titriyordu. Eski, kuru giysilerini giydi ve ertelediği işlerle meşgul oldu.

Telefonu çaldığında saat 10:00'a yaklaşıyordu. Cebinden çıkardı ve okuldan arandığını görünce kaşlarını çatı. "Alo?"

"Bayan Payne, bu Bayan Smith."

Laurel birinci sınıf öğretmenin sesini duyduğunda kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bir sorun mu var?" Laurel sordu.

"Hayati tehlikesi yok ama Bonnie yerdeki ıslak bir noktaya basıp kaymış ve çenesini kesmiş."

"Olamaz!" Laurel ağladı.

"Dikiş atılması gerekiyor, eminim. Onu yere yatırdık ve kesiğin üzerinde buz torbası tutuyoruz ama bir doktora görünmesi gerekiyor."

"Evet, evet, elbette. Hemen geliyorum. Ona yolda olduğumu söyle, tamam mı?"

"Kesinlikle arayacağım ve kötü haber vermek zorunda kaldığım için çok üzgünüm ama eminim tedavi olduğunda iyi olacaktır. Dikkatli sürün."

"Yapacağım ve teşekkürler."

Laurel telefonu kapatıp kot pantolonunun cebine geri koydu ve çantasını almak için yatak odasına koştu. Tenis ayakkabılarını çıkarıp eski kovboy çizmelerini giydi, yağmurluğunu giydi, çantasını aldı ve kapıya yöneldi. Kapıyı arkasından kilitlediğinde elleri titriyordu ve sonra kamyonu doğru koşmaya başladı, giderken su birikintilerine sıçradı.

Yolun yarısında ölü bir kedi leşi gördüğünde neredeyse kamyonu varmak üzereydi. Ellerini havaya kaldırdı ve çığlık atıp küfretmeye başladı. Zavallı kayınbiraderlerinin onu taciz etmesi için onca zaman varken! Neden kardeşlerinin intiharı yüzünden onu cezalandırma ihtiyacı hissettiklerini anlayamıyordu. Bu ilk değildi ve son olmayacağından da emindi.

Bunun için zamanı olmasa da Bonnie'nin ölü bir hayvan görmesine izin veremezdi. Bu onu çılgına çevirirdi. Kuyruğu yakaladı ve yolun karşısına doğru fırlatabildiği kadar uzağa fırlattı. Yolun diğer tarafındaki çalılıklara düşüp gözden kaybolduğunda kamyonu geri koştu.

Şimdi o kadar kızgındı ki, arabadan çıkarken titriyordu. Kaybettiği zamanı telafi etmek için hızlandı ve hızlandıkça kamyon çamurda savrulmaya başladı. Asfalta ulaştığında, düzleşti. Sırlıslık olmuştı ama yine de rahat bir nefes aldı ve kasabaya doğru yola koyuldu.

Yolun yaklaşık bir mil ilerisinde, kamyon sola doğru sert bir şekilde çekmeye başladı. Panik içinde sürmeye devam etti ve durmak zorunda kaldığında tam Lorde'nin evinin önüne gelmişti. Sol ön lastiğin patlak olduğunu bakmadan anlamıştı. Ağlamak istedi ama şimdi kendini kaybetme zamanı değildi.

Kamyonetten atladı, patlak lastiği gördü ve inledi, sonra kamyonetin kasasına tırmandı. Yedek lastiği çözdü; onu, krikoyu ve bijon anahtarını asfalta attı; sonra dışarı çıktı ve kamyonetin ön tarafını kaldırmadan önce bijon somunlarını gevşetmeye başladı.

Yağmur ensesinden aşağı buz sarkıtları gibi iniyor, saçlarından gözlerine doğru akıyordu ama ilk bijon somunu yerinden oynamıyordu. Ne kadar uğrasa uğrassın

Gevşetmek için güç.

"Kahretsin!" diye bağırdı ve son bir kez itti. Bunu yaparken eli bijon anahtarından kaydı ve parmak eklemlerini asfalta yapıştırdı. Şimdi kanıyordu. "Tanrı yardımcım olsun," diye mırıldandı ve bijon anahtarını daha sıkı kavrayarak baştan başladı.

* * *

Jake'in gecesi, sabah duşu ve kahvaltısı boyunca hâlâ onunla birlikte olan kötü rüyalarından oluşan bir kolajdan biraz daha fazlası olmuştu. Yağmur hâlâ yağıyordu, bu da bugün her ne olacaksa bu evin içinde olacağı anlamına geliyordu, bu yüzden bir toz paspası çıkardı ve yerleri temizlemeye başladı.

Oturma odasındaki işini henüz bitirmişti ve mobilyaları yerlerine yerleştiriyordu ki ön pencereden dışarı baktı ve evin önündeki yolda bir pikabın durduğunu gördü. Duranın Laurel Payne olduğunu anlayınca ceketini ve kamyonetinin anahtarlarını kaptığı gibi kamyonete atladı ve ne olduğuna bakmak için yola koyuldu.

Kamyonunu yolun sonuna park ettiğinde lastiğin patladığını gördü ve hemen dışarı fırladı. Laurel onun geldiğini gördü ve koşarak çalıştığı yere geldiğinde rahatladı. "Yardım edebilir miyim?" Jake sordu.

Ayağa kalktı. "Bu bijon somununu gevşetemiyorum ve şehre gitmem gerekiyor. Okuldan aradılar. Bonnie yaralanmış. Dikiş atılması gerekecekmiş ve-"

Jake onun omuzlarını nazikçe kavradı. "Kamyonetimi al ve git ne yapman gerekiyorsa yap. Anahtarlar kontakta. Ben senin lastiğini tamir ederim, sonra takas ederiz."

Laurel o kadar rahatlamıştı ki titremeye başladı. Kamyonetinin ön koltuğundan çantasını kaptığı gibi yolun karşısına koşarken, "Teşekkür ederim, ah, teşekkür ederim," dedi.

Jake onun uzaklaşmasını izledi ve sonra bijon anahtarını kaptığı gibi işe koyuldu.

* * *

Truman Slade, Adam Payne'in dul eşinin Jake Lorde'un kırmızı kamyonetiyle Blessings'e geldiğini görünce kaşlarını çattı. Jake komşusuyla bir ilişki kurmak için fazla zaman kaybetmemişti ya da belki de bunca zamandır uzaktan bir şeyler yaşıyorlardı. Her halükârda, o parlak kırmızı kamyonetle sanki onun sahibiymiş gibi şehirde dolaşıyordu.

Aklından geçen ilk düşünce, bu bilgiyle ne yapabileceğiydi. Ve böylece, hayatını daha iyi hale getirmeye yönelik iyi niyetleri intikam düşüncesiyle unutuldu. Hapiste geçirdiği onca yıl için Lorde'dan öç almak istiyordu. Belki de bunun yerine küçük hanımın canını sıkmanın bir yolunu bulacaktı. Jake Lorde'u rahatsız ettiği sürece ne olursa olsun sorun değildi.

Ana caddeden sapıp okula doğru ilerleyene kadar onu izledi, sonra da evine yerleşip hava muhalefетinin geçmesini beklemeye hazır bir şekilde arabasını sürerek uzaklaştı.

* * *

Laurel yağmur altında otoparkta koşarken üşümüş ve nefessiz kalmıştı, sonra da ofise kadar su damlatmıştı.

Okul sekreteri Mavis West onun içeri girdiğini gördü ve yüzünü buruşturdu. "Kızım, sıırıslıklam olmuşsun." "Kasabaya gelirken yolda lastiğim patladı," dedi Laurel. "Bonnie nerede? O iyi mi?"

"Bu yıl karyolayı ön ofisin dışına taşıdık. Arka tarafta. Gidip onu getireyim." "Seninle gelebilir miyim?" Laurel sordu.

"Elbette. Beni takip edin," dedi Mavis.

Laurel koridor boyunca ıslak izler bıraktı ve sonra Bonnie'nin yattığı küçük oyuğa girdi. Öğretmenin yardımcılarında biri onunla birlikte oturuyordu ve Bonnie annesini görünce yeniden ağlamaya başladı. "Anne, düştüm ve elbiselerim kan içinde kaldı," diye ağladı.

Bir an için Laurel'e sanki duvarlar dönmeye başlamış gibi geldi. Giysilerdeki kan, karyolanın altındaki yerdeki kan, kızının elindeki kan.

Adam gibi. Her yerde kan var.

Sonra derin bir nefes aldı ve kesiğe daha yakından bakmak için diz çöktü ve endişesini belli etmemeye çalıştı. Çok derindi ve kıyafetinin şekline bakılırsa çoktan çok kan kaybetmişti.

"Biliyorum bebeğim. Görebiliyorum. Doğruca doktora gidip seni tedavi ettireceğiz," dedi ve Bonnie'nin yağmurluğunu giymesine yardım etti, sırt çantasını koluna geçirdi ve Bonnie'yi kucağına aldı.

Bonnie hafifçe geri çekildi. "Islanmışsın, anne."

"Biliyorum. Çok şiddetli yağmur yağıyor ve lastiğim patladı. Doktora giderken sana her şeyi anlatacağım, tamam mı?"

Mavis Bonnie'ye buz torbasını uzattı. "Al tatlım. Bunu çenende tut, tamam mı?" Bonnie başıyla onayladı ve sonra gittiler.

Mavis, Laurel'in uzaklaşmasını izledi ve kendi kendine genç kadının çok zayıf olduğunu düşündü ve sonra bu düşünceden sıyrılıp işine geri döndü.

* * *

Laurel Bonnie'yi Jake'in kamyonetinin ön koltuğuna oturtup kemerini bağladığında ikisi de yeniden ıslanmıştı.

"Kamyonetimiz nerede? Kimin kamyoneti bu?" Laurel direksiyona geçerken Bonnie sordu.

"Bay Lorde'un evinin önünde aracım patladı. Gelip seninle ilgilenebilmem için benimle araç takası yaptı. Eve döndükten sonra tekrar takas yaparız, tamam mı?"

Bonnie kamyonetle biraz ilgilendi ama üzerinde duramayacak kadar çok acı çekiyordu. "Doktor çeneme ne yapacak?" diye sordu.

"Uyuşması için içine ilaç koyacak, böylece ne yaptığını hissetmeyeceksin, sonra da dikiş atacak, tıpkı gömlek ve elbiselerinizin kenarlarını diktiğim gibi."

İnledi ve sonra sızlandı. "Bunu yapmasını istemiyorum. Çenemin kıvrılmasını istemiyorum."

Laurel içini çekti. Bu kötü sözcük seçimini ne kadar sarsılmış olduğuna yordu.

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Her zaman yanında olacağım."

Bonnie ikna olmamıştı ve acil servise kadar burnunu çekip ağladı. Park ettiklerinde ve Laurel onu binaya taşıdığına, o da ağlayacak gibi hissediyordu.

"Bir doktora ihtiyacım var. Kızım okulda düştü ve çenesini kesti," dedi Laurel.

Resepsiyon görevlisinin gözleri küçük kızın giysilerindeki bu kadar çok kanı görünce açıldı, sonra Laurel'e baktı. Kızın rengi solmuş, sıırsıklam olmuş ve gözle görülür bir şekilde titriyordu. Önce gerekli bilgileri almak yerine bir karar verdi.

"Tekerlekli sandalye getireceğim ve-" "Onu ben taşıyım," dedi Laurel.

Resepsiyon görevlisi başıyla onayladı. "Beni takip edin. Onu yerleştirdikten sonra bilgilerinizi alacağım."

Laurel kendisine söyleneni yaptı ve sonunda kızını yatırabildiğinde rahatladı. Bonnie yatağına uzanır uzanmaz Laurel ceketini çıkardı ve yere, duvarın dibine attı.

yoldan çekildi. Gömleği nemli ve tenine yapışmış olsa da, ıslak ve ağır paltosundan kurtulmak daha iyi hissettiriyordu.

Hemşire Bonnie'nin yağmurluğunu çıkarmasına ve yağmur çizmelerini çıkarmasına yardım ederken başka bir hemşire gelip onu temiz, ısıtılmış bir battaniyeyle örttü. Sadece sıcaklık bile Bonnie'nin rahatsızlığını biraz olsun hafifletmeye yetti ve sonunda ağlamayı bıraktı.

Doktor yarayı değerlendirmek üzere içeri girerken Laurel yatağın yanında durmuş Bonnie'nin elini tutuyordu. "Merhaba genç bayan. Benim adım Dr. Quick. Sizinki nedir?"

Bonnie burnunu çekti. "Bonnie Carol Payne."

Dr. Quick gülümsedi, sonra Laurel'e baktı. "Siz onun annesi misiniz?" diye sordu.

"Evet, ben Laurel Payne. Bonnie okulda düştü. Sanırım dikiş atılması gerekecek."

Bonnie tekrar sızlanmaya başladı. "Çeneme dikiş atmanı istemiyorum," diye ağladı.

Laurel yüzünü buruşturdu. "Bu benim hatam. Neler olabileceğini açıklamaya çalışıyordum ve bu hale dönüşen bir benzetme kullandım."

Paul Quick kıkırdadı. "Sanırım terziler ve cerrahlar arasında küçük bir benzerlik var. İkimiz de dikiş atıyoruz. Şimdi şu muhteşem çeneye bir bakalım," dedi ve hemşiresine yarayı yıkamasını işaret etti.

Dr. Quick sestten etkilenmemiş görünüyordu ve muayenesine devam etti. "Bonnie, dişlerini kontrol edeceğim ve hiçbirinin gevşek olmadığından emin olacağım, tamam mı? Ve bu hiç acıtmayacak, söz veriyorum. Sadece parmağımı öndeki her bir dişin üzerine koymam ve orada güzel ve rahat olduklarından emin olmam gerekiyor."

Bonnie onun kaldırdığı parmağa baktı.

Dr. Quick sırtıttı. "Evet, işte bu. Şimdi dişlerinizi görebilmem için ağzınızı açmanızı istiyorum."

Bonnie isteksizce açtı ama genişçe değil. Laurel daha fazla açması için onu zorlayamadan, Dr. Quick sorunu çok ustaca bir şekilde çözdü.

"Oh! Merhaba, diş! Oldukça iyi görünüyorsun! Adınız Martha mı demiştiniz? Merhaba Martha, tanıştığımıza memnun oldum."

Bonnie'nin gözleri büyüdü. Dişlerinin isimleri olduğunu bilmiyordu. Kendine rağmen ilgiyle çenesini gevşeterek doktorun üstteki ilk iki dişi kontrol etmesini sağladı.

"Ah, aşağıya merhaba," dedi, alt çenedeki dişleri yoklarken. "Ben Dr. Quick. Hâlâ yerli yerinde olduğunuzdan emin olmak için buradayım. Öyle mi? Gerçekten mi? Hiç yerinizden kalkmadığınızı mı söylüyorsunuz? Davranışlarınıza çok dikkat ettiğinizi? Bu harika! Bu arada, adın ne? Size Bayan Helen dediklerini mi söylüyorsunuz? Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bayan Helen."

Dr. Quick Bonnie'ye baktı. Şu anda ağzının içinde devam eden tartışmaya tamamen kendini kaptırmıştı ve bu yüzden dişlerinin sağlam olduğuna ikna olana kadar konuşmaya devam etti. "Hepinizle konuşmak güzeldi. Hepinizin iyi olduğunu bildirmekten büyük mutluluk duyuyorum."

Parmağını ağzından çıkardığında Bonnie Laurel'e baktı. "Anne, Bayan Helen ve Martha'yı biliyor muydun?"

Laurel başını salladı. "Hayır, yapmadım."

Dr. Quick gülümsedi. "Endişelenmeyin. Sadece doktorlar dişlerle konuşabilir. Tek yapman gereken onları her gün güzelce fırçalamak. Tamam mı?"

Bonnie başını salladı.

Dr. Quick gülümsedi ama bu anın uzun sürmeyeceğini biliyordu. "Şimdi kesğin etrafındaki

bölgeyi uyuşturacağız ve sonra sizi tekrar bir araya getireceğiz Bayan Bonnie. Cesur bir kız olmaya hazır mısınız?"

Bonnie, "Hayır, cesur olmak istemiyorum," dedi ve gözyaşlarına boğuldu.

Bonnie feryat ediyordu ve Laurel onunla birlikte ağlamak istedi. "Yapmanız gerekeni yapın, Dr. Quick. Siz çalışırken ben başını sabit tutup onunla konuşacağım."

Laurel yatağın ucunda Bonnie'nin başının arkasında durdu ve Dr. Quick ile hemşiresi işe koyulurken onu sabit tuttu.

Kesiği kapatmak için iğneyi batırdığında Laurel Bonnie'yle konuşmaya başlamıştı bile, ona kıpırdamamasını ve Dr. Quick bu işi bitirir bitirmez çenesinin ağrımayacağını söylüyordu. Bonnie buna inanmadı ve korkularında haklıydı. İğne çenesine batırıldığında attığı çığlık tüm acil serviste yankılandı. Küçük kızının korktuğunu ve acı çektiğini bilmek Laurel'in midesini bulandırdı ve Lavonne hakkında daha da hızlı konuşmaya başladı, bir yumurta daha yumurtlayıp yumurtlamadığını merak etti ve Jake'in kamyonunu kullanmasına izin vermesinin ne kadar nazik bir davranış olduğunu ve teşekkür olarak ona kurabiye yapmaları gerektiğini söyledi.

Uyuşturma işlemi tamamlandığında Bonnie bitkin düşmüştü. Dikiş atılırken gözleri yaşarmıştı ama ağlamayı ve çığlık atmayı bırakmıştı, bunun için acil servisteki herkes gerçekten minnettardı.

Sonunda işleri bitmişti. Dr. Quick iğneyi ve dikişleri tepsiye bıraktı ve hemşireye çeneyi sarmasını işaret etti. Bonnie'nin dizini sıvazlarken, "İşimiz bitti," dedi.

Bonnie, "Anne, artık eve gitmek istiyorum," dedi.

"Yakında, tatlım. Neredeyse hazırız. Sadece dinlen."

Bonnie içini çekti, gözleri kapandı ve yorgunluktan uyuyakaldı.

* * *

Jake kısa süre sonra Laurel'in kamyonetinin lastiğini patlattı ve tamir ettirmek için kasabaya doğru yola çıktı. Yedek lastiğin çok fazla dişi kalmamıştı ve o da patlamadan önce oraya varmayı umuyordu. Laurel'in ne kadar telaşlı olduğunu düşünmeden edemiyor ve küçük kızının iyi olmasını umuyordu.

Blessings'e varır varmaz doğruca Tire Supply'a gitti ve garaja girdi. Neye ihtiyacı olduğunu hızlıca açıkladıktan sonra kamyonu içeri götürdüler, patlağı tamir ettiler ve kamyonu geri taktılar, ardından yedek lastiği kamyonun kasasına koydular.

Jake onları izledi ve kriko ile bijon anahtarını da kasaya koymaya başladıklarında onları durdurup bu iki eşyayı ön koltuğun arkasına koymalarını istedi. Ne yaptığını ona daha sonra söyleyecekti, böylece kayıp olduklarını düşünmeyecekti ama bunların kamyon kasasının arkasında olması çalınmalarını çok kolaylaştırıyordu. Yedek lastik de orada açıktaydı ama en azından Adam Payne yedek lastiği birkaç büyük kelebek somunla sabitlemek için bir sistem kurmuştu.

Dairenin parasını ödedi ve Payne kızlarının nasıl olduğunu merak ederek eve gitti. Eve döndükten sonra bile endişeyle pencerenin önünde durup kırmızı kamyonun görünmesini bekledi. Sonunda görüldüğünde o kadar rahatlamıştı ki, onu takip etmesi gerektiği aklına gelmeden önce durup geçip gitmelerini izledi. Paltosunu ve kamyonetinin anahtarlarını kaptığı gibi kapıdan çıkıp kaçmaya başladı.

* * *

Bonnie uykuya dalmıştı ve konsola yaslanmıştı.

Laurel titremekten kendini alamıyor ve iyi olduğuna emin olmak için ara sıra elini Bonnie'nin başına götürüyordu. Lorde'ların evinin önünden geçerken bir an düşündü ve sonra inledi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, sonra dikiz aynasına baktı ve arkasındaki tepeden gelen eski kamyonetini bir an için gördü. *Güzel. Ben eve kadar takip ediyor.*

Virajı dönüp karavanı gördüğünde, ev hiç bu kadar güzel görünmemişti. Çamurlu yolundan saptı ve karavana kadar gidip park etti.

Şimdi, motor kapalıyken ve yağmur hâlâ yağarken, kabinin içindeki sessizlik daha da artmıştı.

Eğer Jake

arkasında bu kadar yakın olmasaydı, en kötüsünün sona ermiş olmasının verdiği rahatlamayla gözyaşlarına boğulabilirdi. Ev anahtarının kamyonetindeki anahtarlıkta olduğunu hatırlayınca çantasından yedek anahtarı çıkardı ama o kadar çok titriyordu ki Bonnie'yi merdivenlerden yukarı taşıyabileceğini sanmıyordu.

Tekrar paniklemesine fırsat kalmadan Jake Lorde yanına yanaştı. Adamın arabadan inip kamyonetin yolcu tarafına koşmasını izledi. Kapının kilidini açtı ve adam kapıyı açtığı anda, Lorde'un varlığı her yeri istila etti.

"O iyi mi?" diye sordu.

Laurel başıyla onayladı. "Sekiz dikiş."

Jake kaşlarını çattı. Laurel yaprak gibi titriyordu. "Eğer ön kapıyı açarsan onu senin için içeri taşıyabilirim."

Hissettiği rahatlama çok büyüktü. Yine onu kurtarmaya gelmişti ve tam zamanında. "Evet, tamam," dedi, sonra dışarı çıktı, giderken kamyonetinden tüm eşyalarını aldığından emin oldu.

Merdivenlerden tökezleyerek çıktı, kapının kilidini açtı ve sonra kapıyı geri çekerek içeri girmelerini bekledi.

Jake göz ucuyla Bonnie'nin giysilerindeki kanı görmüş ve başka bir şeye odaklanmak için elinden geleni yapmıştı ama sonra emniyet kemerini açmak zorunda kaldı. Üzerinde hâlâ yağmurluğu olmasına rağmen, onu doğrudan savaşa geri gönderecek kadar çok şey görmüştü. Eğer ensesinden akan yağmur olmasaydı, orada kalabilirdi ama çölde bir yağmur fırtınasına yakalanmak olmazdı. Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı, tekrar açtığı anda karavanı ve babasının kamyonunu gördü ve paniği azalmaya başladı.

Adam emniyet kemerini çözdüğünde Bonnie uyanmaya başladı. "Merhaba Bonnie, benim Jake. Seni evine taşıyacağım, tamam mı?"

Başını salladı.

Onu daha fazla ıslatmadan içeri sokması gerekiyordu ve sonra aklına koltuğun arkasındaki battaniye geldi. İçinde bulunduğu plastik paketi aldı, kamyonun içinde salladı ve Bonnie'yi kucağına almadan hemen önce üzerine serdi. "Tamam bebeğim, hadi seni bu yağmurdan kurtaralım," dedi yumuşak bir sesle.

Onu kucağına aldı ve battaniyeyi başına çekmeden hemen önce gözlerindeki güven ifadesini gördü. Bu ona 15 santim uzadığı yaz nasıl hissettiğini hatırlattı. Sanki erkek olmanın sırrını keşfetmişti.

Onu merdivenlerden yukarı ve evin içine kolaylıkla taşıdı. Laurel arkasında dururken, "Onu yatak odasında mı yoksa kanepede mi istersin?" diye sordu.

"Sanırım yatak odasına," dedi. "Onu temizlemem ve kuru giysiler giydirmem gerekiyor."

"Yolu göster," dedi ve Laurel'i takip ederek oturma odasından geçip dar koridordan soldaki ilk odaya girdi.

Bonnie'yi yatırdığında Laurel ona geri vermek için battaniyeyi çıkarmaya başladı ama Bonnie iki eliyle tutarak yüksek sesle itiraz etti.

"Hayır anne, bu sihir. Beni daha çabuk iyileştirecek."

"Bonnie, bu Bay Lorde'a ait. Yapamazsın-" "Lütfen, bırak onda kalsın," dedi Jake.

Laurel tartışmak için arkasını döndü, sonra durdu. Adamın gözlerindeki yalvarış Bonnie'ninkine o kadar benziyordu ki, kadının içi ürperdi. "Eğer eminsen," diye mırıldandı.

"Eminim," dedi ve sonra hâlâ iki eliyle battaniyeyi tutmakta olan Bonnie'ye göz kırptı. Laurel'e arabasının anahtarlarını uzattı. "Lastiğinizde küçük bir çivi vardı. Tamir edildi ve yedek lastiğiniz de yerine takıldı. Kriko ve bijon anahtarını koltuğun arkasına koydum. Kamyonun kasasında gevşek durması

çaldırmak için bir davetiye."

"Teşekkür ederim. Sana ne kadar borcum var?"

"Hiçbir şey. Geçen gün eve dönüş yolculuğunun intikamını aldığını düşün."

Kadın titredi. Anahtarlar adamın ellerinde hâlâ sıcaktı. Kendisi için ne kadar zor olsa da ona bakmayı başardı. "Bugün Tanrı'nın bir lütfuydun. Sana borçluyum."

İç çekti. Kendisiyle dünya arasına ördüğü duvar hâlâ ayaktaydı, ama göz ucuyla bakıyordu ve bunun zor olduğunu biliyordu. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin ve başımın üstünde yerin var," dedi.

Bonnie'nin odasındaki masanın üzerinde kağıt ve boya kalemleri vardı ve cep telefonunun numarasını yazacak kadar uzun süre durakladı. "Bu benim numaram. Yardıma ihtiyacın olduğunda ara. Komşular böyle yapar, bilirsin. Ben şimdi gidiyorum, böylece sen de kızını yerleştirebilirsin. Kendim çıkarım."

Laurel başını salladı ve sonra nefesini tutarak dinledi, evin içinde onun ayak seslerini takip etti ve o gidene kadar bir daha nefes almadı. Sonra Bonnie'yle ilgilenme işine geri döndü ve evin onsuz ne kadar boş olduğunu düşünemeyecek kadar meşgul oldu.

Bölüm 5

Jake sağanak yağmur altında eve dönerken daha fazla şey söylemesi gerektiğini düşünüyor ama çok fazla şey söylemeden ne söyleyebileceğini hayal bile edemiyordu. Laurel Payne'de onun hissettiği kadar kırılmış görünen bir şeyler vardı. Ve küçük Bonnie kendisi için en önemli olan adamı, babasını kaybetmişti. Onun da benzer bir kaybın yasını tutuyor olması ne büyük bir ironiydi.

Evine yaklaştıkça yalnız kalmakla daha az ilgileniyordu, bu yüzden kasabaya doğru sürmeye devam etti ve Ana Cadde'ye vardı. Laurel'in dönmesini beklerken öğle yemeğini atlamıştı ve Granny's Country Kitchen'da bir şeyler yeme düşüncesi cazip geliyordu. Kaldırıma park etti ve girişe doğru koşarken başını yağmura karşı eğdi. İçeri girince küçük antrede durup paltosundaki suyu silkeledi, sonra da paltosunu içeri taşıdı.

Lovey kasada çalışıyordu ve onun içeri girdiğini görünce gülümsedi. "Hoş geldin!" dedi ve tezgâhın arkasından çıkıp ona hızlıca sarıldı. "Burada hiçbir şey değişmemiş. İsteddiğiniz yere oturun. Kızlar bunun benden olduğunu biliyor."

"Gerçekten çok nazıksın. Burası çok güzel kokuyor."

"Dana eti ve erişte bugün özel. Yanında vişneli turta veya hindistan cevizli kremalı turta tercihiniz."

Jake, "Bu tam yerine oturacak," dedi ve odayı kontrol etmek için bir an durakladıktan sonra duvara dayalı bir kabin seçti. Tam oraya doğru yönelmişti ki biri adını seslendi.

"Jake! Hey, Jake! Gel bizimle otur," dedi Mike Dalton.

Jake, Mike ve Peanut Buttermen'in bir masayı paylaştıklarını gördü ve daveti memnuniyetle kabul etti. Jake otururken Peanut sırttı. "Evine hoş geldin, Jake."

"Teşekkürler, Bay Buttermen."

"Oh hayır... Bana Peanut de lütfen."

"Nasıl gidiyor?" Mike, Jake'in sırtına hızlıca bir şaplak atarken sordu. "LilyAnn döndüğünü söyledi."

"Geri dönmek güzel. Yakında baba olacağını bilmek nasıl bir duygu?" Mike gülümsedi. "Korkutucu. Heyecan verici. Gergin."

"Sadece hayal edebiliyorum," dedi Jake.

Garson kız geldi, bir bardak su ve kahve fincanı getirdi. Kahve fincanlarını doldurdu, Jake için de bir tane doldurdu ve gitmeden önce siparişini aldı.

Jake Granny's'in içinde olduğu süre boyunca kendini neredeyse Blessings'ten hiç ayrılmadığına inandırabilirdi. İnsanlar hâlâ dost canlısıydı, sadece biraz daha yaşlıydılar, bazıları biraz daha ağır ve griydi ama yine de evlerinden insanlardı.

Kasabadan ayrıldığında saat 16:00'yı çoktan geçmişti. Yağmur dinliyordu ve kendini daha iyimser

hissediordu.

gelecek hakkında aylardır düşünmediği kadar düşündü. Eve doğru yola çıkmadan önce posta kutusunda durup mektupları aldı.

İçeri girdiğinde ev soğuktu ve bu yüzden termostatu açarak ıslak paltosunu astığı ve ıslak botlarını çıkardığı hizmet odasına doğru ilerledi. Kıyafetlerini değiştirmeye giderken postaları mutfak masasının üzerine bıraktı ve kuru kıyafetlerini giydikten sonra, hepsi *Resident*'a gönderilmiş olan postaları incelemeye başladı. İletilen postaların yetişmesi için çok erken olduğundan dizüstü bilgisayarındaki mesajları kontrol etti. Birliğinden bir askerden gelen bir mesaj vardı ve mesajı açıp ilk kelimeleri okur okumaz kalbi sıkıştı.

Kötü haberi vermekten nefret ediyorum ama-

Jake mesajı okudu, hızlıca bir cevap yazdı ve sonra kalkıp arka verandaya yürüdü. Midesi düğümlenmişti ve göğsünde her nefes alışında artan bir ağrı vardı.

Joaquin DeSosa.

Onun öldüğünü hayal bile edemiyordu. Herkes yıpranmış ve evini özlemişken o birliğin moralini yüksek tutmuştu. Edepsiz şakaları bilirdi ve herkesin hikayesini bilirdi - nereden geldiklerini, kimi sevdiklerini, evli olanların kaç çocuğu olduğunu.

Jake iki elini saçlarının arasından geçirdi ve parmaklarının altındaki yara izlerini hissetti. Joaquin onun hayatını kurtaran kişiydi.

"Orospu çocuğu," dedi Jake usulca ve sonra verandadan inip ahıra doğru yürümeye başladı.

Yağmur dinmişti ama hava hâlâ nemliydi. Toprak ayaklarının altına batıyordu ama o yürümeye devam etti. Ahıra girdi, bir balta, bir balyoz ve babasının kütükleri ayırmak için kullandığı demir kamayı aldı ve testereyle kestiği kütük yığınının doğru yürüdü. Yığından bir tanesini yuvarladı, ucuna yerleştirdi ve çalışmaya başladı.

Gözyaşları kısa sürede terle karıştı ama çalışmaya devam etti, acısını enerji olarak kullandı ve başını kaldırıp havanın karardığını fark edene kadar yarma kamasını kütük üstüne kütük çaktı. Aletleri yerleştirip yarılmış odunları sıralara dizdiğinde kolları ağrıyordu.

Gökyüzü hâlâ kapalıydı, bu yüzden günü sonlandıracak parlak bir gün batımı yoktu; sadece ruh haline uygun gri bir gökyüzü vardı.

"Huzur içinde yat, DeSosa. Tanrı biliyor ki bunu hak ettin," dedi ve zihinsel olarak bir askeri daha işaretledi.

Karanlık ruh hali zaman geçtikçe daha iyiye gitmiyordu. Yemek düşüncesi midesini bulandırıyor ve bu yüzden sıcak bir duş aldı, eski eşofmanlarını giydi ve televizyon izlemek için oturma odasındaki kanepeye yerleşti.

Saatler sonra hâlâ uyanıktı ve karnı gurulduyordu. Biraz patlamış mısır ve soğuk bir içecek tercih etti ve karanlıkta arka verandada durarak patlamış mısırı her seferinde bir avuç yedi.

Gökyüzü açılmıştı. Yıldızlar her açıdan görülebiliyordu. Çocukken yaz gecelerini ve bahçede uzanıp gökyüzünü seyrettiği zamanları çok iyi hatırlıyordu. Annesi her zaman kayan bir yıldızdan dilek dilemesini söylerdi ve bunu hatırlar hatırlamaz gözünün ucuyla bir hareket gördü. Yıldızın parlayıp kaybolana kadar yanmaya devam ettiği saniyeleri sayarken kendini nefesini tutarken yakaladı. Çocukça gelse de bu fırsatı boşa harcamayacaktı. Bir an düşündü ve sonra gözlerini kapattı. Neredeyse imkânsız olmasına rağmen bu dilek çok içtendi ama savaşta yaşayarak zaten bir kez şansını yenmişti.

Hava gittikçe soğuyordu. Yıldızları izlemeyi bırakmanın zamanı gelmişti. Son patlamış mısırını da bahçeye attı ve içeri girdi. Sıcaklık hoşuna gitmişti, öyle ki biraz uyumaya karar verdi.

Uyku haplarından birini almayı düşündü ve sonra yine yapmamayı tercih etti.

Ev sıkıca kilitlenmiş, termostat kapatılmıştı. Işıklar sönmüş, yatak geri dönmüştü. Tek yapması gereken içeri girmekti. Bunun yerine yatağın ayakucundaki direkleri kavradı ve öne doğru eğildi. "Sen sadece bir yataksın, lanet olası bir zaman makinesi değilsin, bu yüzden beni uyumaktan başka bir yere götürme. Anladın mı?"

Tartışmaya girmeyeceğinden emin olan Jake ayakkabılarını tekmeleyip soyunduktan sonra cırılçıplak yatağa girdi. Yorganı çekti ve sonra yan yattı. Odun kırmaktan bitkin düşmüş ve iyi bir arkadaşını kaybetmenin verdiği duyguyla kalbi sıkışmış bir halde hızlıca dua etti ve gözlerini kapadı. Birkaç dakika içinde uykuya daldı.

"Ayağa kalk, lanet olası! Hadi Lorde, ayağa kalkmalısın. Benim taşıyamayacağım kadar büyüksün ve seni bu ateşin içinde sürüklemeyeceğim. Ayağa kalk! Ayağa kalk!"

Jake inledi. DeSosa'nın sesini duyabiliyordu ama kelimeler bir anlam ifade etmiyordu. Kafasında bir sorun vardı ve bacakları çalışmıyordu.

"Ben öldüm."

DeSosa çığlık attı. "Cehennem gibi! Seni kendim öldürene kadar ölmüş sayılmazsın! Beni duyuyor musun? Ayağa kalk, lanet olsun. Ayağa kalk. Bana hala beş dolar borçlusun."

Jake sarsılarak doğruldu ve yorganı geriye attı. Gözlerini açmadan önce ayağa kalkmış ve arkadaşını arıyordu. Sonra odayı gördü, nerede olduğunu hatırladı ve yeniden kederle doldu. DeSosa gitmişti.

Saate baktı. Güneşin doğmasına en az bir saat vardı. Gece onun için yeterince bitmişti.

* * *

Laurel çok yorgundu. Çiğnemek zorunda kalmazsa Bonnie'nin yemesinin daha kolay olacağını düşünerek puding pişirmişti ama Bonnie'nin keyfi yerinde değildi ve yine de ağladı. Laurel ona ağrı kesici verdikten sonra bile hâlâ ağlıyordu ve kucağa alınmak istiyordu, bu yüzden Bonnie'yi Jake Lorde'un mavi-yeşil desenli battaniyesine sardı, sonra da onunla birlikte sallanan koltuğa oturdu.

Laurel sallanırken Bonnie battaniyenin kenarını tuttu ve uykuya daldıktan sonra bile battaniye yerinde kaldı. Laurel Bonnie'yi yatağına yatırdıktan sonra mutfığa gitti ve annesini aramak için sıcak ve aydınlık bir yere oturdu. Bütün o karmaşa içinde annesine Bonnie'yi haber vermeyi unutmuştu.

Telefon çalmaya başladı ve Laurel annesinin üçüncü ya da dördüncü çalışta cevap vereceğini biliyordu. Telefonun yanında oturuyor olsa bile, Pansy Joyner cep telefonuna çok hızlı cevap verirsiniz aramanın kesileceğine inanıyordu ve onu yanıltığına ikna etmelerinin hiçbir yolu yoktu.

Pansy telefonu açtığında dördüncü zil sesiydi. "Alo?" "Merhaba anne.

Sen ve babam bu yağmurda kuru kalabiliyor musunuz?"

"Evet, bütün gün içerideydik ama bu durum Benny'yi çıldırtıyor. Hepiniz iyi misiniz?"

"Aslında bu yüzden arıyorum," dedi Laurel. "Bugün okuldan Bonnie'nin düşüp çenesini kestiğine dair bir telefon aldım. Dikiş atılması gerekmiş ve şu anda çok mutsuz. Tahmin edebileceğiniz gibi çok üzgünüm."

"Olamaz! Kaç dikiş atıldı?"

"Sekiz, ve kesik derindi. İyileşecek ama önündeki birkaç gün huysuz geçecek."

"Oh, çok üzgünüm. Bu beni hasta ediyor. Uyanık mı? Onunla konuşabilir miyim?"

"Tanrıya şükür uyuyor. Onu rahatlatmak için sallamak zorunda kaldım ve sanırım çiğnemek acı

verdiği için yemek yemiyor."

"Belki biraz orba?" Pansy yle dedi.

"Puding pişirdim. Onu bile istemedi."

"Şey, şey, eminim yarın biraz daha iyi olacaktır. Onu okuldan alıkoyuyor musunuz?" "Evet."

"Gelip onunla kalmamı ister misin?"

"Hayır, ama teklifin için teşekkürler. Bu onun ilk büyük sakatlığı ve onunla birlikte olmam gerektiğini hissediyorum." "Eminim haklısındır. Bize ihtiyacın olursa burada olduğumuzu biliyorsun. İkinizi de seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne. İyi geceler."

Telefonu kapattı, evin içinde dolaşırken, kapıları kilitleyip ışıkları söndürürken annesini aramanın neden hep bir görev gibi geldiğini düşündü. Muhtemelen Pansy her konuda çok eleştirel olduğu içindi. Anne ve babasını çok seviyordu ama onlarla anlaşmak her zaman çok kolay olmuyordu.

Laurel kızının yanında yatağı girip ikisinin de üzerini örterken Bonnie'nin yatak odasındaki gece lambası dışında ev karanlıktı. Yarınki temizlik işlerini çoktan iptal etmişti ve sabah okulu arayıp Bonnie'nin gelemeyeceğini bildirecekti. Hayatındaki tek önemli şey bebeğinin iyileşmesiydi. Yan yattı, Bonnie'yi kendine doğru yaklaştırdı ve gözlerini kapattı.

Uykuya daldığında, geçmişin sadece en karanlık parçalarını görerek ve sanki bir katılımcı değil de bir gözlemciymiş gibi tüm olan biteni izleyerek, art arda rüyalar görüyordu.

Evin içinde bir şey patladı. Laurel amaşır makinesine koymakta olduğu çamaşırları bıraktı ve Adam'ın adını haykırarak koşmaya başladı. Yatak odalarına ulaştığında bunun bir patlama değil, bir silah sesi olduğunu anladı ve Adam'ın neden cevap vermediğı belliydi.

Silah karnının üzerinde yatıyordu ve iki parmağı hâlâ kabzanın etrafında kıvrılmıştı. Kan. Kan. Her yerde kan vardı. Küçük bir kurşun parçası bir vücuda nasıl bu kadar zarar verebilirdi?

Birisi ıglık atıyor ve onu geri alması için Tanrı'ya yalvarıyordu. Polisi aramak için telefonu eline alana kadar o olduğunu bilmiyordu.

İnsanlar artık her yerde, olay yerini kirletmemek için ayakkabılarının üzerine plastik pabuçlar geçirerek evinin içinde yürüyorlar. Parmaklarında silah kalıntısı aradıklarında, sanki bunu sevdiği birine yapmış olabileceğine inanıyorlarmış gibi, hıçkıra hıçkıra ağlamayı bırakamıyor.

Birisi ailesini aramış. Belli ki şok içinde gelmişlerdi. Dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordu ama tek kelime bile duymamıştı. Annesi Laurel'in yüzündeki gözyaşlarını sildi ve babası onu kollarıyla sarıp kucaklarken, insanlar sanki alışveriş merkezinde alışveriş yapıyorlarmış gibi plastik torbalarla bir şeyler taşıyarak karavana girip çıkmaya devam ettiler.

Bir süre sonra, artık ağlamıyor olmasına rağmen bir doktor ona bir hap verdi. Hapı geri verdi ve Adam'ın daha çok ihtiyacı olduğunu, böylece onu tekrar bir araya getirebileceklerini söyledi.

Sonra rüyasındaki gölgelerden iki adam çıktı ve bir sedyeyi oturma odasına itti ve sonra koridordan aşağı inmek için çok geniş olduğu için onu daireler çizerek itti. Adam'ın cesedinin bulunduğu ceset torbasını sedyeye taşıdılar ama kocasının cesedinin torbanın içinde olduğunu fark etmedi. Kapıda durmuş, ambulansın ve polis arabalarının uzaklaşmasını izliyordu ki birinin ağladığını duydu.

Bakmak için döndü ve Bonnie'yi gördü. Kaşlarını attı. Bonnie orada değildi. Nereden gelmişti ki? Laurel'i kâbustan uyandıran Bonnie'nin uykusunda haykırması oldu. "İyisin bebeğim," dedi usulca ve onu kendine çekip yorganın altına soktu.

Bonnie sakinleşti ama Laurel uykunun onu tekrar eski günlerine götüreceğinden korktuğı için gözlerini kapatmaya korkuyordu.

Nerede olduğunu. Artık böyle rüyalar görmüyordu ve Bonnie'nin geçirdiği kazanın anıları yeniden canlandığını tahmin ediyordu, tıpkı Bonnie'nin ağlamaklı halinin çenesindeki acıdan ziyade tüm kayıplarının acısıyla ilgili olduğunu bildiği gibi.

Adam öldüğünde ve ardından Bay Lorde vefat ettiğinde Bonnie'yle ölüm hakkında konuşmayı denemişti. Bonnie sıranın annesine geleceğinden korkmaya başlamıştı. Bu korkunun kaybolması haftalar almıştı ve şimdi kazanın acısıyla birlikte hepsi geri gelmişti.

Kızının başının üstünü öperken Laurel'in yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Zavallı küçük kız. Çok genç yaşta hayatın karanlık tarafını gördün. Geleceğin ikimiz için de daha nazik olması için dua ediyorum.

Laurel tekrar uyumama konusundaki kararlılığına rağmen uyuyakaldı. Tekrar uyandığında saat neredeyse sabahın sekiziydi ve bunun nedeni Bonnie'nin yataktan kalkmak için onun üzerinden sürünerek geçmeye çalışmasıydı. "Neye ihtiyacın var, tatlım?" Laurel sordu.

"Tuvalete gitmem gerek anne."

Laurel çabucak yoldan çekildi ve onun örtülerden kurtulmasına yardım etti. Onun koridorun karşısındaki banyoya koşmasını izledi ve sonra uyurken giydiği giysilere bakıp üstünü değiştirmek için yatak odasına gitti.

* * *

Laurel kayısıli turtayı fırından aldığı anda saat öğleye yaklaşıyordu. Bonnie yakınlarda durmuş çıkmasını bekliyordu çünkü turta bittiğinde onu Jake'e götüreceklerdi. Annesi bunun bir teşekkür turtası olduğunu ve onu görmeye gitmek istediğini söyledi.

"Artık gidebilir miyiz?" Bonnie sordu.

Laurel, "Evde olduğundan emin olana kadar olmaz," dedi ve hızlıca bir mesaj gönderdi. Evde misin? Senin için bir şeyimiz var.

Cevap hemen geldi. Evet.

Laurel iç çekti. Artık kararlıydı. Saçlarını toplamayı düşündü ama teslimatın bir an önce bitmesini istiyordu, o yüzden saçlarını atkuyruğu yaptı ve paltolarını aldı.

Bonnie'nin ceketini iliklerken, "Önce çenene bir bakayım," dedi.

Bandaj uykusunda çıkmıştı ama dikişler iyi görünüyordu. Bonnie turtayı neden yaptığını öğrendiğinde, o da ağlama nöbetini atlatmıştı.

"Çok acımıyor anne."

Laurel küçük kızının yanağına bir öpücük kondurdu. "Çok sevindim," dedi ve sonra sıcak turtayı bir taşıyıcıya koyup çantasını aldı. "Önce turtayı kamyonete koyacağım, sonra gelip seni alacağım. Yerler çok çamurlu, ayaklarının ıslanmasını istemiyorum, tamam mı?"

Bonnie başıyla onayladı, sonra kapıda durup Laurel'in çantasını tutarken o da turtayı kamyonaya götürdü. Birkaç dakika sonra Bonnie için geri döndü. Kapıyı kilitlediler, sonra Laurel onu kollarına aldı ve kısa yolculuğa başlamak üzere kamyonete taşıdı.

Bonnie'nin ağzı kulaklarındaydı ve Laurel onun konuşmasına izin verip gözlerini yoldan ayırmadı. Evin önüne dönmek için yavaşlıyordu ki tepeden başka bir araç geldi. Sinyalini yakarak bekledi ve yanından geçen sürücüye baktı ama onu tanımadı, sonra da asfalttan çıkıp Jake'in evine doğru yöneldi.

Jake onların geldiğini gördüğünde pencerede duruyordu ve sonra tepeden gelen diğer arabayı gördü. Aracı tanıyamadı ve sürücüyü göremeyecek kadar uzaktaydı, sonra da Truman Slade'in hayatına girişinin yeni başladığından habersiz, şirketinin gelişine odaklandı.

Jake verandaya yürüdü, sonra koşarak kamyona gitti ve Laurel'in inmesi için kapıyı açtı. Jake onun kamyondan inmesine yardım eder etmez, Bonnie koltuğun üzerinden Jake'in kollarına doğru yürürken, Laurel turta taşıyıcısını almak için içeri doğru eğildi.

"İkinize de güneydın," dedi Jake. "Hadi içeri girelim de soğuktan kurtulalım."

Bonnie'yi yere bırakmaya başladı ve sonra onun ensesini sıkıca kavradığını hissederek gözlerinin içine baktı. Daha fazlası için duyduğu özlem oradaydı ve sonra davasını kabul etti.

"Ayakkabılarım çamurlanmasın diye, dedi annem."

"Ve bu iyi bir fikir," diye kabul etti ve onu yere bırakmadan önce verandaya taşıdı ve sonra onları eve kadar takip etti.

Bonnie, "Teşekkür turtası getirdik," dedi.

"Bu harika," dedi Jake ama bakışları Laurel'in saçlarının uzunluğuna kilitlenmişti ve sevişirken ellerini saçlarına dolamanın nasıl bir şey olacağını düşünüyordu. Sonra Laurel hızla dönüp onu bakarken yakalayınca Jake aklından geçenler dışında her şeyi ağzından kaçırdı. "Saçlarının uzunluğunu fark ettim. Uzatıyor musun?" Bir iniltiyi bastırdı ve hissettiği kadar aptalca gelmemesini umarak ellerini pantolonunun içine soktu.

"Hiçbir zaman kısa giymedim," dedi.

"Vay canına," dedi Jake başını sallayarak ve gülümseyerek. "Bu inanılmaz. Şimdi şu teşekkür turtasına bir bakayım. Bu benim en sevdiğim tür," dedi ve tezgâha doğru ilerlerken Bonnie'ye göz kırptı.

"Bu kayısı," dedi Laurel.

"Mmmmm, öğle yemeği için mükemmel bir tatlı. Acı biber yaptım ve yanına mısır ekmeği yapacaktım ama annemin tariflerini bulamıyorum. Babam onları zaman zaman kullanırdı ama ne yaptığını bilmiyorum."

Laurel tereddüt etti ve sonra ceketini çıkarıp mutfak taburesinin arkasına astı. "Sana gösterebilirim," dedi.

Jake, "Sadece kalıp benimle öğle yemeği yerseniz," diye ekledi.

"Yaşasın!" Bonnie ağladı. "Acı biber ve mısır ekmeğine bayılırım."

Laurel içini çekti. Sayıca azdı ve tartışmak kabalık olurdu. "Kaseyi görüyorum. Mısır unu nerede?" Birkaç dakika içinde fırında mısır ekmeği vardı ve Bonnie Jake'in dizine oturmuş çenesindeki dikişleri gösteriyordu. Sonra Jake onun elini tuttu ve başına doğru kaldırdı.

"Parmaklarını buraya koy," dedi. "Şimdi ne hissediyorsun?"

Kızın küçük parmaklarının yara izlerini takip ettiğini hissedebiliyor ve kaşları çatıldığında kafasının karıştığını anlıyordu.

"Bunlar ne?" diye sordu.

"Onlar yara izi. Bir zamanlar benim de dikişlerim vardı ama artık yoklar ve kafam tamamen iyileşti." "Görebilir miyim?" diye sordu.

"Bonnie, gerçekten-" Laurel başladı.

"Hayır, sorun değil. Konuyu ben açtım," dedi Jake ve sonra başını öne eğdi.

Laurel kızının saçlarını ayırıp yara izlerini takip etmesini izlerken kalbi çarpmaya başladı. O kadar çok yara vardı ki daha önce fark etmediğine şaşırdı ama sonra saçlarının çoğunu gizleyecek kadar uzun olduğunu fark etti. Onu yaralı ve kanlar içinde hayal etti, tıpkı Adam'ın da kanlar içinde olduğu gibi, ama Adam ölmek istemişti ve Jake belli ki yaşamak için çok mücadele etmişti. Kaşlarını çatı

ve nasıl hissettiğinden emin olamayarak başka tarafa baktı.

Ve sonra zamanlayıcı kapandı.

"Mısır ekmeği hazır!" dedi Jake ve Bonnie'yi dizinden kaldırıp ocağın yanına gitti.

"Ben ne yapabilirim?" Laurel sordu.

"Tereyağı buzdolabında. Masaya koyar mısın lütfen?"

Yapacak bir işi olduğu için mutluydu, adamın dediğini yaptı ve sonra çatal bıçakların olduğu çekmeceyi bulup üç kişilik yer ayarladı. Birkaç dakika içinde hepsi masaya oturmuş, her birinin tabağında bir kase acı biber ve bir parça mısır ekmeği vardı.

"Acı biber biraz acı olabilir, bu yüzden büyük bir ısırık almadan önce test edin. Baharatlı acıdan bahsetmiyorum, ateşten gelen acıdan bahsediyorum. Bunu itiraf etmenin erkekçe bir şey olmadığını biliyorum ama ben baharatlı yemeklerden hoşlanmıyorum."

Ve bu itirafla birlikte yemek ilerledi.

Laurel yemek yerken kendini Jake'i Adam'la, Adam'ı da Jake'le kıyaslarken buldu. Birbirlerine hiç benzemediklerini ve korkacak bir şey olmadığını kabul etmesi epey zamanını aldı. Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Komşu olmayı umursamıyordu ve Bonnie'nin ara sıra ziyaret etmesinde bir sakınca olmadığını tahmin ediyordu ama bu noktada bitiyordu. Bir daha kimseyi sevmenin sorumluluğunu almak istemiyordu.

Jake, Laurel'in arkadaş olmanın artılarını ve eksilerini tarttığını söyleyebilirdi. Onun isteksizliğini anlıyordu. Kendisi de aynı şekilde hissediyordu. Hayatının nasıl olacağını hayal ettiği şeyle şu anda yapabilecekleri iki farklı şeydi.

Bonnie bir ısırık daha almak için gevezeliği bıraktığında, hızlıca bir soru sormaya girişti. "Ekstra para için evlere temizliğe mi gidiyorsun?"

Laurel kaşlarını çattı. "Ekstra para değil. Yaşamak için. Kendini dışarıda bıraktığında hayat sigortası beş kuruş etmez."

Jake onun tekrar o öfkeli yola girmesine izin vermeyi reddetti. "Bonnie okuldan çıktığında evde olmak istediğine göre serbest meslek sahibi olmak senin için uygun sanırım?"

Laurel biraz şaşırmış göründü ve sonra başını salladı. "Evet, aslında bu bir artı. Ekstra paramı internetten el işi ürünler satarak kazanıyorum, çoğunlukla tığ işi şeyler, onları yapacak zamanım olduğunda yani. Yeni bir şeye başlamayalı uzun zaman oldu."

"Aferin sana," dedi Jake. "Benim de bir iş bulmam gerekecek, ama başlamadan önce biraz daha yerleşeyim diye düşündüm."

"Ne yapmak istediğini biliyor musun?" Laurel sordu.

"Eskiden kolluk kuvvetlerini düşünürdüm. Biraz silahtan çekindiğim için şu anda bunun benim için uygun bir şey olduğundan emin değilim. Sanırım her şey hala belirsiz."

Kahve fincanlarını yeniden doldurmak için ayağa kalktı ve ardından Bonnie'nin su bardağına bir buz küpü daha ekledi. Küp bardağın kenarına çarpıp şingırdadığında gülümsedi ve ardından hızlıca bir yudum almak zorunda kaldı.

"Vay canına Nellie, bu iyi ve soğuk, tam sevdiğim gibi," dedi.

Jake gözlerini kırıştırdı ve yüksek sesle güldüğü zaman Laurel ürperdi. Çok çekici bir adamdı. "Bu doğrudan babamın ağzından çıktı," dedi Jake.

Laurel sırttı.

Bonnie kıkırdadı, diğer herkes de mutlu olduğu için mutluydu. "Teşekkür turtası için hazırım," dedi. Jake sırttı. "Ben de öyle. Seninkinin üzerine dondurma ister misin?"

Yabancı bir evde yemek yemenin kurallarını bilmeyen Bonnie annesine baktı. "Anne, turtamın

üzerine dondurma ister miyim?"

Laurel güldü. "Muhtemelen."

Jake, "Her ihtimale karşı üzerine biraz koyacağım," dedi.

Jake turtayı keserken Laurel masadaki kirli kâse ve tabakları temizledi. Onunla bir yemeği paylaşmanın ne kadar rahat olduğunu düşünmesine izin vermiyordu. Bu sadece bir yemekti, başka bir şey değil. Böylece yemek yediler, biraz daha güldüler ve bulaşıklar bitince eve gittiler.

Jake kapıda durdu ve onlar gidene kadar el salladı, sonra kapıyı kapattı ve onlar olmadan evin ne kadar sessiz ve boş görüldüğünü düşünmemeye çalıştı.

* * *

Truman Slade derenin yukarısındaki ağaç sırasından Jake'in evini izliyordu ve Payne denen kadının gittiğini görünce koşmaya başladı, kadın ve çocuğu eve varmadan kamyonetine dönmeye çalışıyordu. Derenin diğer tarafına, evlerinin arkasına park etmiş ve Jake Lorde'un yaşadığı yere gizlice yaklaşarak tabiri caizse etrafı kolaçan etmişti. Lorde'a hayatı zindan edecekse, onun zayıf noktasını bulması gerekiyordu ve görünüşe göre bu nokta kadın ve kızdı.

Son yağın yağmur yüzünden zemin yumuşaktı, bu yüzden ayak izi bırakmamak için derenin içinde yürümek zorunda kalmıştı. Koşarak geri döndüğünde sadece ayakları değil, pantolonu da su sıçrattığı için sırlıslılandı. Böğrü ağrıyordu, nefesi kısa ve acı dolu soluklarla geliyordu. O kadar formsuzdu ki acınacak haldeydi.

Sonunda onu park ettiği yere götürecek olan deredeki çatalı gördü ve adımlarını uzattı. Dereden ayrılıp dere kıyısına tırmanmaya başladığında bile Laurel Payne'in kamyonunun karavanın yanında durduğunu duyabiliyordu. Kendini sabitlemek için bir ağaç köküne tutundu ve kök elinde kaldı. Daha da büyük bir sıçrama yaparak kıyıdan aşağıya ve suya düştü.

Nefesinin altında küfrederek tekrar dışarı çıktı ve bankaya doğru koşmaya başladı, hem hızlanarak hem de artan bir panikle saldırdı. Daha başlamadan binada yakalanmak istemiyordu.

Ayağı kaydı ve tekrar küfretti, sonra çalılara, köklere ve fidanlara tutunmaya başladı, kendini yukarı çekmek için tutabileceği her şeye, sonunda dereden çıkıp diğer tarafa geçene kadar. Hızla ağaçların arasında kayboldu ve ancak asfalta geri dönüp eve giden uzun yola girdikten sonra rahat bir nefes aldı.

Isıtıcıyı açmak için uzandı ama sonra çalışmadığını hatırladı. Bu yüzden hayatının anlamsızlığına bir kez daha küfretti ve ıslak kıyafetlerinden kurtulup tekrar ısınmak için endişelenerek arabayı daha hızlı sürdü.

Bölüm 6

Jake ertesi sabah Laurel ve Bonnie'yi düşünerek uyandı. Bonnie'nin okula gidip gitmediğini ve hâlâ çok acı çekip çekmediğini merak etti ve bir anlık dürtüyle Laurel'e kısa bir mesaj gönderdi. Hastanız bugün nasıl? Hâlâ acıyor mu?

Cevap mesajı hızlı ve kısaydı ve Laurel'in onun ortaya çıktığını gördüğünde yaşadığı şaşkınlığı yansıtmıyordu. O daha iyi. Sanırım okula dönmeye korkuyor çünkü orada yaralanmıştı ama oraya gittiğinde iyi olacak. Onu sorduğun için çok teşekkürler. Gitmem gerek. Otobüs geliyor.

Ve tabii ki beş dakika içinde büyük sarı otobüs evinin önünden geçti, böylece güne başladı, ama Bonnie Payne'in korkusu ve üzüntüsü onunla kaldı.

O gece e-postalarını gözden geçirirken, eski birimden birkaç kişi daha DeSosa'yla ilgili aynı haberi e-postayla gönderdi ve bu da duygusal yarasını yeniden ağırlaştırdı. Bir tanesi DeSosa'nın sadece ölümünden sonra Mor Kalp madalyası almakla kalmayıp, o gün Jake ve diğer iki kişinin hayatını kurtardığı için cesaret madalyası da alacağından bahsediyordu.

Jake sandalyeyi arkaya itti ve öfkeyle odasına doğru yürüdü, spor çantasını dolaptan çıkardı ve sonra iç cebini açıp düz bir kutu çıkardı. Elleri titriyordu. Mor Kalp'in bulunduğu kutuyu açıp öfkeyle yatağın üzerine fırlatırken kusacak gibi oldu. "Hayatta kaldığım için lanet bir madalyaya ihtiyacım yok. DeSosa onunkini ve bunu hak etti," diye mırıldandı ve çantayı dolaba geri atıp madalyayı yatağın üzerinde bırakarak odadan çıktı.

Truman Slade'in yaptığı her şeyi izlediğinden habersiz, bütün gün dışarıda çalışarak daha fazla tamirat yaptı ve daha sonra yakacak odun olarak kesmek üzere birkaç ölü yığın daha taşıdı.

O akşam tahıl ambarlarından birinde zeminin bir kısmını değiştiriyordu ki Bonnie'nin ona seslendiğini duydu. "Buradayım!" diye bağırdı ve Bonnie elinde küçük bir çuvala koşarak içeri girdiğinde tahıl ambarından dışarı atladı.

Her zamanki Bonnie tarzıyla, onu görür görmez konuşmaya başladı. "Annem bunu sana getirebileceğimi söyledi ama hemen eve dönmem gerektiğini söyledi. 'Kiraz'ı heceleyebiliyorum çünkü en sevdiğim turta ve Lavonne bugün yeşil bir yumurta yumurtladı."

Jake tahıl ambarının basamağına otururken sırtımasını bastırdı ve kadın geldiğinde hemen kucağına tırmanıp çuvalı ona uzattı. "Çuvala bakmadan önce, 'kiraz' kelimesini nasıl hecelediğini duymak istiyorum."

Gözleri büyüdü, sahneye çıkacağı için heyecanlandı ve bir çırpıda saydı. "Bu harika. Sen iyi bir öğrencisin. Annen seninle gurur duyuyor olmalı."

Bonnie başını salladı, rüzgârda savrulan bukleleri dalgalandı. "Çuvalın içine bak," dedi. "Bayılacaksın.

Bu benim en sevdiğim şeker."

İçeri baktı ve bir avuç dolusu kirli sakızlı ayıcık gördü. Çocukken sırf tadının nasıl olduğunu

görmek için bilerek toprak yemişti ve dünyanın öbür ucundaki bir çölün büyük bir kısmını yutmuştu, bu yüzden şekerin üzerindeki biraz daha toprak ona zarar vermezdi.

"En sevdiğin olduğu için, benim için bir tane seçmeni istiyorum."

"Tamam," dedi ve şekerleri karıştırıp yeşil bir tane çıkardı. "Bu ekşi elma."

Benim favorim değil ama sanırım sizin favoriniz olacak."

Ağzını açtı ve kadın onu dilinin üzerine koydu. Sırf onun kıkırdamasını duymak için ekşi olduğu için yüzünü buruşturdu, sonra da çiğnedi. "Ummm, haklıymışsın. Bu şimdiye kadarki en sevdiğim jelibon çeşidi olacak. Şimdi bir tane ye."

"Hayır, bunlar senin için. Cebimde benim için biraz var," dedi ve cebinden hafif tüylü bir sakızlı ayı çıkardı. "Üzerinde sadece biraz doku var," dedi ve tüyleri yalayarak temizledikten sonra ağzına attı.

Jake yüksek sesle güldü ve ona çabucak sarıldı. "Çenen nasıl?" diye sordu.

Jake görebilsin diye başını arkaya eğdi.

"Her şey yolunda mı? Artık çok fazla acımıyor mu?"

"Hayır, acımıyor ama kötü rüyalar görüyorum."

Kaşlarını çattı.

"Neden?" Kadın

omuz silkti.

"Her şey yolunda mı? Okulda seni rahatsız eden biri mi var? Annen iyi mi?" Başını salladı.

"Rüyalarını kötüleştiren şey nedir?" diye sordu.

Elini onun kulağına götürdü ve sonra yüksek sesle söylemekten korkarak fısıldadı. "Babamın artık neye benzediğini hatırlayamıyorum ve sanırım bana kızgın. Rüyalarımda saklanıyorum çünkü onun bilmesini istemiyorum."

Söylediği şey kalbini kırdı. "Tatlım, baban sana asla kızmayacak. Kızamaz da. Bu onun asla kızmayacağı bir kural, tamam mı?"

"Bir kural mı? Gerçekten mi?"

"Gerçekten, şimdi şeker için teşekkür ederim ve hava kararmaya başlamadan önce eve gitsen iyi olur." "Tamam," dedi ve adamın kucağından kaydı.

Onu kapı aralığının sonuna kadar yürüttü, ağaçların arasında kaybolana kadar izledi, sonra elini cebine atıp telefonunu aldı ve Laurel'i aradı.

Kadın cevap verdiğinde sesi nefes nefese geliyordu ve adam bunun uyandırdığı fantezilere karşı gözlerini kapattı. "Alo?"

"Selam, benim, Jake. Bonnie'nin eve doğru yola çıktığını bilmeni istedim. Bana şeker getirmesine izin verdiğin için teşekkür ederim."

Laurel rahat bir nefes aldı. Arayanın kim olduğunu gördüğünde Bonnie'ye bir şey olduğunu düşünmüştü.

"Rica ederim. Umarım rahatsız etmiyordur, ama bir fikre kapıldığında çok ısrarcı olabiliyor." "Hiç de rahatsız edici değil." Tereddüt etti, sonra bunu kendine saklayamayacağını anladı. "Hey, kendimi

Sana onun söylediği bir şeyi söylemem gerekiyor ama rahatsız ettiğimi düşünmeni istemiyorum." Laurel'in nabızı tekledi. "Ne söyledi?"

"Ona çenesinin hala onu rahatsız edip etmediğini soruyordum, hayır dedi ve sonra birdenbire kötü rüyalar gördüğünü söyledi. Bundan haberin var mı?"

Laurel, "Hayır," dedi ve dizlerinin bağı çözülmeden önce en yakın sandalyeye oturdu. "Nedenini

söyledi mi?"

"Artık babasının neye benzediğini hatırlayamıyor ve ona kızmasından korkuyor. Diyor ki

Onu bulamasın diye rüyalarında ondan saklanıyor."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Laurel ve sonra hıçkırıklarını bastırdı. "Hayır, bunu bilmiyordum."

Jake iç çekti. "Uyumaktan korktuğunu biliyorum. Bunu sana söylemeden geçiştiremezdim. Ayrıca babaların çocuklarına asla kızmamaları gerektiğini bir kural olarak söylediğimi de sana söylemeliyim. Böyle bir şey söylediğinde nereden çıktığını merak edersin diye."

Laurel gözlerindeki yaşlar yüzünden yeri göremiyordu. "Bunun için, aradığın için ve... sen olduğun için teşekkür ederim."

Bağlantının kesildiğini duydu, telefonu cebine geri koydu, boğazındaki yumruyu yuttu ve bir süre meraya bakarak küçük bir kızı ve bir başka ölü askeri düşündü. Birdenbire, o Mor Kalp ile ne yapacağını biliyordu.

* * *

Laurel, Jake'in ona anlattığı gerçeği açığa vurmadan Bonnie'ye kötü rüyaları soramazdı, bu yüzden konuşmaya dahil etmek için bir an bekledi. Ne olduğunu anlayamadan, Bonnie'yi dikişlerin alınması için doktora götürme zamanı gelene kadar bir hafta uçup gitmişti.

* * *

Laurel işe koşturdu. Bonnie'nin dikişleri bugün alınmıştı ve Bonnie dikişlerin alındığı günün tekrarlanmasından korkuyordu. Laurel eve otobüsle gitmek yerine onu okuldan alacaktı ve acele etmesi gerekiyordu. Ziyaret için iyi bir ortam hazırlamayı umarak, randevuya giderken yemesi için bir şeyler almak üzere Main'deki eczaneye uğradı.

Laurel içeri girdiğinde LilyAnn Dalton ön kasada bir müşteriyi kontrol ediyordu. "İyi günler Laurel!" dedi LilyAnn.

Laurel el salladı ve doğruca şeker reyonuna gitti, küçük bir paket jelibon seçti, sonra da kasaya giderken soğutucudan bir meşrubat aldı. Diğer müşteri gitmişti ve Laurel aldıklarını tezgâha koyduğunda LilyAnn onu bekliyordu.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

"Evet, teşekkürler," dedi Laurel ve ona beş dolarlık bir banknot uzattı, para her zaman bu kadar sıkışıkken annesinin ıvır zıvır dediği şeye bu kadar para harcadığını düşünmemeye çalışıyordu. "Bebek ne zaman doğacak?" LilyAnn para üstünü geri sayarken Laurel sordu.

LilyAnn gözlerini devirdi. "Yeterince yakın değil," dedi. "Her gün hangisinin daha hızlı şişeceğini belli olmuyor, ayaklarım mı yoksa bileklerim mi?"

Laurel başını salladı. "Hatırlıyorum, ama ilk birkaç ay uykusuz geceler geçirsek bile sonuç buna değer."

LilyAnn sırttı. "İyi günler dilerim."

"Sen de," diye ekledi Laurel ve geldiği gibi hızla oradan ayrıldı.

Biri adını seslendiğinde park ettiği yere doğru gidiyordu. Durdu, sonra döndü ve Jake'in elinde bir çuvala hızla ona doğru geldiğini gördü.

"Merhaba!" dedi. "Seni gördüğüme sevindim. Bunu günlerdir içimde taşıyordum ve sizi eczaneye girerken gördüğümde koşarak geldim. Bonnie'nin bana anlattıklarını düşünmeden edemiyorum ve yardımcı olabileceğini düşündüğüm bir şey var."

"Bu konu hakkında fazla konuşamadık. Konuşmak istemediğinde susuyor ve ben de onu zorlamadım. Aslında onu almak için okula gidiyorum ve bundan korkuyorum. Bugün dikişlerini aldıracak ve ben de iyi bir hava yaratması umuduyla atıştırmalıklar aldım."

"O zaman zamanlamam mükemmel," dedi Jake ve çuvalı ona uzattı. "Bu Bonnie için."

Laurel çuvaldan doldurulmuş bir ayı çıkardı ve sonra ayının göğsüne iliştirilmiş olan şeyi görünce nefesi kesildi. "Hayır, Jake! Kendini ele veremezsin-"

Bir bakışıyla onu durdurdu ve sonra sesi duygu ve öfkeden titriyordu. "Anlamıyorsunuz. TSSB ve artık iyi bir gece uykusu uyuyamama yüzünden hayatım mahvoldu. Bunu bana yaşamam için verdiler ve hayatımı kurtaran adam şu anda ölü. Hayatta kaldığım için madalya vermemeliler. Bu gibi şeyler eve dönmeyenlere ait. Ben böyle hissediyorum. Bonnie'nin güvende hissetmeye ihtiyacı var ve bu yardımcı olabilir. Ona adının Cesur Ayı olduğunu ve madalyasını Oyuncak Ülkesi'nde çok cesurca şeyler yaptığı için aldığını ve şimdi onunla yaşamaya geldiği için onu korkmaktan koruyacağını söyle."

Laurel'in nutku tutulmuştu. Duyguları serbest düşüşteydi ve kollarını onun boynuna dolamak istiyordu çünkü onun çektiği acıyı ve üzüntüyü sanki kendi içindeymiş gibi hissediyordu. Ve onun az önce yaptığı şeydeki düşüncelilik, beklediği her şeyin ötesindeydi.

Ayıyı göğsüne bastırdı. "Teşekkür ederim, Jake. Çok teşekkür ederim. Bu inanılmaz."

Omuz silkti. "Hey, korktuğumu hatırlıyorum ve yetişkin bir adamdım. Küçük olmak ve zor şeylerden geçmek zorunda kalmak zordur. İkiniz de payınıza düşeni aldınız." Duygularının kabardığını hissetti ve ağlamak istemedi. Bugünlerde gözyaşı dökmek o kadar kolaydı ki kaçtı. "Sonra görüşürüz," dedi ve uzaklaştı.

Laurel onun yürüyüşündeki hafif topallamayı ve sanki başka bir darbe bekliyormuş gibi kendini kaskatı ve dimdik tutuşunu gördü ve onun da Adam gibi üzgün olduğunu bilmek kalbini acıttı. Aynı zamanda korkutucuydu da.

Adam'ın intiharı bir anda ortaya çıkmıştı. Adam ölene kadar işaretlerden habersizdi ama şimdi her yerde işaretler görüyordu. Jake Lorde iyi bir adamdı ama hasarlı bir maldı ve onun deneyimlerine göre bu, onu önemsemeyi tehlikeli hale getiriyordu.

Saate bakarken hâlâ titriyordu ve sonra kamyonu doğru koşmaya başladı. Okula doğru giderken Cesur Ayı'yı yanına koydu ve peluş oyuncığa bir kez bakıp yüzünü buruşturdu. "Hayatımda bir ya da iki kez cesur bir ayıya ihtiyacım olabilirdi," diye mırıldandı ve sonra arabayı okulun park alanına sürüp park etti.

Koşarak dışarı çıktı ve diğer velilerin beklediği yere koştu ve kapılar açılıp öğretmenler sınıflarıyla çıkana kadar uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Bir grup otobüslere doğru giderken, diğer bir grup veliler tarafından alınmak üzere farklı bir yere doğru hareket etti ve kalabalığın içinde Bonnie'yi gördü.

Güzel. Öğretmene notumu vermeyi unutmamış.

Laurel el salladı.

Bonnie kocaman bir sırtıtışla öğretmenin kolunu çekiştirdi, sonra da eliyle işaret etti. Öğretmen Laurel'i gördü ve Bonnie'yi bırakırken el salladı. Birkaç dakika sonra Bonnie annesine sarıldı ve konuşmaya başladı. "Yürü ve konuş," dedi Laurel, Bonnie'yi elinden tutup kamyonete götürürken, sonra da koltuğa oturttu.

Bonnie ayıyı görür görmez konuşmayı kesti. Bu tepki Laurel'i şaşırttı. Bonnie'nin heyecanlanacağını düşünmüştü.

Bonnie işaret etti. "Anne, bu kimin için?"

"O senin için. Onu sana Jake verdi. Adının Cesur Ayı olduğunu söyledi. Ayının Oyuncaklar Ülkesi'nde çok cesurca şeyler yaptığını ve bu yüzden ona bir madalya verdiklerini söyledi. Bu

Cesur Ayı'nın bir kahraman olduğu anlamına geliyor. Jake sana ne zaman korksan ya da üzülsen Cesur Ayı'ya sarılmanı çünkü onun işinin sana yardım etmek olduğunu söyledi.

güvende hissediyorsun."

Bonnie ayıyı kucağına aldı ve öyle ciddi bir anda ona sarıldı ki Laurel nasıl tepki vereceğini bilemedi. Direksiyonun arkasına geçip kapıyı kapattı, sonra eğilip Bonnie ve ayısının kemerlerini bağladı.

"Sen ne düşünüyorsun?" Laurel sordu.

Bonnie'nin gözleri kocaman açılmıştı, sesi neredeyse titriyordu. "Jake artık korkmamı istemiyor," dedi.

Laurel uzandı ve Bonnie'nin alnındaki uçuşan bukleleri fırçaladı. "Ben de senin korkmanı istemiyorum, tatlı kızım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bonnie başını salladı.

"Ve ne zaman korkarsan benimle konuşacaksın, tamam mı?"

Bonnie duraksadı ve sonra annesine bakarken ayıyı göğsüne yasladı. "Bazen kötü rüyalar görüyorum."

Laurel'in kalbi kırılıyordu ama bunu zaten bildiğini ve nedenini bildiğini belli edemezdi. "Bazen ben de öyle yapıyorum," dedi Laurel. "Rüyanda ne görüyorsun?"

Bonnie omuz silkti, ayıya sarıldı ve sonra ağzından kaçırıldı. "Rüyamda babamı

görüyorum." "Ben de öyle," dedi Laurel. "Ve benim rüyalarım da mutlu değil."

Bonnie'nin şaşkınlığı sesinden anlaşılıyordu. "Gerçekten mi anne? Sen de mi babamla ilgili kötü rüyalar görüyorsun?" Laurel başıyla onayladı. "Rüyalarını kötü yapan ne?"

Bonnie sesini alçalttı. "Neye benzediğini hatırlayamıyorum. Sence bu onu kızdırır mı?"

Laurel içini çekti. "Hayır, o asla kızmaz. Odana asmak için onun bir resmini bulmamı ister misin?"

"Belki," dedi Bonnie.

"Neye karar verirsen ver... Bu konuda endişelenme, tamam mı? Babalar çocuklarına kızamaz diye bir kural var, biliyorsun değil mi?"

Bonnie gülümsedi. "Jake de öyle dedi."

"Haklı, baba olmasa da erkek olduğu için tüm kuralları biliyordur."

Bonnie başıyla onayladı, sonra ayıyı kucağına koydu ve parmak uçlarıyla madalyanın şeklini çizmeye başladı. "Bu madalya ne anlama geliyor anne?"

"Buna Mor Kalp deniyor. Savaş sırasında yaralanan ya da ölen askerlere veriliyor. Cesaret anlamına geliyor."

"Cesur Ayı'yı seviyorum," dedi Bonnie. "Doktor muayenehanesine girdiğimde onu yanımda götürebilir miyim?"

siches?"

"Dikişler ve evet, bence bu harika bir fikir."

"O zaman korkmayacağım," dedi Bonnie.

Laurel Bonnie'nin küçük elini sıktı. "Tatlım, bir şeyden korkmak normaldir ama mecbur olduğun için onunla yüzleşmek... cesur olmak budur."

Bonnie ayıya tekrar sarıldı.

Laurel ona küçük jelibon paketini uzattı ve meşrubatı açıp aralarındaki konsolda bulunan bardak tutucuya koydu. "Hadi gidip şu işi bitirelim, ne dersin?" Laurel sordu.

Bonnie ağzına bir sakız attı ve ardından Cesur Ayı ile birlikte koltuğa yaslandı.

yanında pompalı tüfek. "Evet. Bitti."

Laurel derin bir nefes aldı ve sonra yavaşça verdi. Tanrım, bu kızı nasıl da seviyordu.

Bir saat sonra doktorun muayenehanesindeki muayene odasında idiler ve onun gelmesini bekliyorlardı. Bonnie kucağında Cesur Ayı ile muayene masasında oturuyordu. Neredeyse beş dakikadır tek kelime etmemişti ve bu Bonnie'ye hiç yakışmıyordu. Laurel bir sinir krizinin yaklaştığından endişe etmekten kendini alamadı. Sonra kapı açıldı ve Bonnie'nin her zamanki çocuk doktoru Dr. Moses içeri girdi.

"İyi günler!" dedi, Bonnie'nin dosyasını yanındaki masaya bıraktı, sonra tekerlekli taburesine oturdu ve onu muayene masasına götürdü. Doldurulmuş ayıya baktı ve Mor Kalp'in gerçek olduğunu anlayınca Laurel'e doğru döndü, hâlâ ayıyı işaret ediyordu. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Zor zamanlar geçiriyordu ve bir arkadaşı ona verdi."

Dr. Moses Bonnie'ye döndü. "Son zamanlarda işler kötü gittiği için üzgünüm. Anladığım kadarıyla bazı dikişlerinizi aldirmek için buradasınız?"

Bonnie iç çekti. "Doktor çenemi kıvırdığında gerçekten çok acıdı. Onları çıkardığında da böyle acıyacak mı?"

Dr. Moses sırtıttı. "Kıvırdı, değil mi?"

Kadın başını salladı.

"Önce bir göz atalım, tamam mı?"

Kadın hiç tereddüt etmeden başını arkaya eğdi ama Laurel onun ayıyı daha sıkı kavradığını gördü. Laurel'in arkasından kapı açıldı ve doktorun hemşiresi elinde küçük bir tepsiyle içeri girdi.

"Bunlar harika görünüyor!" Dr. Moses dedi ki. "Fazla acıtmamaları gerekiyor. Hazır mısınız?"

Bonnie Cesur Ayı'yı sıkıca tuttu. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ama yerinden kıpırdamadı. "Kıpırdamadan oturacağım."

"Boynun yorulmasın diye uzanmanı istiyorum, tamam mı?"

Başıyla onayladı ve hemşire onu sırt üstü yatırdığında itiraz etmedi. "Harika gidiyorsun tatlım," dedi Laurel.

"Teşekkür ederim, anne."

"İşte başlıyoruz," dedi Dr. Moses ve hiç vakit kaybetmeden ilk dikişi atıp çekti. Sonra bir tane daha, bir tane daha... Bonnie ne kıpırdadı ne de sesini çıkardı.

Laurel aynı anda hem şaşırmış hem de minnettar olmuştu.

Dr. Moses bir tane daha kesti, dikişi aldı ve hemşiresinin tuttuğu tepsiye koydu. "Bir tane daha ve işimiz bitti," dedi ve Bonnie gözünü kırpamadan dikiş gitmişti. "Son!" Ameliyat makasını tepsinin üzerine koydu ve ardından bölgeyi temizlemek için alkollü bir bezle sildi.

"İşte bu kadar," dedi Dr. Moses. Bonnie'nin oturmasına yardım etti, sonra eğildi ve ayının pençesini törenle sıktı. "İyi iş, efendim! Çok cesurdu."

Bonnie parmağını yara izi boyunca gezdirdi ve sonra Laurel'a baktı. "Tıpkı Jake'in kafasındakiler gibi!"

Dr. Moses Laurel'a baktı. "Jake Lorde?" Laurel başını salladı.

Doktor tekrar Mor Kalp'e baktı. "Tamam o zaman," dedi yumuşak bir sesle, boğazını temizleyerek. "Artık gidebilir miyiz?" Bonnie sordu.

Dr. Moses, "Evet, gelebilirsiniz," dedi ve muayene masasından inmesine yardım etti. "Sen ve Cesur Ayı sakın olun, tamam mı?"

Bonnie başını salladı.

Laurel Bonnie'nin elinden tuttu. "Hemşire kayıt formunu buraya mı getirecek, yoksa ön tarafta masada mı olacak?"

"Ücretsiz," dedi Dr. Moses.

"Gerçekten mi?" Laurel sordu.

"Evet, gerçekten," diye yineledi. "Eğer onları hastane koyarsa, dışarı çıkarmak şirkete aittir."

Laurel, "Bugün için iyi haber," dedi ve Bonnie'yi kapıya kadar geçirdikten sonra ofisten çıktı.

Doktorun hemşiresi kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar da yumuşaksın," dedi.

Dr. Moses omuz silkti. "Pek sayılmaz," dedi.

"Evet, gerçekten," dedi, onun birkaç dakika önceki sözlerini yineleyerek.

Dr. Moses kaşlarını çatmış gibi yaptı ve kapıyı işaret etti. "Git sterilize edecek bir şey bul," diye mırıldandı.

Koridor boyunca onun kıkırdadığını duyabiliyordu.

* * *

Laurel ve Bonnie okuldan sonra bir yöne giderken, Jake başka bir yöne, Ana Cadde'nin aşağısındaki Curl Up and Dye'a gitti. Saçını kestirmesi gerekiyordu ama saçlarını boyatmanın, kıvrımanın ve kestirmenin çeşitli aşamalarında olan bir oda dolusu kadını hesaba katmamıştı. Curl Up and Dye kesinlikle adının hakkını veriyordu ve onu rahatlatan, saçını kestirmek için bekleyen tek erkek o değildi.

Peanut Buttermen bir sandalyede arkasına yaslanmış, sırasını bekliyordu. Tıpkı Jake gibi, o da gelenler arasındaydı, yani sizi programlarına dahil edene kadar bekliyordunuz ve Jake'in yapacak başka bir işi olmadığı için beklemeye aldırıyordu.

Çalışma alanında Conklin ikizleri Vera ve Vesta onun içeri girdiğini görmüşlerdi. İkisi de evli olmamasına rağmen karşı cinse büyük bir hayranlık duyuyorlardı.

Vera vücut hatlarıyla ilgileniyor ve Jake'in uzun bacaklarına ve geniş omuzlarına hayranlık duymaktan kendini alamıyordu; Vesta ise daha çok dış görünüşle ilgileniyor ve Jake'in yakışıklı yüzüyle bakışıp duruyordu.

Vesta kız kardeşinin kolunu dürttü ve bir kaşını kaldırdı.

"Onu gördüm," diye fısıldadı Vera. "Şu aktör Chandler Tate'e biraz benziyor."

Vesta gözlerini devirdi. "Channing Tatum, seni aptal, ve evet, benziyor, sadece daha büyük."

"Evet, daha büyük ve daha iyi," diye ekledi Vera ve ardından saç maşasını kapıp müşterisinin saçlarına hızlı bir hassasiyetle bukleler yapmaya başladı.

Vesta bitirmeye daha yakındı ve ilk bitiren oldu. Jake olduğunu düşünerek, "Sıradaki benim," diye bağırdı.

Vera, "Bu da Peanut Buttermen olmalı," dedi.

"Peki o zaman," diye mırıldandı Vesta ve müşterisini ödeme yapabilmesi için ön tarafa götürdü. Müşterisinin hangi kredi kartıyla ödeme yapacağına karar vermesini beklerken Jake'e bakmaya devam etti ve sonra işlemi tamamladı. "Pekâlâ o zaman. Sıra sende, Peanut."

Peanut onu takip etti, Ruby'ye bakarak oturdu ve sonra Vesta'nın saçını yıkayabilmesi için şampuan koltuğunda arkasına yaslandı. Peanut derin bir iç çekip gözlerini kapadığında Vesta

saçlarını ovmaya devam ediyordu. "Vesta, bu o kadar iyi hissettiriyor ki bunu bütün gün yapmana izin verebilirim."

Herkes Vesta Conklin'in ne kadar harika bir şey yaptığını görmek için döndü.

Vesta'nın gözleri irileşti, boynunda pembe bir kızarıklık belirdi ama yine de bir kulaktan diğerine sırtıyordu. "Elimden geleni yapıyorum," diye mırıldandı ve ovma işlemini daha da yoğunlaştırdı.

Peanut tekrar inlediğinde, tüm kadınlar sırttı.

Jake önde oturmuş gülümsüyor, üzerinde çalışmaya başladıklarında ağzını açmaması gerektiğini kendine hatırlatıyordu ve kaderin cilvesine bakın ki bir sonraki serbest stilist Ruby oldu.

Ruby parasını topladı, sonra müşterisi giderken Jake'e baktı. "Merhaba, Jake. Saçını kestirmek için mi geldin?"

"Evet, hanımefendi," dedi, sonra ayağa kalktı ve onu takip etti.

Ruby onu Peanut'ın yanındaki şampuan koltuğuna oturttu, boynunun altına bir havlu koydu ve suyu iyi bir sıcaklığa getirmek için açtı. "İyi yerleştin mi?" diye sordu Ruby.

Jake, "Evet, her şey göz önüne alındığında oldukça iyi gidiyorum," dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi ve adamın saçlarını yıkamaya başladı ve birkaç saniye içinde parmak uçlarının altında o kadar çok yara izi hissetti ki bu onu korkuttu. Hemen durdu. "Uh... Ben... Ben seni incittim mi?"

Jake'in onun ne demek istediğini anlaması birkaç saniye sürdü. "Hayır, o yaralar eski. Merak etme."

"Tamam," dedi Ruby ve şampuanı bitirip duruladıktan sonra saç kesimi için onu sandalyesine taşıdı. "Peki burada ne yapıyoruz?"

"Aynı saç kesimi ama daha kısa... en az bir inç daha kısa."

"Anladım," dedi Ruby ve sonra makasını almadan önce nasıl kesildiğini görmek için parmaklarını saçlarında birkaç farklı yönde gezdirdi.

Bir bölümünü taradı, sonra kesmeye başladı ve kestikçe daha da sarsıldı. Yara izleri her yerdeydi, bazıları diğerlerinden daha kalın, bazıları sivri, bazıları yarım ay şeklindeydi. Giysilerinin altında başka hangi yara izleri olduğunu merak ediyordu. Bu, çok uzaklarda devam eden bir savaşın şok edici ve görünür bir hatırlatıcısıydı.

İkizler bir şeylerin ters gittiğini anladılar çünkü Ruby hiç bu kadar sessiz olmazdı. Peanut'la gönülsüzce flört eden Vesta bile konuşmayı kesecek kadar sağduyuluydu.

Sonra Peanut ödemeyi yapmak için ön tarafa gitti ve o giderken kapı zili çaldığında Ruby soğukkanlılığını kaybetti. Makasını her kesişinde sessiz gözyaşları akıyordu ama Jake bunu bilmiyordu. "Yüce Tanrım," diye mırıldandı sonunda ve makasını yere bıraktı. "Bana bir dakika izin ver, Jake. Burnumu silmem gerekiyor."

Başını kaldırıp gözyaşlarını görene kadar hiçbir şey düşünmedi. "Hey, Ruby, bunlar benimle ilgili değil, değil mi?"

Bir el salladı ve arka odada kayboldu.

"Vay canına," diye mırıldandı Jake ve diğer kadınlara baktı. "Buradaki herkesi korkuttuğum için özür dilerim. Sadece onlarla o kadar uzun süre yaşadım ki artık onlar hakkında pek düşünmüyorum."

Ruby gözlerini silerek ve burnunu sümkürerek geri geldi, sesi her adımda yükseliyordu. "Senin için onları düşünüyorum, tamam mı? Ne oldu Jake? Bunu sana kim ve nasıl yaptı?"

Jake yüzünü buruşturdu. "Kim değil, neydi... bir el yapımı patlayıcı... yola gömülmüş bir bomba. Aracımız üzerinden geçti. Üçümüz hariç hepimiz öldük. Arkamızdaki araçtaki bazı adamlar yanmadan önce bizi çıkardılar. Çok kötüydü ve artık bitti."

Ruby makasını aldı ve daha kararlı bir şekilde yeniden başladı. Şoku atlatmış ve öfkelenmeye başlamıştı. "Özür dilerim. Çok özür dilerim," dedi, *makas, makas, makas*. "Eğer dünya ülkelerini kadınlar yönetseydi, bunlar olmazdı." *Snip, snip, snip*.

Jake sırttı. "Haklı olduğundan hiç şüphem yok. Eğer başkanlığa aday olmak istiyorsan, oyum sana."

"Biz de size oy verirdik," dedi ikizler.

Manikürcü Mabel Jean elinde boş bir depozito torbasıyla arka kapıdan girdi. "Makbuz çantanın içinde," dedi ve Ruby'nin masasına bıraktı, sonra Jake'e kocaman bir gülümseme verdi. "Merhaba, Jake. Seni tekrar görmek güzel."

Jake göz kırptı. "Teşekkür ederim, Mabel Jean."

Ruby mırıldandı, ofladı, pufladı ve işi bitene kadar kesip biçti. Ona bir ayna uzattı ve arkasını görebilmesi için onu çevirdi. "Harika görünüyor, Ruby. En ufak bir yara izi bile göremiyorum."

Ruby derin bir iç çekerek nefesini verdi. "İyi, çünkü niyetim kesinlikle buydu." Jake ayağa kalktı ve ona sarıldı. "Seni üzdüğüm için özür dilerim."

Ruby bir parmağını göğsüne bastırdı. "Buna sen sebep olmadın. Sen acı çektiğin için ağladım. Arada büyük bir fark var. Ve sakın para çekmeye başlama çünkü bu evden. Paramı bir dahaki sefere, oturup ağlamamı dinlemek zorunda kalmadığın zaman alacağım. Tamam mı?"

"Tamam," dedi ve çıkarken ikizlere ve Mabel Jean'e el salladı.

O gider gitmez Ruby ön tarafa gidip kapıyı kilitledi ve ardından *Açık* işaretini *Kapalı*.

"Bugünlük bu kadar yeter," dedi Ruby ve ıslak havluları toplayıp istasyonunun etrafındaki saçları süpürmeye başladı. "Başka bir kadının koltuğuma oturup kaçırdığı ayakkabı indiriminden ya da Bayan Yardımcısından birinin kendisi hakkında yalan söylediğinden yakınmasını dinleyemezdim. Hele ki Jake Lorde'un bugün bizimle birlikte olabilmek için çektiği acılara tanık olduktan sonra."

İkizler ona sarıldı. "Evinize gidin. Biz temizliği bitirip kapıyı kilitleyeceğiz."

Ruby iç çekti. "Teşekkür ederim. Sanırım yapacağım. Kalbim bu gece, işe yaramaz kocamın beni aldattığını öğrendiğim zamankinden bile daha fazla acıyor."

Çantasını aldı ve arkasına bakmadan arka kapıdan çıktı.

Bölüm 7

Bir tilki, Truman Slade'in kiralık evinin arka verandasının yanında durup çöp varilinin etrafını kokladıktan sonra havada bir tavşan kokusu aldı ve araştırmadan tırısyla yanından geçti.

Truman yapacak daha iyi bir şey bulamadığı için saatler önce yatmıştı ve tavan arasında olup bitenlerden habersiz, yorganın altında mışıl mışıl uyuyordu. Bu durum bir süre devam etti, ta ki yatağının üstündeki tavandan gelen tırmalama ve koşturma sesleri onu uyandırana kadar. Doğduğu günkü gibi çıplak bir halde sırt üstü yuvarlandı, sonra oturup dinledi ve neden uyanık olduğunu anlamaya çalıştı.

Tırmalama sesi tekrar duyulduğunda inledi. "Lanet sincaplar! Çatı katımdan defolun!" diye bağırdı, sonra yataktan kalktı, tenis ayakkabılarından birini aldı ve tavana fırlattı. Sert bir gümbürtüyle yere çarptı ve sonra bir başka gümbürtüyle yere düştü.

Sessizlik!

Truman her şey yeniden sessizleşene kadar dinledi, sonra yatağına geri döndü, yastığını birkaç kez yumrukladı, serin tarafa çevirdi ve uzandı. Tırmalama yeniden başladığında neredeyse uyumak üzereydi ve Truman bunu kişisel bir hakaret olarak algıladı.

"Vay orospu çocuğu," diye bağırdı ve öfkeyle yataktan fırladı. Süpürgeyi almak için mutfığa giderken evin içinde tepindi, giderken ışıkları yaktı. Süpürgeyi kaptı ve evin içinde tepinerek geri döndü, giderken süpürgeyi sapıyla tavanı dürttü. Odasına vardığında yatağının üzerine sıçradı ve süpürgeyi kılıçla savaşıyor gibi tavana doğru itmeye başladı.

Süpürgeyi sapı *alçıpana* çarptı - çarptı, çarptı, *çarptı*, tekrar tekrar. Yatağı kendisini daha yükseğe fırlatmak için kullanırken yatak başlığını duvara çarptı. *Bam, bam, bam*, aşağı inerken yatak başlığını duvara çarparak zıplattı.

Birkaç dakika böyle devam ettikten sonra, dinlemek için durdu ve minik ayakların aceleyle çıkışını duyabildiğini düşündü, bu yüzden her neyse koşmayı bırakmadığından emin olmak için hareketi son bir kez tekrarladı. *Güm, güm, güm*.

Bam, bam... crack ve boom!

Birdenbire Truman sırt üstü yere yığıldı. Karyola kırılmıştı ve yatak yerdeydi. Truman süpürgeyi hâlâ yukarı doğru iterek tutuyordu ama pek de kahramanca bir durumda değildi. Çıplak olmanın dezavantajları vardı ve bu da onlardan biriydi. Bir sincap yüzünden lanet yatağına kırmıştı. Süpürgeyi yere bıraktı, karmakarışık yorganı omuzlarının üzerinden geri çekti ve yuvarlandı.

Yataklar zaten abartılıydı. Hayatının yarısında yerde uyumuştı ve bunu yine yapardı. Yatak odasının ışıklarını açmış olsaydı, tavana ne yaptığını görebilirdi. Süpürgeyi sapı birden fazla kez alçıpanı delmiş, deldiğinde de aşağıya doğru biraz çekmişti.

güç harcadım. Şimdi alçıpanda neredeyse bir düzine delik ve tavanda gözle görülür bir sarkma vardı.

Truman bir kez daha mışıl mışıl uyuyordu. Rüyasında, silahlı soygun suçundan on iki ila yirmi yıl arasında hapis yatan kardeşi Hoover ile sincap avına çıktığını görüyordu.

Rüyasında Hoover az önce büyük, şişman bir sincaba nişan almıştı. Truman, Hoover ateş ettiğinde sincap ve köftenin tadının ne kadar güzel olacağını hayal etmeye başlamıştı bile. Tüfeğin sesi gürültülüydü ama rüyada sincap kımıldamamıştı.

Kardeşinin omzuna yumruk attı.

Ne oluyor, Hoover? Kaçırdın mı?

Sonra çatırtıyı tekrar duydu, ama Hoover tüfeğini tutmuyordu ve artık derede değillerdi. Hoover'ın "*Koş Truman, koş*" diye bağırdığını duyduğunu sandı, sonra başının üstündeki tavan çöktü.

Alçıpanın büyük bir kısmı sincap yuvası olarak kullanılan şeyle birlikte üzerine düştüğünde Truman çığlık attı. Enkazın altından çıkmaya çalışırken bir yandan da sincabın yerinden edildiği için kızgın bir şekilde konuştuğunu duyabiliyordu. Tam alçıpanı kenara ittiği sırada, alçıpanın üzerinde bulunan sincap çıplak karnının üzerine düştü, ardından kaçmaya çalışırken o kadar hızlı döndü ki Truman'ın derisinde bir düzine kızgın çizik oluştu.

Küfrederek ayağa kalktı. Karnı yanıyordu, yatağı kirliydi, daha önce o kadar temiz olduğundan değil, ama şimdi tavanda kocaman bir delik vardı. Ev sahibi küplere binecek ve büyük ihtimalle onu evden kovacaktı, yani Truman'ın çenesini kapalı tutması ve kirasını ödemesi gerekiyordu, ev sahibinin bundan asla haberi olmayabilirdi.

Bu arada Truman pantolonunu giydi ve alçıpanı arka verandaya fırlattı, yatağını koridorun karşısındaki boş yatak odasına sürükledi, sonra çarşafı silkeledi ve yatağı yeniden hazırladı. Karnındaki yaraları tedavi etmek için bir şeyler arıyordu ki koridorda sincabın pençelerinin yerde çıkardığı sesleri duydu.

"Silahım için biraz cephane bulana kadar bekle," diye bağırdı. "O tüylü kıcını havaya uçuracağım."

Sincap endişeli görünmüyordu ve Truman da kovalayamayacak kadar acı çekiyordu. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, canlı bir tuzak almak için kasabaya gidene kadar bir oda arkadaşına katlanmak zorunda kalacaktı.

* * *

Ruby Dye kereste ve hırdavat mağazasında havlu çubukları için vitrin reyonunda alışveriş yapıyordu. The Curl Up and Dye'in banyosundaki havlu çubuğu gevşekti ve sürekli yere düşüyordu. Ahşap bir çubukla metal bir çubuk arasında gidip geliyordu ki yan koridordaki iki adamın Jake Lorde hakkında konuştuğunu fark etti. "İntikam", "onu pişman etmek" ve "ondan sonsuza dek kurtulmak" kelimelerini duydu ve nefesi kesildi. Bunlar onun hayatına yönelik tehditler gibiydi!

Kimin konuştuğunu öğrenmek için çaresizce koridorda ilerledi ve sonra diğer tarafta kimin olduğunu görmek için uç kapağın etrafından baktı. Truman Slade'i hemen tanıdı ve yıllar önce Jake'in ifadesinin onu hapse gönderdiğini hatırladı ama diğer adamı tanımıyordu. Alt rafta bir şey arıyormuş gibi yaptı ve onun yerine telefonu ile iki adamın fotoğrafını çekti.

Ruby koridora geri dönüp tahta havlu çubuğunu kaptı ve çıkış yapmak için ön tarafa doğru koşarken, onlar tepelerinde olduklarının ve fotoğraflarının çekildiğinin farkında olmadan uzaklaştılar.

Arabasına gitti ama hemen binmedi. Ne yapacağını bilmiyordu. Polisin bir şey yapmayacağını tahmin ediyordu çünkü tek yaptığı bir tehdide kulak misafiri olmaktı. Jake'in başına gerçekten bir şey gelmediği sürece polis hiçbir şey yapamazdı. Peanut Buttermann arabayı yanına çekip park ettiğinde bu durumu nasıl çözeceğine karar vermeye çalışıyordu.

Adamın inişini izlerken, kendi kendine onun ne kadar yakışıklı bir adam olduğunu düşündü. Ona biraz genç Clint Eastwood'u hatırlattı.

Sonra onu gördü ve gülümsedi. "Merhaba, Bayan Ruby. Bu güzel günde nasılsınız? Saçınızın tonunu beğendiğimi söylemeliyim. O güzel kumral saçlarınızdaki turkuaz röfleler mi?"

Ruby bir an için neden rahatsız olduğunu unuttu ve her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için bilinçsizce saçlarına dokundu. "Evet, bunlar röfle. Kalıcı değil, anlıyorsunuz, ama yeteneklerimi elimden geldiğince tanıtmamın benim görevim olduğunu hissediyorum ve bugünlerde genç kızlar saçlarına pastel boya sürmekten başka bir şey yapmıyorlar."

Peanut onun düzgün fiziğine ve ciddi yüzüne bakarken başını salladı. Ruby Dye'dan hoşlanıyordu ve bunu diğer pek çok insan için söyleyemezdi.

"Neyse, ben sizi yalnız bırakayım da yolunuza gidin," dedi.

Sonra ikilemini hatırladı. "Peanut, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette. Sor bakalım."

"Az önce mağazanın içindeyken iki adamın Jake Lorde hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum. Biri Jake'in hayatı tehlikeyeymiş gibi tehditkâr yorumlar yapıyordu. Gizlice yanlarına yaklaştım ve fotoğraflarını çektim. Truman Slade'i tanıdım ama diğer adamı tanımıyorum. Bunu nasıl rapor edebilirim? Yapabileceğim bir şey var mı?"

Ruby Dye'ın herhangi bir yere gizlice girdiğini hayal etmeye çalışırken Peanut'ın gözleri büyüdü. Nerede olursa olsun kalabalığın içinde göze çarpıyordu.

"Fotoğrafları görebilir miyim?" diye sordu.

Hemen telefonundan onları aradı. "Evet, bu Truman. Bunları şu anda kanuna göstersen bile yapabilecekleri bir şey yok. Bir şey olana kadar sadece söylenti."

"O zaman ne yapabilirim?" Ruby sordu.

"Bir şey yapmanı istemiyorum, çünkü insanlar duyduklarını öğrenir ve konuşmaya başlarsa, bu ilerde seni tehlikeye atabilir."

Ruby ürperdi. Bunu hiç bu şekilde düşünmemişti.

Peanut onun kolunu okşadı. "Neden resmi benim telefonuma göndermiyorsun? Şerif Yardımcısı Pittman'la konuşup ne diyeceğine bakacağım."

Ruby'ye cep numarasını verdi. Fotoğrafı ekledi ve birkaç dakika sonra resim bir mesajda belirdi. Artık telefonuna kaydedilmişti.

"Tamam, anladım," dedi. "Merak etmeyin. Uygun kişilerin bunu öğrenmesini sağlayacağım. Şu anda bu konuda bir şey yapamamalar bile, bunun olduğunu bilecekler. Lon bu konuda sizinle konuşmak isterse, seni arar."

Ruby rahat bir nefes aldı. "Teşekkür ederim, Peanut. Omuzlarımdan büyük bir yük aldın. Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi Peanut ve arabaya binebilmesi için kapıyı açtı. Ruby el sallayarak arabayı sürdü.

Peanut o gidene kadar izledi.

"Evet, çok güzel bir kadın," dedi ve sonra kızın ona söylediklerini düşünüp geri döndü

arabaya bindi ve karakola doğru yola çıktı.

Polis şefinin safra kesesini aldirmek için hastanede olduğunu ve şimdilik şefe vekâleten yardımcısı Lon Pittman'ın görev yaptığını biliyordu. Aklına Lon'un ofis dışında olabileceği geldi ve karakolu arayıp Lon'un burada olduğunu teyit etti ve memura yolda olduğunu bildirmesini söyledi.

* * *

Peanut içeri girdiğinde Lon ön ofiste durmuş sevk memuru Avery James'le konuşuyordu. "Merhaba, Peanut. Bana bir saniye izin ver," dedi Lon ve Avery'ye gerekli bilgileri verdikten sonra Peanut'a döndü. "Avery beni görmek istediğini söyledi?"

"Evet."

"Ofiste konuşabiliriz." Geri dönüş yolunu gösterdi. "Oturun," dedi ve şefin koltuğuna oturdu. "Ee, ne var ne yok?"

Peanut, Ruby'nin kendisine anlattıklarını aktardı ve telefonundaki resmi göstererek sözlerini bitirdi.

Lon kaşlarını çatı. "Truman Slade Blessings'in başına bela oldu," diye mırıldandı. "Ancak o harekete geçmediği sürece yasal olarak yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Peanut başını salladı. "Ruby'ye de aşağı yukarı bunu söyledim. Ayrıca bu konu hakkında kimseyle konuşmamasını da söyledim."

Eğer Truman'ın bundan haberi olursa, onu susturmak için gözünü korkutmaya çalışacağını hiç sanmıyorum." "Yapabileceğim tek şey bu raporu almak," dedi Lon. "Ayrıca, o resmi bana e-postayla gönderirsen, onu da eklerim."

raporda. Eğer bir şey yapmaya kalkışırsa, bu kayıtlara geçecek."

"Buradaki e-posta adresi nedir?" Peanut sordu.

Lon bunu yazdı ve Peanut'ın görebilmesi için defteri masanın diğer tarafına itti. Peanut orada otururken resmi e-postayla gönderdi ve sonra telefonunu cebine geri koydu.

"Bu iş bitti ve yaklaşık on beş dakika sonra bir randevum var, o yüzden ofise dönsem iyi olacak. Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim. Ruby'ye haber veririm."

Lon, "Umarım bunların hepsi boşa gider," dedi.

Peanut başını salladı. "Ben de öyle. Jake Lorde yeterince şey yaşadı."

* * *

Jake şehrin kenarındaki Ralph'ın benzin pompalarına yanaştı ve motoru durdurdu. Cüzdanından bir kredi kartı çıkardı, sonra arabadan indi ve pompalara doğru ilerledi. Kartı okuttu, onaylanmasını bekledi ve sonra yakıt almaya başladı. O orada dururken Laurel Payne arabasıyla yanından geçti.

El salladı.

O da el salladı ve sürmeye devam etti.

Doktora yaptığı yolculuğun nasıl geçtiğini merak etti ve sonra kaşlarını çatı. Başka birinin hayatına fazla karışmasına izin veriyordu ve bunun bir geleceği yoktu. Laurel Payne'den zaten hoşlanıyordu. Hatta onunla bir ilişki içinde olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmek için zaman bile harcamıştı. Zaten kaldırabileceğinden fazlasına sahipti. Sahip olamayacağı bir kadına aşık olmak istemiyordu. Sonra pompa çalıştı ve hortumu kapatıp uzaklaştı.

Mektuplarını almak için posta kutusunun önünde durdu ve postacının yanlılıkla Laurel'e ait iki mektup bıraktığını görünce dehşete kapıldı. Sadece sirküler ya da bir tür reklam olsalardı, onları bir kenara koyar ve başka bir zaman ona verirdi, ama lanet olsun, muhtemelen faturaydılar

-zamanında ödenmesi gerekiyordu.

İçini çekti, kamyonu geri çekti ve kızın evine doğru sürdü.

* * *

Bonnie zıplayarak evden çıktığında Laurel kamyonetini boşaltıyordu. Okul kıyafetlerini çoktan değiştirmiş, Lavonne'un yemeğini yedirip suyunu vermişti ve posta kutusuna göz attığında yapacak başka bir şey arıyordu. Kısa bir süre önce posta kutusuna ulaşabilecek kadar uzamış ve önemli postaların uçup gitmeyeceğine güvenir olmuştu.

"Anne, gidip postayı alabilir miyim?"

"*Yapabilir miyim, yapabilir miyim* değil, ve evet, yapabilirsin. Her şeye sıkı sıkı tutun, tamam mı?" "Tutunacağım!" Bonnie çığlık attı ve uçtu.

Laurel ona yavaşlamasını söylemeye başladı ama sonra durdu ve gülümsedi. Onun böylesine coşkuyla koşmasını izledi. Her çocuk böyle yaşamalıydı, tam bir neşe içinde. Düşse bile kalkıyordu çünkü böyle öğrenecekti.

"Ah, Tanrım, bunu doğru yapmama yardım et," dedi ve sonra tepeden gelen bir pikap gördü ve kaşlarını çatı.

Jake Lorde'du ve yavaşlıyordu.

Adamın durup arabadan indiğini gördü ve posta kutusuna doğru yürümeye başladı. Bonnie arkadaştan başka bir şey olmayacak bir adama fazla bağlanıyordu. Daha hızlı yürüyor, adamın neden bu kadar çabuk tekrar geldiğini öğrenmek istiyordu. Belki ayıyla ilgiliydi, belki de değildi, ama bilmek istiyordu.

* * *

Bonnie, Jake'in kamyonetini görünce kocaman bir sırtış attı ve onun durup indiğini görünce el salladı. "Selam, Jake! Postaları alıyorum!"

Gülümsedi. "İyi iş, biraz daha getirdim. Postacı yanlışlıkla kutuma bırakmış.

Al, bunları annene götür."

"Tamam!" dedi ve eve geri döndü.

Jake Laurel'in geldiğini gördü ve kabalık etmek istemese de beklemek zorunda kaldı. Bonnie, "Postayı aldım," dedi.

"Masanın üzerine koy," dedi Laurel.

"Yapacağım anne," dedi Bonnie ve yoluna devam etti.

Laurel, Bonnie'ye Jake'in ne dediğini sormadı. Bunun bir önemi yoktu. Önemli olan Jake'in ona nasıl cevap verdiği olacaktı.

Jake neler olduğunu bilmiyordu ama kadının yüzündeki ifade hiç hoşuna gitmemişti. Birden onun bir yabancı olduğunu hissetti. Ellerini ceplerine soktu ve kamyonetine yaslandı. Kadın önünde durduğunda derin bir nefes aldı.

"Postacı mektuplarınızdan bazılarını kutuma bırakmış." Kadın gözlerini kırptırdı. "Oh.

Peki o zaman, teşekkür ederim." "Sorun değil," dedi.

Şimdi kendini garip hissediyordu. Ona tavırlı bir şekilde yaklaşmıştı ve o da bunu görmüştü.

"Bonnie Cesur Ayı'yı gerçekten sevdi. Dr. Quick dikişlerini aldığı anda her şeyi değiştirdi." "O zaman yapması gerekeni yapıyor. Sizi korkuttuysam özür dilerim."

"Hayır, öyle bir şey değildi. Ben sadece-"

"Bana kendini açıklamak zorunda değilsin Laurel. O senin kızın. Onun her zaman güvende

olduğundan emin olmak senin görevin. Eğer yapmazsan senin hakkında daha az düşünürüm. Meşgul olduğumu biliyorum, o yüzden yola çıkıyorum."

Laurel yeni bir oyuncağı kırmış gibi hissetti. Üzerinde çalıştıkları güven ve ilişki ne olursa olsun

gitmişti ve bu onun hatasıydı.

"Tekrar teşekkür ederim. Çok nazik davrandınız ve sanırım insanların kendime bakamayacağını düşünmeleri konusunda biraz hassasım. Anlıyor musun?"

Jake iç çekti. Biliyordu. Eve gelmeden önce insanlar ona hemen hemen böyle davranıyordu. Bunun farklı olacağına dair umutları vardı ama saçındaki yara izleri gibi onları da saklayabilirdi ama yok olmamışlardı.

"Her şey yolunda. Sorun yok. Bana ihtiyacın olursa ara," dedikten sonra araba yolundan geri döndü ve tepenin ardında gözden kayboldu.

Laurel derin bir nefes aldı ve arkasını döndü. Eski kamyonu hâlâ oradaydı ve boşaltılmayı bekliyordu.

Karavanın hâlâ tamire ihtiyacı vardı ve kış yaklaşıyordu.

Bonnie elinde Lavonne'la evin köşesinden döndü ve el salladı. Laurel da el salladı, göğsündeki ağrıyı duymazdan geldi ve yürümeye başladı.

* * *

Truman Slade satın aldığı alçıpan parçasını indirdi ve evin içine taşıdı. Arkadaşı Nester Williams da bir kucak dolusu ikişer dördü kapıp onu içeri kadar takip etti.

Nester, "Vay canına, burası tam bir karmaşa," dedi.

"Yatak odamı görene kadar bekle," diye mırıldandı Truman. "Lanet olası sincap onu parçaladı. Evin içinde bir yerde. Eşyalarımı parçalayıp duruyor."

"Evde mi?"

"Evet. Tavan çöktüğünde düştü. Yakalayamıyorum."

"Belki kapıyı bir süreliğine açık bırakabilirsin. Kendi kendine dışarı kaçabilir."

Truman omuz silkti. "Sanırım."

Nester kendi kendine açılan bir kapı görmemişti ama burada yaşamıyordu ve bu işe karışmayacaktı. Tavanı onarmaya yardım etmeyi teklif etmişti ve yardımı burada sona erdi.

"Hadi başlayalım. Bu gece bir randevum var," dedi Nester.

Truman kaşlarını çatı. "Aylardır biriyle çıkmadım."

Nester omuz silkti. Bu onun da sorunu değildi. "Ben aletlerimi almaya gidiyorum."

Truman alçı levhayı koridordaki bir duvara yasladı, sonra hizmet odasına gidip arka kapıyı açtı. Evin biraz havalandırılması gerekiyordu ve bu sırada sincap da giderse çok daha iyi olacaktı.

Bölüm 8

Laurel bütün akşam nasıl davrandığı konusunda kendini kötü hissetti. Sorununun ne olduğunu bilmiyordu. Bir an Jake'in yardımına ve şefkatine minnettar olmuş, sonra da onlar için yaptığı onca şeyden sonra ona dışlanmış gibi davranmıştı. Kendinden utanıyordu.

Bonnie banyo yapıp yatmaya hazırlanırken, Laurel biraz kurabiye hamuru hazırladı ve soğuması için buzdolabına koydu. Bonnie'nin banyodan yatak odasına geçtiğini duydu ve onu yatırmaya gitti. İçeri girdiğinde ilk gördüğü şey yastığının üzerindeki Cesur Ayı oldu. Belli ki kalmak için buradaydı.

"Dişlerini fırçaladın mı?" Laurel sordu.

Bonnie başını salladı ve sanki dişlerine bakmak yeterli bir kanıt olacakmış gibi ona göstermek için ağzını açtı, ama naneli diş macununun kokusunu alabiliyordu.

"İyi iş, tatlım. Şimdi yatağa gir. Yarın okulda büyük bir gün olacak. Birinci sınıflar Cadılar Bayramı kostümlerini giyip okula gelecekler ve siz de diğer sınıflar arasında kostümlü bir geçit töreni yapacaksınız."

Bonnie kıkırdadı. "Gelmiş geçmiş en iyi panda ayısı olacağım!"

Laurel gülümsedi, siyah eşofman altı ve siyah çorap şapkadan yaptığı kostümü düşündü. Görünümü tamamlamak için biraz yüz boyası eklemek sabah uzun sürmeyecekti. Sınıf partisi günlerinde okula gidip partinin düzenlenmesine yardım eden velilerden biri olmayı ya da yarın olduğu gibi diğer annelerle birlikte geçit törenini izlemeyi isterdi ama çalışmak zorundaydı.

"Harika olacaksın. Şimdi uyu, tamam mı?"

"Tamam," dedi Bonnie ve Cesur Ayı'yı çenesinin altına sıkıştırıp gözlerini kapattı. "Bütün ışıkları söndürme," diye ekledi.

Laurel gece lambasını açık bırakıp kapıyı kapatarak, "Yapmayacağım," dedi.

Mutfağa geri döndü ve fırını açarak kurabiye tepsilerini hazırlamaya başladı. İlk tepsi fırına girer girmez zamanlayıcıyı kurdu, diğer iki tepsiyi kurabiye hamuruyla doldurdu, bir kenara koydu ve kirli bulaşıkları temizlemeye başladı.

Son tencere fırından çıktığında mutfağı temizlemiş ve postayla gelen faturaları ödemek için çekler yazmıştı. Bunlar daha önce yaptığı gafin acı bir hatırlatıcısıydı. Umarım kurabiyeler affedilmesi için tatlı bir reçete olur.

Sonunda kurabiyeler soğumuş ve dağıtılmak üzere paketlenmişti ve yatakta uzanmış, arkasını dönemeyecek kadar yorgundu. Işıklar kapalıydı ve uykuya daldığında musluğun damlamasını dinliyordu.

Bir kez uyandı ve Bonnie'yi kontrol etmeye gitti ama o hâlâ uyuyordu. Hızlıca tuvalete gittikten sonra yatağına geri döndü. Alarm üç saat daha çalmayacaktı.

Bir sonraki uyanışında Bonnie'nin koridordaki sesini duyabildi. İnledi. Alarmın sebebi

ama Bonnie kostüm günü için heyecanlıydı çünkü ayaktaydı.

Son dakikada Bonnie panda ayısının şişman bir göbeği olması konusunda ısrar edince Laurel eski bir yastığı Bonnie'nin beline bağladı ve tamam dedi. Bonnie onun görüntüsünden o kadar etkilenmişti ki onu okşamaya devam etti.

"Anne, nasıl görünüyorum?" Bonnie sordu.

"Harika görünüyorsun," dedi Laurel. "Fotoğraf çekmek için telefonumu getireyim." Yarım düzine fotoğraf çekti ve sonra durdu. "Bu kadarı yeterli olur. Bir tane de büyükannenle büyükbabana göndeririz, tamam mı?"

"Evet!" dedi Bonnie. "Ve bir tane de Jake'e gönder, tamam mı?"

"Ona göstereceğimden eminim," dedi Laurel. *Tabii benimle bir daha konuşursa.* Sonra saate baktı. "Tamam evlat, yola çıkma vakti geldi. Otobüs her an gelebilir. Sırt çantayı al. Öğle yemeği çantan içinde."

"Benimle yürüyecek misin?"

"Kesinlikle. Küçük bir panda ayısını otobüs durağına kadar tek başına yürütmezdim."

Bonnie kıkırdadı ve Laurel'ın sırt çantasını taşıması ve Bonnie'nin tombul göbek yürüyüşünü denemesi ile kapıdan çıktılar. Laurel posta kutusuna kadar güldü ve sonra otobüs uzaklaşırken Adam'ın kaçırdığı güzel anları düşünerek gözyaşlarına boğuldu.

Karavana döndüğünde ihtiyacı olan her şeyi kamyonu yükledi, sonra da kapıyı kilitlemeden önce kurabiyeleri almak için geri döndü. Jake'le tekrar karşılaşmayı düşünmek bile midelerini bulandırıyor ama Laurel korkak değildi. Her şeyi berbat etmişti. Bunu düzeltmek onun işiydi.

* * *

Jake uyumaya çalıştı ama rahatlayamadı. Laurel tarafından gafil avlanması ve DeSosa yüzünden kalbinin hasta olması arasında uyuyamayacak kadar öfkeliydi. Saat 22:00 ile gece yarısı arasında bir demlik taze kahvenin tamamını boşaltmış, dondurucudan bir turta çıkarmış, sonra da yemeyi reddedip yerine koymuştu.

Koridorda volta atmış, sonra da teselli bulabileceğini düşünerek babasının yatak odasına girmişti. Oysa orası da hayatı kadar boştu. Uyanık kaldığı süre uzadıkça ev daha da soğudu, ta ki termostatu tekrar açmak ya da ateş yakmak zorunda kalana kadar. Ateşi tercih etti. Odunları taşımak biraz zaman aldı ve ateşin odayı ısıtacak kadar ısı yayarak yanması daha da uzun sürdü ama hem neşeli hem de rahatlatıcıydı.

Kapıyı kilitledi, tüm ışıkları söndürdü, şöminenin önünde yere bir yorgan ve yastık attı ve sonra uzandı. Sıcaklık yavaş yavaş vücuduna yayıldı ve kasları gevşemeye başladı. Uykusu gelmeye başlamıştı, bu yüzden yanındaki kanepeden yorganı çekti ve üzerini örttü. Uykuya daldığında alevlerin üç meşe kütüğünü yiyip bitirmesini izliyordu ve bir de baktı ki sabah olmuş.

Yerden kalkarken vücudu kaskatı kesilmişti ama yorganı ve yorganı katlayıp yastığı kanepeye attığında hareket kabiliyeti daha iyiydi. Kahve yapmak için mutfaka gitti ve okul servisinin geçtiğini duyduğunda kahvaltıyı düşünüyordu. Bu ona Bonnie'yi hatırlattı, Bonnie de ona güzel annesini hatırlattı, bu da kalbinin yeniden acımasına neden oldu.

Yumurta çırpmağın üzeriydi ki telefonuna bir mesaj geldi; mesajı kontrol edip Bonnie'nin panda ayısı gibi giyinmiş resmini görünce sırıttı. Bir arabanın yanaştığını duyduğunda hâlâ gülümsüyordu. Yumurtaları yerine koydu ve oturma odasına gitti, sonra Laurel'in kamyonetinden indiğini görünce şok oldu.

Birkaç dakika sonra kapıdaydı. Kapıyı çaldı. Derin bir nefes alıp kapıya gitti ve kapıyı açar açmaz kadın konuşmaya başladı.

"Kurabiye yaptım. Onlar benim barış teklifim ve nasıl yazacağımı bilmediğim 'özür dilerim, eşeklik ettim' mektubum. Tek söyleyebileceğim sana nasıl davrandığım için üzgün olduğum. Omzumda bir çip var çünkü ben bekar bir anneyim. Her zaman birilerinin işimi iyi yapmadığımı düşünmesinden korkuyorum. Sen sadece benim hasar görmüş egomun önüne geçtin, tamam mı?" Kutuyu öne doğru itti. "Özrümü kabul edecek misin?"

Jake midesindeki düğümün çözüldüğünü hissetti ve kendine rağmen gülümsedi. Kadının hatasını bu kadar çabuk kabul etmesi ve özür dilemeye bu kadar istekli olması onu etkilemişti. Böyle bir kadın tanı mıyordu.

Gözlerini kıstı, sorusunu uzun uzun düşünmüş gibi yaptı, sonra kutuyu işaret etti. "Resim iyi bir başlangıçtı, o yüzden sorabilirim. Ne tür kurabiyeler getirdin?"

"Çikolatalı ceviz."

"Tamam o zaman, sorun yok," dedi ve kutuyu kızın elinden aldı. "Kahvaltı servis edildi. İçeri gelip benimle kurabiye yemek için vaktin var mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır, keşke yapsaydım. Okul bitmeden önce temizlemem gereken iki ev var, bu yüzden bir programa bağlı kalmam gerekiyor. Belki başka bir zaman?"

"Kesinlikle," dedi.

Tereddüt etti ve sonra elini uzattı. "Arkadaş mıyız?"

Elini kavradığında avucundaki nasırları hissetti. Onun ne kadar sert olduğunu düşünüyordu ve sonra gülümsedi. Geçici ve kısıydı ama kalbine dokundu ve sonra gitti. Kız tepede gözden kaybolana kadar onu izledi ve sonra kutuyu mutfığa götürüp kahvesini doldurdu ve kapağını açtı.

İlk ısıırığı aldığı anda çikolata kokusu onu karşıladı, sonra tadının ne kadar güzel olduğunu takdir ederek gözlerini kapattı. Laurel *özür* dilediğini böyle söylüyorsa, istediği zaman kızabilirdi.

* * *

Truman'ın gecesi de Jake'inkinden pek iyi değildi. O ve Nester tavanı tamir etmişlerdi. Bant ve yatak işi kuruyordu ama yeniden boyamayacaktı. Burası bu tür şeyleri dert edecek kadar üst sınıf değildi.

Karyolasını onarmaya çalışmış ama tahta parçalanmış ve yan taraftaki metal parçalardan biri ciddi şekilde bükülmüştü. Bu yüzden zemindeki yalıtımı süpürmüş, yatağını odaya geri sürüklemiş ve işinin bittiğini söylemişti.

Sonra Nester'dan ödünç aldığı canlı tuzağı mutfığa kurdu ve yatmaya gitti. O kadar yorgundu ki bütün gece hiç uyanmadan uyudu ve güneş doğduğunda Truman da uyuyordu.

Banyoya hızlı bir yolculuk yaptıktan sonra tuzağı kontrol etmeye gitti ve boncuk gözlü yaratığın kendisine baktığını görünce sevinçle öttü.

"Ha!" dedi bacağını tokatlayarak. "Yakaladım seni, küçük piç. Senden güveç ve köfte yapmalıydım ama yemek pişirecek havada değilim, o yüzden bugün şanslı günün. Bugün Jake Lorde'un ne yaptığına bakmaya giderken seni de yanımda götüreceğim. Benden o kadar uzağa gitmene izin vereceğim ki geri dönüş yolunu asla bulamayacaksın ve sonra onun gününü mahvetmek için ne yapabileceğime bakacağım."

* * *

Jake evden çıkmadan önce yarım düzine kurabiye ve iki fincan kahve içmişti.

Laurel'le barışmak ona her konuda daha iyi hissettirmişti. Kırabileceği daha çok odun olmasına ve ahırın içinde ve çevresinde hâlâ yapılması gereken onarımlar olmasına rağmen, bugün biraz keşif yapmak istiyordu. Bonnie kendi evinden onun evine giderken dereyi otoyol olarak kullanıyordu ve Bonnie dereyi görmek istiyordu. Belki sökmek istediği bir ot görür diye baltasını aldı. Çocukken o derede oynamıştı ama şimdi neye benzediğini bilemezdi.

Ayağa kalktığında çimenlerin üzerinde olan yoğun kırağı azalıyordu ama hâlâ yeterince vardı ve küçük hayvanların bölgeden geçerken çimenlerin üzerindeki kristalleri bozarak nerelerden geçtiklerini görebiliyordu. Tavşan izleri gördü. Tavşanın arkasında küçük bir köpek ya da tilki vardı ve gevşek toprağa girdiğinde yabani hindi izleri bile gördü. Dereye doğru ilerlemeye devam ederken gülümsedi, çevreyle tamamen rahattı.

Dereye yaklaştıkça nihayet otların arasında küçük bir patika gördü ve Bonnie'nin gelip gittiği yerin burası olduğunu tahmin etti. Dere kıyısının tepesine ulaştığında durup aşağıya baktı ve suyun ne kadar uzakta olduğuna şaşırdı. Son beş ya da on yıl içinde buradan büyük bir sel geçmiş olmalıydı çünkü buranın böyle olduğunu hatırlamıyordu.

Aşağı inmeye başladığında, sarkan bazı dallara tutunarak onları dengede tutmak için kullandı. Aşağı indiğinde, ne kadar sessiz olduğuna şaşırdı. Ses, aşağıdaki çalıların ve yukarıdaki ormanın yoğun büyümesi nedeniyle boğuktu.

Su derin değildi, iki metreden azdı ve kayaların üzerinden hızla akıyordu. Dere yatağının sağlamlığını test etmek için durakladı ve neredeyse yosun kaplı bir kayaya basıyordu. Ayağa kalktıktan sonra derede ilerlemeye başladı ve Bonnie'nin fark edemeyeceği hayvan inleri ya da tehlikelere dair işaretler aradı.

Alışılmadık bir kaya grubu gördüğünde, daha yakından bakmak için durdu ve bunun Bonnie'nin inşa ettiği bir şey olduğunu fark etti. Bonnie'nin düz kayalardan birinin üzerine kırmızı boya kalemiyle adını yazdığını görünce gülümsedi. On yaşlarındayken derenin karşısına bir baraj inşa etmeye çalıştığını ve her yağmur yağdığında barajın yıkıldığını hatırladı. Ve şimdi, bir nesil sonra, Bonnie adında küçük bir kız benzer bir kaya yığını yapmış ve üzerine adını yazacak kadar ileri görüşlüydü.

İçinden gelen bir dürtüyle bir daldan küçük bir parça kopardı ve sonra onu kayaların arasına sıkıştırarak başka bir gezginin işaretinin yanından geçtiğini haber verdi. Hayal gücünün onu hiç gitmeyi düşünmediği yerlere götüreceğini bilerek gülümsedi ve sonra yürümeye devam etti.

Dereye indiği yerden Bonnie'nin dereden çıktığı küçük patikaya ulaşmak neredeyse on dakika sürdü. Bonnie'nin birçok kez kayarak inip çıktığı ve neredeyse bir çukur açtığı kıyıdaki girintiyi görebiliyordu. Ve hangi ağaçları ve çalıları tutunmak için kullandığını, onları sıyıracak kadar sıkı tuttuğu yerdeki yaprak eksikliğinden anlayabiliyordu.

Dürtüyle aynı yoldan dereden çıktı, tepeye vardığında karavan evlerini görmeyi umuyordu ama dere ile evleri arasında hâlâ hatırı sayılır miktarda ağaç olduğunu fark etti. Bir zamanlar mera olan arazinin bu kadar büyümesine izin verecek kadar ne zamandır ihmal edildiğini düşünerek kaşlarını çattı, sonra bunun kendisini ilgilendirmedikçe hatırladı ve aynı yoldan geri dönerek adımlarını geri çekmeye başladı, bu sefer akıntıyla birlikte aşağı doğru gidiyordu.

Dere kıyısının uzak tarafındaki ormanda bir ses duyduğunda evin yolunu yarılamıştı. Dinlemek için durdu, büyük olasılıkla çalıların arasında hareket eden bir geyik olduğunu düşündü. Ama sonra her şeyin sessizleştiğini fark etti. Suyun akış sesi dışında hiçbir şey duymamıştı.

Birden ensesindeki tüyler diken diken oldu ve baltanın sapını biraz daha sıkı kavradı. Biliyordu ki

Bu his. Çölde keskin nişancıları aramak için bombalanmış köylerden geçerken birçok kez onunla birlikte olmuştu.

İzleniyordu.

"Kim var orada?" diye seslendi, durduğu yerde yavaşça üç altmışlık bir dönüş yaparken. "Orada olduğunu biliyorum. Ya konuş, ya da arazimden defol!"

Suya doğru ilerledi ve diğer setten yukarı çıkma niyetiyle yolu yarılamıştı ki, ormanda koşuşturan ve ilerlerken ölü yaprakları ezen ayak seslerini duydu. Durdu, hayal kırıklığı içinde elleri daha da sıkılaştı, haklı olduğunu biliyordu. Biri onu izliyordu. Bonnie'nin tüm masumiyetiyle derede bir aşağı bir yukarı koştuğunu düşündü. Gözetleyen kişi sadece avlanmaya çıkmış biri miydi, yoksa gizlenmesinin daha kötü bir nedeni mi vardı?

Jake etrafta kimsenin olmadığını emin olana kadar birkaç saniye daha bekledi ve sonra sudan çıkıp eve doğru ilerledi.

* * *

Truman Slade'in kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki bayılacağını düşündü. Kendine çok güveniyordu ve neredeyse yakalanıyordu. Kamyonetine döndüğünde hiç vakit kaybetmeden oradan ayrıldı. Sincabı çoktan serbest bırakmıştı ve buradaki işi bitmişti. Hızlanırken döndü ve arkasına bakmadı.

* * *

Laurel'in o günkü son işi, iş sahibi hasta yatağında olduğu için iptal edilmişti. Temizlik işini yeniden planladıktan sonra geçit törenine yetişebileceğini fark etti. Çocuklar öğle yemeğine çıkmadan hemen önce olacağını biliyordu, bu yüzden aceleyle okula gidip park etti, sonra da otoparktan geçip ofise koştu.

Laurel ofise girdiğinde Mavis West başını kaldırdı, nefesi kesilmiş ve rüzgâr esiyordu. "Bayan Payne? Her şey yolunda mı?"

Laurel başıyla onayladı. "Birinci sınıfların yemekhaneye giderken yaptıkları kostümlü geçit törenini görmek için çok mu geç kaldım?"

"Hayır, hiç de geç kalmadınız. Binanın en ucunda sıraya girmiş durumdalar. Sanırım onlarla birlikte yürüyecek en az yarım düzine ebeveyn daha var. Bu ziyaretçi kartını ceketinize takın ve o tarafa doğru gidin. Ayrılmadan önce de buraya bırak."

Laurel, "Teşekkür ederim," dedi ve koridorun sonuna doğru ilerlerken kartı ceketine ilişti.

Bonnie'nin sınıfına gitmek için köşeyi döner dönmez Bayan White'ın onları sıraya dizmeye ve susturmaya çalıştığını gördü. Bonnie onu gördü ve aşağı yukarı zıplayıp el sallamaya başladı. Laurel de ona el salladı, gelmek için çaba gösterdiğine sevinmişti. Bonnie çok mutlu görünüyordu.

Öğretmen döndü, Laurel'i gördü ve gülümsedi. "Tam zamanında geldiniz. Geçit törenimize başlamak üzereyiz." "Anne, anne," diye ağladı Bonnie.

Laurel ona çabucak sarıldı ve sonra sessiz olmasını belirtmek için bir parmağını dudaklarına götürerek gülmemeye çalıştı. Siyah çorap şapkası hâlâ Bonnie'nin başındaydı ama bükülmüştü ve kulakları kulak gibi yan yana değil de Mohawk saç kesimi gibi dikine uzanıyordu. Belli ki bir ya da iki kez patlatılmış olan siyah burun dışında yüz boyası hala oldukça iyi durumdaydı. Küçük parmakların mendil kullanıp boyayı bulaştırdığı yerleri görebiliyordu.

Bonnie o kadar heyecanlıydı ki titriyordu. "Elimi tutabilirsin, anne. Lissa'nın annesi

onun."

"O zaman biz de öyle yapacağız," dedi Laurel sessizce. "Derin bir nefes alalım ve sessiz olmayı unutmayalım. Unutmayın, panda ayıları konuşamaz."

Bonnie'nin gözleri büyüdü ve saniyeler sonra Laurel'in gözleri önünde kıkırdayan bir kızıdan şişman, küçük bir panda ayısına dönüştü.

Bir anne Laurel'in sırtına vurdu ve kulağının dibine fısıldadı, "Bonnie'nin kostümünü sen mi yaptın? Çok sevimli."

Laurel arkasını döndü. "Evet, öyle yaptım ve teşekkür ederim."

"Tamam çocuklar! Yürüyoruz, yürüyoruz," dedi Bayan Smith ve onları ilerletmeye başlarken ellerini çırpı.

Bonnie tam panda modundaydı ve Laurel kendini havada yürüyormuş gibi hissediyordu. Siyah sweatshirt ve kazağın fiyatı on dolardı. Yeniden çocukluğun bir parçası olmanın verdiği mutlak sevinç? Paha biçilemez.

Otuz dakika sonra kızıyla ayrıldı, onu evde göreceğine söz verdi ve Bonnie elinde yemek çantasıyla sınıfıyla birlikte yemekhaneye gittiğinde Laurel ziyaretçi kartını teslim etmek için ofise geri döndü.

Mavis onun geldiğini gördü, masasından kalktı ve bir broşür almak için yan masaya koştu.

Laurel içeri girip Mavis'e kartı uzattığında hâlâ gülümsüyordu. "Başarılı oldu mu?" Mavis sordu.

"Heyecan verici," dedi Laurel.

"İşte önümüzdeki Cumartesi günü yapılacak sonbahar festivali için birkaç broşür. Unutmanı istemedim."

"Unutmam," dedi Laurel. "Öpüşme kabinine ben bakıyorum. Bonnie beni gönüllü yaptı."

Mavis kıkırdadı. "Gerçek öpücüklerin takas edilmediğini bilmekten memnun olacaksınız. Dudak şeklinde çeşitli boyutlarda büyük kırmızı çıkartmalar var. Satın aldıkları öpücüğün boyutuna bağlı olarak, yanaklarına hangi çıkartmayı yapıştıracaklarını siz seçiyorsunuz."

"Biliyorum," dedi Laurel. "İnanın bana, eğer bunlar gerçek olsaydı çoktan işi bırakmıştım." "Yine de bunları al," dedi Mavis. "Belki bir arkadaşın ya da komşun bunları almak isteyebilir."

gel. Bütün para ilkokul için bir şeyler almaya gidiyor, biliyorsun." "Elbette, tamam," dedi Laurel ve ofisten çıkarken broşürleri de yanına aldı.

Birkaç alışveriş için Piggly Wiggly'de durdu ve dehşet içinde mısır gevreği reyonunda Adam'ın kız kardeşi Beverly ile karşılaştı. Kayınvalidesi Adam'ın ağır bir depresyon geçirdiğine inanmayı reddetmiş ve bugün hâlâ intiharından onu sorumlu tutuyordu. Kuyruğunu kısıtırıp kaçmak istedi ama yapmadı.

"Merhaba Beverly," dedi Laurel.

Beverly Westfall Laurel'a soğuk bir bakış attıktan sonra arkasını döndü.

Laurel içini çekti ve umursamamaya çalıştı. Ailesini kaybetmeden Adam'ı kaybetmek yeterince zordu. Sanki kederlerini öfkeye dönüştürmüşler ve onu hedef almışlardı çünkü o hâlâ buradaydı ve Adam yoktu.

İstediği mısır gevreğine uzandı, sepetine attı ve yoluna devam etmeye başladı ki Beverly aniden kolunu yakaladı.

"Beni serbest bırakın lütfen," dedi Laurel.

"Bu adil değil. Adam ölmemeliydi. Yapmalıydın-"

Laurel'in gözünün önüne intihar sahnesi, sonra da Beverly'nin yüzündeki öfke geldi ve kendini kaybetti. Beverly'nin elinden kurtulup öne doğru eğildi ve söyleyeceklerini başka kimsenin duymayacağından emin oldu.

"Haklısın! Bu hiç adil değil! Adam o silahı ağzına sokmamalı ve tetiği çekmemeliydi. Beyni ve kanı yatağımıza, duvara ve yere sıçradı ve ben bunları temizlemek zorunda kaldım. Evet, depresyondaydı ama doktorun verdiği ilaçları almadı ve psikiyatristine gitmeyi bırakmayı seçti. Ben de çok kızgınım. Kızını babasız büyümeye terk etti. Onu tek başıma büyütmem için beni bıraktı. Onu sevdim ve bu yeterli değildi. Onu sevdin ve bu yeterli olmadı. Hepiniz onu sevdiniz ve bu yeterli olmadı." Sonra parmağını Beverly'nin göğsüne bastırdı. "Her gün Adam'ın ailesinin ahmak gibi davranmasıyla karşılaşp karşılaşmayacağımı merak etmekten başka uğraşacak yeterince şeyim var. İşte anlaşma, mesajı diğerlerine de ilet. Bir dahaki sefere içinizden biri bana olumsuz bir şey söylerse, size karşı taciz suçlamasında bulunacağım ve Blessings'teki diğer herkes ne kadar nefret dolu bir grup insan olduğunuzu öğrenecek."

Beverly'nin nefesi kesildi. "Nasıl-"

Laurel başını salladı. "Kapa çeneni. Bir daha bana bakma. Bir daha benimle konuşma. Konuş. Sen. Anladın mı?"

Beverly yutkundu, sonra derin bir nefes alıp kenara çekildi.

Laurel alışveriş sepetini kaptı ve sanki birbirlerine yabancıymışlar gibi yanından geçip gitti. O kadar çok titriyordu ki ayakta durabileceğini sanmıyordu. Alışverişini bitirdi ve eve dönerken yol boyunca ağladı.

Lorde çiftliğinin üstündeki tepeyi aşana kadar sonbahar festivalini ve Mavis'in ona verdiği el ilanlarını hatırladı ve posta kutusunun önünde durdu. El ilanı ile birlikte dışarı fırladı, diğer postalarıyla birlikte kutuya attı ve sonra eve gitti. Onun katılması gibi bir beklentisi yoktu ama komşuluk görevini yerine getirmiş ve toplumdaki güncel bir olaydan onu haberdar etmişti. Sonbahar festivali kendini bildi bileli Blessings geleneğinin bir parçasıydı ve aslında çok popüler bir topluluk etkinliği idi.

Yiyeceklerini indirip kaldırdıktan sonra soğuk bir Dr. Pepper aldı, arka kapıdan çıkıp merdivenlere oturdu ve büyük bir yudum aldı. İçtikçe boğazının arkası yanıyordu ama ihtiyacı olan buydu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı ve derin bir nefes alarak at kuyruğu tutucusunu saçından çekip çıkardı ve hayal kırıklığı içinde ensesine masaj yaptı. "Kendimi öyle kaybettiğime inanamıyorum. Hayatımda hiç kimseye bu kadar kötü vurmak istememiştim." Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. Gözyaşını silip bir yudum daha içtikten sonra soğuk şişeyi alına dayadı. "Ailen delinin teki, Adam Payne. Her neredeyse, bir şeyler yap. Gözümün önünde olmalarından bıktım usandım."

Soğuk içeceğini bitirdi ve içeri geri döndü. İş hiç bitmemişti. Bir sürü çamaşır yıkaması ve akşam yemeğine başlaması gerekiyordu. Bonnie o farkına varmadan evde olacaktı.

Bölüm 9

Jake günün geri kalanında ahırda çalıştı ama derenin aşağısındaki izinsiz gireni düşünmeden edemiyordu. Bu konuda ne yapacağından ya da Laurel'e bundan bahsedip bahsetmeyeceğinden emin değildi. Ebeveynlik becerilerine müdahale eden biri konusunda zaten alıngandı ve Bonnie'nin orada oynamasına izin verdiği için onu yargıladığını düşünmesini istemiyordu, bu yüzden dikkatli olmaya ama şimdilik hiçbir şey söylememeye karar verdi.

Yemeğe gitmek için çıktığında akşam yemeği vakti yaklaşmıştı. Öğle yemeği boyunca yemek yemeyi düşünmeden çalışmıştı. Bu yüzden günü sonlandırmaya karar verdi ve aletlerini kaldırdı, ardından gece yatmadan önce postaları almak için posta kutusuna doğru yürüdü.

Postayı çıkardığında ilk gördüğü şey el ilanıydı.

"Vay canına. Sonbahar festivali. Hâlâ bunu yaptıklarına inanamıyorum," diye mırıldandı ve sonra eve dönerken diğer postalara göz attı.

Zarfların üzerindeki sarı yönlendirme etiketlerini fark ettiği için düzenli postalarından bazıları nihayet ona ulaşmaya başlamıştı. İçeri girer girmez hepsini mutfak masasının üzerine fırlattı ve sonra elini yüzünü yıkamaya gitti. Dondurucuda yiyecek, buzdolabında da biraz yemek artığı vardı. Bugün yediği tek şey Laurel'in kurabiyeleriydi ve her ne kadar oturup tekrar onlarla karnını doyurmak istese de, vücudunda şekerden daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyordu ve çırpılmış yumurta ve kızarmış ekmek yemeyi tercih etti.

Bunları yapmak uzun sürmedi ve broşürü tekrar okurken yedi, sonra bir kenara attı. Böyle bir şeye gitmeyi düşünmek aptalcaydı. Orası kalabalık olurdu. Onu kızdırabilecek neler olabileceğini bilemezdi ve kendini utandırmak istemiyordu. Onu bir kenara atmaya başladı ve sonra bir dürtüyle bir kenara itti. Hafta sonuna daha birkaç gün vardı. Biraz düşünecekti.

* * *

Bugün Piggly Wiggly'de olanları kabullenmeye çalışan tek kişi Laurel değildi. Beverly Westfall, Laurel'in gözlerindeki işkence ve sesindeki öfkeyle derinden sarsılmıştı. Adam öldüğünde Laurel'in ne gördüğünü ya da neler yaşadığını bir kez bile düşünmemişti. Tek düşündüğü -ailelerinden herhangi birinin tek düşündüğü- Adam'ın gitmiş olduğuydu. İki yıllık görev süresinin sonunda tek bir yara bile almadan eve dönmüştü. Hiçbiri depresyonunun derinliğini kavrayamamıştı ve aniden intihar ettiğinde, Laurel'in onu bir şekilde incitmiş olduğunu düşünen tek kişi anneleri olmuştu.

Varsayımları, o yokken aşık olmaktan boşanmak istemeye kadar uzanıyordu. Kesinlikle Adam'ın kalbini kırmıştı. Hiçbiri Adam'ın yaptığıının onunkini kırıp kırmadığını merak etmemişti.

Beverly, Laurel'in dava açmakla tehdit etmesi konusunda ailesini uyarması gerektiğini biliyordu. Mahkemeye gitmeleri gerekirse hiçbirinin avukat tutacak parası yoktu ama önce annesine söylemesi gerekiyordu. Her şey

Çünkü Laurel'e soğuk davranmaya başlayan oydu.

Beverly mutfak masasına oturdu ve konuyu nasıl açacağından emin olamadan telefon etti. Sonra annesi açtı ve konuşmaya başladı.

"Hey, anne, nasıl gidiyor?" Beverly sordu.

"Ben iyiyim. Bugün balkabağı konservesi yaptım. Nasıl olduğumu bilirsin. İş pişirmeye gelince kendi balkabağımı severim."

"Evet, ben de öyle, ama dondurucuda hâlâ geçen yıldan kalma biraz var, daha fazlasını yapmadan önce onu kullanacağım. Anne, sana bir şey söylemem gerekiyor ve tartışmaya başlamadan önce beni dinlemelisin, tamam mı?"

Adele Payne kaşlarını çattı. Bu konuşmanın tonundan hiç hoşlanmamıştı. "Sana böyle bir söz vermiyorum," dedi Adele. "Sadece konuşmaya başla."

Beverly içini çekti. "Her neyse, ama seni uyarmadığımı söyleme. Laurel'i bugün Piggly Wiggly'de gördüm."

Adele'in nefesi kesildi. "O kaltak hakkında tek bir şey bile duymak istemiyorum. Adam'ım onun yüzünden öldü! Neden benim?"

"Anne!" Beverly bağırdı. "Konuşmayı kes ve dinle. Merhaba dedi. Cevap vermedim. Yanımdan geçip gitmeye başlayınca kolundan tutup üzerine yürüdüm ve kendini kaybetti."

"Ne demek istiyorsun?" Adele sordu.

"Beni azarladı. Hepimizi azarladı. Adam'a kendini öldürdüğü için kızgın olduğunu söyledi. Bonnie'yi babasız bıraktığı ve kızlarını tek başına büyütmek zorunda bıraktığı için kızgındı. Onu sevdiğini söyledi. Hepimizin onu sevdiğini ama bunların hiçbirinin yeterli olmadığını söyledi. Adam'ın psikiyatristine gitmeyi bıraktığını, depresyon için ona verdikleri ilaçları almayı bıraktığını ve sonuçta bunu yaptığını söyledi."

Adele titriyordu. "Buna inanamıyorum! Adam'ım yapmaz-"

"Aslında anne, o yaptı. Bunu hepimiz biliyoruz. Kanun da biliyor. Bütün kanıtlar onun kendini öldürdüğünü kanıtlıyor. Bilmediğimiz şey, çünkü bunu kendine sakladı, tüm bunları temizlemek zorunda olanın o olduğuydu. Adam'ın kanı ve beyni odanın, yatağın ve her şeyin her yerindeydi. Adam'ın kendisine -ailelerine, kendi yatak odalarına- yaptıklarından dolayı o kadar öfkeliydi ki bunu bana zorlukla söyleyebildi. Ne gördüğümü ve ne duyduğumu biliyorum ve bugünden sonra kardeşime olanlar için Laurel'i suçlamıyorum. Savaş onun başına geldi anne ve bunu kabul etmek zorundayız."

"Kabul etmeyeceğim! Böyle bir şeyi kabul etmek zorunda değilim!" Adele çığlık attı.

"Laurel'in hepimizi adil bir şekilde uyardığını bilmeniz gerekiyor. Eğer içimizden biri bir daha ona kötü bir şey söyler ya da onu bir şeyle suçlarsa, hakkımızda taciz suçlamasında bulunacağını ve o zaman Blessings'teki herkesin bizim nasıl insanlar olduğumuzu öğreneceğini söyledi. Buna hazır mısınız?"

Adele'in sessizliği anlamlıydı. "Bunu o mu söyledi?"

"Evet hanımefendi, sesi titriyordu ve yüzü delirmiş gibiydi. Sanırım kırılma noktasına kadar zorlandı ve ben, kendi canına kıyan bir askerin dul eşiyle mahkemelik olmak istemiyorum. Hiçbir şey olmasa bile halkın sempatisini kazanacaktır."

Adele yine o kadar sessizdi ki Beverly telefonu kapatacağını sandı. "Anne?"

"Buradayım," dedi Adele. "Sadece düşünüyorum. Sanırım onu rahat bırakacağımı söylerken kendi adıma konuşabilirim ama Adam'ın kardeşleri adına konuşamam."

Beverly, "Hepsi iyi ve güzel," dedi. "Ama oğullarına söyle, ceplerinde bozuk para aramaya başlasınlar, çünkü onları mahkemeye verip bunu ödeतेcek. Onu rahat bırak anne. Yas tutuyor. Ben de gördüm. Yas tutuyor ve biz onu yas tutması için yalnız bıraktık."

"Adamları var," diye mırıldandı Adele.

Beverly, "Biz de onun insanlarıydık," dedi. "Bonnie bizim kanımızdan. Onu neredeyse iki yıldır görmüyoruz ve annesine davranış şeklimiz yüzünden sadece babasını değil, hepimizi kaybetti. Bu size kendinizi nasıl hissettiriyor bilmiyorum ama ben kendimi oldukça kötü hissediyorum."

"Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Adele.

"Tamam. Sizi uyarmadığımı söylemeyin ve eğer herhangi biriniz hapse girerse, kefaletinizi ödemem için beni aramayın."

Beverly telefonu kapattığında titriyordu ama annesiyle bu şekilde konuşmak onu her zaman germişti. Adele Payne, geçerli olmadığı zamanlarda bile "göze göz" kuralına göre yaşayan soğuk, sert bir dağ kadınıydı.

Beverly, "Tanrım, Tanrım," diye mırıldandı ve işine devam etti. O görevini yapmıştı. Bu karmaşanın geri kalanı Adele'e kalmıştı.

* * *

Adele, Beverly'nin bağlantıyı kestiğini fark edince kaşlarını çatı. Telefonun yüzüne kapatılmasından hoşlanmazdı. Az önce kendisine söylenen şeyden de hoşlanmamıştı. Bu, yas tutma şeklini tamamen değiştirmişti. Adam'ın karısının suçu olmasa kimi suçlayacaktı? Kendi oğlunu suçlayamazdı. Onu İncil'e göre yetiştirmiş ve ona -tüm çocuklarına- kendi canına kıymanın günah olduğunu öğretmişti. Eğer Adem'in kendini öldürdüğünü kabul ederse, o zaman kendi inancına göre ruhunu ebedi lanetin içine soktuğunu da kabul etmek zorunda kalacaktı. Adele için bu, böyle bir yanlışı yapacak bir çocuk yetiştirdiği için kendisine karşı kara bir leke olacaktı. Bu konuda ne yapacağından emin değildi ama diğer iki oğlunu da o kadının tehdidi konusunda uyarması gerektiği anlaşılıyordu.

* * *

Güneş battığında Truman hâlâ Blessings'teydi. O ve Nester Blue Ivy Bar'da bilardo oynuyor ve sırayla bira alıyorlardı. İkisi de sarhoş olma yolundaydı ve barmaid May onları dışarı atmaya hazırды. Onları sessiz olmaları için iki kez uyarmıştı ve onlar da dönüp başka bir bilardo oyuncusuyla tartışmaya girmişlerdi. Karşılıklı yumruklaşmaktansa, oyuncu parayı ödeyip gitmeyi tercih etmişti.

May onları yakından izliyor, dışarı atmak için bir bahane bekliyordu ki başka bir müşteri gelip bara oturdu. Siparişini aldıktan sonra tekrar arka tarafa baktı ve Truman'ın yüzündeki çatık kaşlardan kaybetmekte olduğunu anladı. Eğer kaybederse evine gideceğini ummak çok fazla olurdu.

Müşteri, "May, biranın yanında kraker var mı?" diye sordu. "Elbette,

Billy," dedi ve sadece onun için bir tabak hazırladı.

Simitleri adamın önüne koyarken Truman'ın "Olamaz!" diye bağırdığını ve ardından bir şeyin çatırdadığını duydu.

Nester yere düştüğünde başını kaldırıp baktı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı, telefonu kaptı ve Blessings polisini aradı. "Blessings Polisi," dedi memur.

"Blue Ivy Bar'da Mayıs ayındayız. Truman Slade ve Nester Williams zil zurna sarhoşlar ve Truman az önce Nester'ı bilardo ıstakasıyla yere serdi."

"Hemen birini gönderiyorum," dedi santral görevlisi. "Ambulansa ihtiyacımız var mı?" "Nester yerde ve hareket etmiyor, o yüzden evet diyebilirim."

Müşterisine gözlerini devirdi ve Truman'ın kavgayı ona getirmeye karar vermesi ihtimaline karşı barın altından beyzbol sopasını kapdı.

Müşterisi Billy kaşlarını çatdı. "Senin için onunla ben ilgilenirim, May." "Hayır. Polisler yolda. Mümkünse bu işe karışmayalım."

Billy başıyla onayladı ama sarhoşlara arkasını dönmek için başka bir yere oturmayı akıl etti. Birkaç dakika içinde bir siren sesi ve ardından ikinci bir siren sesi duydular. May rahat bir nefes aldı. Polis ve ambulans yoldaydı.

* * *

Clyde Inman, on yıldır emniyet teşkilatında çalışmasına rağmen Blessings Polis Departmanı'nda yeni bir memurdu. İşe başlayalı bir aydan az olmuştu ve hâlâ yerel halkla arasını düzeltmeye çalışıyordu ama bardaki sarhoşlar her yerde aynıydı.

Bara yanaştı ve hiç vakit kaybetmeden içeri girdi. Barın arkasındaki kadın işaret etti. Elinde kırık bir bilardo ıstakası tutan ve yüzü kanlar içinde yerde yatan bir adam gördü ve eli silahının kabzasında, odanın arka tarafına yöneldi.

"Efendim! Bilardo ıstakasını yere bırakın ve arkanızı dönün."

Truman bağırıp çağırmaya ve tartışmaya başladı ama Inman aptal değildi. Bilardo ıstakasını bir silaha dönüşmeden yakaladı, Truman'ın etrafında döndü ve onu yüzüstü bilardo masasına itti. Sağlık görevlileri içeri girdiğinde Truman'ın kollarından birini sırtına bastırmış, diğerine uzanıyordu.

"Buraya gel," diye bağırdı ve Truman'ı bir anda kelepçeleyip sürükleyerek dışarı çıkardı. Sağlık görevlileri Nester'ı muayene etmeye başladı. "Nabızı iyi atıyor," dedi biri.

Inman bir eliyle kelepçeleri, diğer eliyle de Truman'ın kemerini kavradı ve onu fiziksel olarak kapıya doğru yönlendirdi.

"Çıkışa doğru yürüyün, efendim."

"Tutuklu muyum?" Truman sordu.

"Evet, tutuklusun."

"Ne için?"

"Saldırı, sarhoşluk ve düzensizlik ve Bayan May'in eklemeye karar verdiği başka bir şey.

Yürümeye devam edin." "Ama Nester hile yapıyordu, lanet olsun!"

"Ve sen de onun kafasında bir bilardo ıstakası kırdın. O hastaneye gidecek, sen de hapse gireceksin.

Son."

Truman inledi. "Ah, dostum!"

May kaşlarını çatarak onların gidişini izledi. Truman Slade'le ters düşmekten nefret ediyordu. Polisleri aradığı için intikam almak için geri dönmek tam da onun yapacağı bir şeydi.

Nester'ı bir sedyeyle dışarı taşıdılar.

"O iyi olacak mı?" diye sordu, gözlerini kanlara dikerek.

"Burnu kırılmış. Beyin sarsıntısı geçirdiğine eminim. Daha fazla bir şey söyleyemem," dedi acil yardım görevlisi ve sonra gittiler.

May iç çekti. "Sen rahatına bak Billy. Paspas ve kovayı getirip tüm o kanı temizlemeye başlayacağım."

Billy, "Kırık bilardo istakasını getireyim ve bilardo masasını senin için yeniden kurayım," diye teklif etti. "Teşekkürler, ama sen otur ve biranın tadını çıkar. Bu saçmalık bar sahibi olmanın bir parçası."

* * *

Nester röntgenden çıktığında Truman bir hücrede uyuyordu. Doktorun ölmeyeceğine dair güvence vermesine yetecek kadar kendine gelmiş, ardından doktor kırık burnunu düzeltmeye başlamıştı. Nester acıdan bayıldı ve doktor beyin sarsıntısı geçirdiği için onu hastaneye yatırdı. Ne Truman ne de Nester günlerini böyle bitirmeyi hayal etmişti.

* * *

Jake sonraki iki günü odun yarararak geçirdi ve Cuma sabahı kahvaltıdan sonra doğruca kasabaya gitti. Zincirli testeresinin zincirini bilemesi ve hırdavatçıya uğrayıp biraz testere yağı alması gerekiyordu.

Kasabanın kenarındaki Ralph'in benzin istasyonunun önünden geçerken kapıda asılı siyah bir çelenk ve altında bir tabela gördü. Daha durup okumadan bunun kötü bir haber olduğunu anlamıştı ve öyleydi de.

Ralph Sinclair ölmüştü!

Dul eşinin kapıya astığı mesaja göre Ralph dün kalp krizi geçirerek ölmüştü. İstasyonu süresiz olarak kapatmış ve başsağlığı dilekleri için herkese teşekkür etmişti. Kalbi kırık bir şekilde kamyonetine bindi. Ralph hayatı boyunca tanıdığı iyi bir adamdı. Bu haberi duymaktan kesinlikle nefret ediyordu.

Zinciri bilenmek üzere bırakıp yağ almak için nalbura uğradığı sabah boyunca hep bunu düşündü. Geri kalan işlerini ziyarete gitmeden halletti. Herkesin konuşmak istediği tek şey haberlerdi ve o, bazı insanların hava durumunu tartıştığı gibi ölümü tartışmayı seven biri değildi.

Eve dönerken önünden geçtiği istasyonu tekrar düşündü ve ne olacağını merak etti. Eğer kapanırsa, Blessings'te benzin satan tek bir yer kalacaktı.

Eve geldi, aldıklarını yerleştirdi ve sonra eve girip Peanut Buttermann'ı aradı.

Sekreteri Betty Purejoy cevap verdi. "Bay Buttermann'ın ofisi, ben Betty."

"Merhaba Betty, ben Jake Lorde. Peanut içeride mi acaba?"

"Evet, öyle. Bir dakika bekleyin, sizi bağlayayım."

Peanut cevap vermeden önce Jake sadece birkaç saniye bekledi. "Merhaba, Jake! Senin için ne yapabilirim?" "Kasabadan yeni döndüm ve Ralph Sinclair'in vefat ettiğini ve istasyonun kapalı olduğunu gördüm."

"Evet! Ani kalp krizi," dedi Peanut. "Bu hepimize bir ders olsun. Bizim zamanımızın ne zaman geleceğini asla bilemeyiz."

"Orası kesin," dedi Jake. "Bakın. Bayan Sinclair'in astığı ilanda istasyonun süresiz olarak kapalı olduğunu gördüm."

"Evet. Muhtemelen Savannah'ya taşınacak. Tek oğulları ve ailesi orada yaşıyor. Neden?"

"İstasyonu satacak mı?"

"Satın almakla ilgileniyor musun?" Peanut sordu.

"Fiyat doğruysa ve mülke karşı haciz yoksa olabilirim."

"Pekala," dedi Peanut. "Mirasla ben ilgileniyorum, bu yüzden kesinlikle öğrenebilirim. Sana

cevap veremem

Ama bana birkaç gün ver, tamam mı? Şu anda hassas bir konu. Tahmin edebileceğiniz gibi Bayan Sinclair yıkılmış durumda."

"Evet. Bu yüzden seni arıyordum. Böyle bir zamanda ona asla böyle bir şey sormazdım. Bu bilgiyi benim için aldığın için sana minnettarım. Bir şey öğrendiğinde cep telefonumu ara," dedi Jake ve ardından Peanut'a numarasını verdi.

Bağlantıyı kesti, babasının koltuğunda arkasına yaslandı ve pencereden dışarı, yolun ötesine baktı. Evin sessizliği onu eski bir dostun sarılması gibi sardı. Sanki gerçek dünyaya ilk adımını atmış gibi hissetti.

* * *

Cumartesi günü hava açık ve soğuktu.

Bu akşam sonbahar festivali başlamadan önce Laurel'in bugün yapması gereken binlerce şey vardı. Annesiyle babası, o öpüşme kabininde çalışırken Bonnie'ye bakmaya gitmeyi planlamışlardı ama dün gece babasından gelen bir telefon bunu değiştirdi. Annesi grip olmuştu ve ikisi de gidemeyecekti. Annesi için üzülmüş, sonra da kendisi için biraz endişelenmişti. Şimdi Bonnie'ye bakmasını kimden isteyebilirdi? Oraya vardıklarında diğer annelerden birinin Bonnie'nin festival boyunca onlarla takılmasına izin vermesini umacaktı. Gerçi festival lisenin spor salonunda, kapalı bir alanda yapılacaktı ama binaya girip çıkmanın yarım düzine yolu vardı ve Bonnie tek başına olamayacak kadar küçüktü.

Bonnie'nin hâlâ Lavonne ile oynayıp oynamadığını görmek için pencereden dışarı baktı ve sonra mutfak zeminini paspaslamaya başladı. Eğer yer kuruyana kadar dışarıda oynamaya devam ederse, bu bir ilk olacaktı. Çalışırken Bonnie'nin nerede olduğunu bildiğinden emin olmak için sürekli dışarı baktı ve bir sonraki bakışında onu göremeyince paspası bırakıp dışarı çıktı.

"Bonnie! Bonnie Carol! Neredesin?" diye bağırdı.

"Ön bahçedeyim anne," diye seslendi Bonnie.

Laurel evin önüne doğru yürüdü ve baldızı Beverly'nin kucığında Bonnie ile arabasının yanında durduğunu görünce afalladı. Beverly Laurel'in yüzündeki ifadeyi görünce hemen yeğenini yere bıraktı ve eve doğru yürümeye başladı.

"Kızmayın. Sorun çıkarmaya gelmedim. Söylediklerinizi aklımdan çıkaramadım."

Laurel annesinin yanında duran Bonnie'nin başına dokundu. "Git biraz içeride oyna, tamam mı?"

Bonnie alttan gelen seslerden habersiz, mutlu bir şekilde kendisine söyleneni yaptı. Duyma mesafesinden çıkar çıkmaz Laurel başını kaldırıp baktı.

Laurel, "Çabuk söyle ve mülkümden defol," dedi.

Beverly içini çekti. "Bunu ve daha fazlasını hak ediyorum. Bunu kabul ediyorum. Ama buraya özür dilemeye geldim. Başkaları adına konuşmadığımı anlayın ama size davranışlarımız için çok üzgün olduğumu bilmenizi istiyorum. Hiçbir mazeretim yok. Ben izin verdim... Hayır, hepimiz hala Adele Payne'in ailemizi çocukmuşuz gibi yönetmesine izin veriyoruz. Bunu çoğunlukla onunla mücadele etmek çok zor olduğu için yapıyoruz ama Adam'ın ölümü bir şoktu ve kendimizden başka kimseyi düşünmedik. Çok üzgünüm. Beni affedebilir misiniz?"

Laurel afallamıştı. Beverly'nin ağzından çıkmasını beklediği son şey buydu. "Seni affetmek mi? Sana inandığımdan bile emin değilim," diye mırıldandı Laurel.

Beverly'nin omuzları çöktü. "Sadece bilmeni istedim, tamam mı? Şimdi gidiyorum. Yardıma

ihtiyacın olursa beni arar mısın?"

"Hayır," dedi Laurel.

"Neden?" Beverly sordu.

"Bir keresinde, kocamın kanını ve beynini hala uyuduğum odadan temizlemek için yardıma ihtiyacım vardı ve annenden oğlunu öldürdüğümü haykıran bir telefon aldım. Onu gömmek için ödeme zamanı geldiğinde yardıma ihtiyacım vardı. Ödeyebilmek için bankadaki tüm paramız gitti ve bu beni tamamen parasız bıraktı. Mutfağında bir somun ekmek ve bir kavanoz fıstık ezmesinden başka yiyecek bir şey olmadığında yardıma ihtiyacım vardı. Ailem bunu öğrendi ve bize yiyecek getirdi. Banka araba kredisine haciz koyup arabayı geri aldığı anda yardıma ihtiyacım vardı. Babamın eski çiftlik kamyonunu kullanıyorum ve bunun için minnettarım. Yaşamak için ev temizliyorum ve Bonnie'nin okul kıyafetlerine ihtiyacı olduğunda tığ işi parçalarını satıyorum. Kendi başıma çözdüm. Birdenbire vicdan azabı duymaya başlamanız, hiçbirinizi hayatımızda geri istediğim anlamına gelmiyor. Önemli olduğunda burada değildiniz. Benden nefret etmemen iyi bir şey ve bu yeterli."

Beverly'nin gözleri doldu ama ağlamadı. Gerçekler acı veriyordu. "Bana güvenmiyorsun, değil mi?" "Benim yerimde olsaydın, güvenir *miydin*?"

Beverly içini çekti. "Hayır. Sana iki yıl boyunca cehennemini yaşattık." Laurel yorum yapmadı.

Beverly Laurel'e dikkatle baktı, Adam onunla evlendiği zamanki utangaç, yufka yürekli kadını arıyordu. "Sen aynı kadın değilsin. Aklından geçenleri çekinmeden söylüyorsun."

Laurel omuz silkti. "Adam onu öldürdü. Geriye bir tek ben kaldım. Şimdi izin verirseniz, mutfağı siliyordum."

Arkasını döndü ve sırtı dimdik, adımları uzun ve emin bir şekilde karavana doğru yürüdü. Arabanın çalıştığını ve uzaklaştığını duydu ama arkasını dönmeye zahmet etmedi. Adam'ın ailesini düşünmek bile onu ürpertiyordu. Kaba ve kindarlardı ve Beverly ne derse desin, Laurel onların hiçbirine zerre kadar güvenmiyordu.

Paspası bitirdi, paspas suyunu dışarı attı ve yer kurur kurumaz öğle yemeğini hazırladı. Bonnie'ye yemeğe gelmesi için seslendi ama cevap vermeyince onu aramaya gitti ve odasının kapısını kapalı buldu. İçeri baktığında Bonnie'nin okulda oynadığını gördü. Cesur Ayı masada bir oyuncak bebek ve doldurulmuş bir zürafa ile oturuyordu. Ayı Panda ise köşedeydi.

Sırıttı. "Öğle yemeği hazır, Bonnie. Seslendiğimi duymadın mı?"

"Hayır. Üzgünüm anne."

"Git ellerini yıka ve sonra mutfağa gel, tamam mı?"

"Tamam ama sana bir şey sormam gerek," dedi Bonnie.

"Ne soracaksın?"

"Bu sabah burada olan kadın kimdi? Beni alan kadın?" Laurel'in tüyleri birden diken diken oldu. "Onu hatırlamıyor musun?"

"Hayır."

"O zaman neden seni almasına izin verdin?"

Bonnie omuz silkti. "Onu tanıdığımı sanıyordum ama artık tanımıyorum." Laurel içini çekti. "Sorun değil. O senin babanın kız kardeşi."

Bonnie birkaç dakika düşündükten sonra omuz silkti. "Öğle yemeğinde ne yiyeceğiz?" "Kızarmış

patates, kuru fasulye ve sosis."

"Leziz. Bunu sevdim."

Laurel gülümsedi. "Ben de öyle. Şimdi hava soğumadan acele et."

Bonnie sekerek odadan çıktı. Laurel hazırolda oturan Cesur Ayı'ya baktı ve kaşlarını çattı. "Bugün ikimiz de bir Cesur Ayı kullanabiliriz. Senin gerçek olmanı diliyor olabilirim."

Bölüm 10

Truman polis karakolundan her zamanki tavrını takınmadan ve Blue Ivy Bar'a bir daha asla gitmemeyi aklına not ederek ayrıldı. Servis ettikleri içki öldürücüydü. Bekleyen bir saldırı suçlaması vardı. Nester'in hastane faturası ve kırık bir burnu vardı. Nester'la artık birlikte takılmayacaklarından emindi.

Polis karakoluna kadar yürüdü, kamyonunun serbest bırakılması için yüz dolar ödedi ve pişman olmuş bir halde eve döndü. Ralph Sinclair'in öldüğünü ve dükkanın kapandığını biliyordu. Bu gece kasabada sonbahar festivali olduğunu biliyordu ama eve vardığında yiyeceği bitene kadar bir daha ayrılmayacaktı.

Jake Lorde'dan intikam almak için yaptığı planlar askıya alındı. Vazgeçmiyordu ama yeniden şarj olması gerekiyordu.

* * *

Jake ahırdarken yoldan gelen bir araba sesi duyduğunu düşündü. Bakmak için dışarı çıktı ve bir FedEx teslimat kamyonetinin yanaştığını gördü. Sürücü elinde bir kutuyla indiğinde, Jake adama nerede olduğunu bildirmek için bağırdı ve sonra el salladı.

Adam durdu, Jake'in el sallamasına karşılık verdi ve ona doğru yürümeye başladı. Avlunun arka köşesine yakın bir yerde karşılaştılar.

"Jacob Lorde için teslimat."

"Ben Jacob Lorde."

"Şurayı imzalayın lütfen," dedi adam.

Jake teslimat belgesini imzaladı. Şoför paketi ona verdi ve uzaklaştı.

Jake eve doğru giderken iade adresine bir göz attı ve soyadını görünce tökezledi. *DeSosa*.

Eve geri dönerken ensesindeki deri ürperdi. Onu mutfağa götürdü, ambalajını kesti ve kutunun kapağını açtı. Tekila şişesini görür görmez gözleri doldu. Şişenin üzerine yapıştırılmış uçak bileti kafasını karıştırmıştı ama zarfın içindeki mektup her şeyi açıklıyordu.

Jacob Lorde, benim adım Sophia. Sen beni tanıımıyorsun ama ben seni tanıyorum. Kocam Joaquin eve gönderdiği her mektupta, her e-posta mesajında ve hatta Skypedayken bile senden bahsederdi. Sen onun hiç sahip olmadığı kardeşiydin.

Bir keresinde bana, eğer ona bir şey olursa, sana cenazesi için bir uçak bileti, bir şişe tekila göndermemi ve son kart oyunundan ona hala beş dolar borcun olduğunu hatırlatmamı söylemişti.

Tahmin edebileceğiniz gibi, kalbim kırık, ama onun için bir dileği yerine getirmek neredeyse

Onu bir kez daha kollarıma alacağım. Joaquin'in anma töreninin tarih ve saati bu mektubun altında yer alıyor. Evimizin adresi de altında.

Baskı yok, ama umarım yakında görüşürüz.

"Kahretsin," dedi Jake usulca, sonra takvimden ayın tarihini kontrol etti. Gidip gitmeyeceği konusunda hiçbir soru işareti yoktu. Gitmek zorundaydı. Ödemesi gereken bir borcu vardı.

Cep telefonu çaldığında internete girip kalacak bir otel bulmaya hazırlanıyordu. "Alo." "Jake, ben Peanut Buttermann. Ralph'in durumu hakkında seni bilgilendirmek istedim. Bayan Sinclair satacak. Cenazeden sonra, değer biçirmeye çalışacak, böylece ne kadar isteyeceğini bilecek. Tüm bunların gerçekleşmesi muhtemelen bir ay ya da daha fazla sürecek. Ona, eğer isterse mülkle sizin ilgilenebileceğinizi söyledim ve o da siz olduğunuz için memnun oldu. Mülk üzerinde herhangi bir haciz yok ve olduğu gibi satacak. Diğer ayrıntılar ileride açıklanacak, ancak bu işin ne aşamada olduğunu size bildirmek istedim."

Jake bu haberle cesaretlendi. "Bilgi için teşekkür ederim. Lütfen satışa çıkacağı zaman bana haber verin. Satış fiyatına nelerin dahil olduğunu öğrenmek ve muhtemelen bir teklifte bulunmak istiyorum."

"Olur," dedi Peanut. "İyi günler dilerim. Oh, bu arada. Farkında mısınız bilmiyorum ama bu akşam sonbahar festivali var. Blessings'te her zaman olduğu gibi hala büyük bir olay ve eğer havanızdaysanız iyi vakit geçirebilirsiniz. Her yaş için eğlenceli."

Jake posta kutusundaki el ilanını ve şimdi de gitmesi için gelen ikinci daveti düşündü. Sanki evren ona gitmesini söylüyor gibiydi.

"Evet, çok iyi hatırlıyorum. Bunu yapabilirim ve hatırlattığın için teşekkürler." "Orada görüşürüz," dedi Peanut ve telefonu kapattı.

Jake çocukken ailesiyle birlikte gittiğini hatırlıyordu. Aslında herkes için oldukça eğlenceli bir zaman olmuştu. Büyük bir tombala alanı, eski moda bir pasta yürüyüşü ve bir sürü oyun standı kurulurdu. Laurel ve Bonnie'nin de gidip gitmeyeceğini merak etti ve sonra kaşlarını çattı. Planlarını onlarınkıyla çakışmasını umarak yapmayı bırakması gerekiyordu ve yine de gitmeye karar verdi. Doğru gelmiyorsa kalmak zorunda değildi ama halka hitap eden bir iş kurmayı düşünüyorsa onlarla kaynaşmaya başlamalıydı.

Ancak katılması gereken bir cenaze töreni vardı, bu yüzden internete girdi, Sophia DeSosa'nın adresine çok yakın bir otel buldu ve iki gece için bir oda ayırttı. Bugün cumartesiydi. Cenaze töreni önümüzdeki Çarşamba günüydü, bu yüzden Salı günü öğleden önce gelirse, evlerine gidip saygılarını sunmak için zaman kazanmış olacaktı. Anma töreni ertesi gün öğleden sonra saat 14:00'te yapılacaktı. Perşembe sabahı eve uçacaktı. Belki de bu iyi bir şeydi. İnsanın hayatının gerçekleriyle yüzleşmesi her zaman kabullenmeyi kolaylaştırırdı.

Ahıra geri dönerken düşünceli ve biraz da üzgündü. İkinci tahıl ambarını onardıktan sonra geç bir öğle yemeği için eve doğru yola koyuldu.

O akşam saat 18:00'de Jake kasabaya doğru yola çıkmıştı ve konfor alanının dışına çıkma konusunda sadece yarı endişeliydi. Oraya vardığında okulun otoparkı tıklım tıklım doluydu. Sonunda park edecek bir yer buldu ve spor salonuna doğru yöneldi. Binaya yaklaştıkça içeriden gelen gürültü dışarı taşıyordu. Birkaç genç çocuk yanından koşarak geçti ve içeri daldı. Onları açık kapılardan geçerken takip etti ve yavaşça hareket eden ve kabinlerde duran insan kalabalığı tarafından hemen yutuldu.

Kendini yabancı hissetmek yerine, tanıdığı düzinelerce insan gördü ve hemen ardından Mike ve LilyAnn'i gördü. Onu aralarına çektiler ve ona huni kek ısırıkları ve

stantlarda oyun oynuyorlardı. Pasta bittiğinde hepsi parmaklarındaki pudra şekerini yalıyordu. Tatlıya doymuş ve yorulmuş olan LilyAnn ayaklarını uzatmak istedi. O ve Mike oturmak için uzaklaşırken, Jake de yoluna devam etti.

Pasta merdivenin etrafında toplanmış, sandalye kapmaca oynamak için sıralarını bekleyen çocukları gördü ve ortaokuldayken bu oyunu oynadıklarını hatırladı. Ödül genellikle bir pastaydı ya da bu örnekte abartılı bir şekilde süslenmiş bir kek, ardından farklı bir oyuncu grubuyla yeniden başlardı.

Jake, müzik durmadan önce bir sandalyeye oturmak için itişip kakışan çocukların ciyaklamalarını ve koşuşturmalarını izliyordu. Birdenbire sandalyeler için bir koşuşturma oldu ve kırmızı ve mavi bir parıltı gördü ve sonra onun Bonnie Payne olduğunu fark edince sırtıttı. Büyük bir çocuğun arkasından geldi ve tam kucağına oturmadan hemen önce sandalyeye kaydı.

Herkes güldü ama çocuk dışarıdaydı.

Bonnie'nin yüzündeki ifadenin yoğunluğundan etkilenen adam, Bonnie kazanana kadar oyun devam ederken kenardan onu izledi. İsmi anons edildiğinde, sanki galibiyet golünü atmış gibi ellerini havaya kaldırdı ve bir kek almak için kazananların masasına doğru kasıla kasıla yürüdü.

Jake onun küçük, şişman bir balkabağına benzeyeni almasını izledi. Onu da aynı derecede küçük bir taşıma kutusuna koydular ve alır almaz ters yöne, doğruca spor salonunun zeminine gitti. Nereye gittiğini merak etti ve sonra Laurel'in öpüşme kabinini yönettiğini görünce kalbi hızla çarpmaya başladı.

Kadın elinden geldiğince hızlı bir şekilde para alıyor ve öpücük dağıtıyordu, bir sıra erkek de sıranın kendilerine gelmesini bekliyordu. Kıskançlıktan çatlamaya fırsat bulamadan, erkeklerin yanaklarında kadın dudağı şeklinde kırmızı çıkartmalar ve kocaman sırtıtlarla kabinden uzaklaştıklarını gördü. Bonnie onu gördüğünde kabine gelirse kadının nasıl tepki vereceğini merak ediyordu.

"Jake!" diye bağırdı ve kalabalığın arasından ona doğru koştu, sonra da kendini onun kollarına bıraktı. "Gelmişsin! Bir cupcake kazandığımı gördün mü?"

"Kesinlikle öyle," dedi. "Gerçekten hızlısın."

"Biliyorum!" dedi ve sonra yere bırakılmak için kıpırdandı ve onu elinden yakaladı. "Anneme nereye gittiğimi söylemeliyim, yoksa endişelenecek. Büyükanнем bu gece benimle dolaşacaktı ama hasta. Anneme büyük bir kız olduğumu ve 'sponsor' olacağımı söyledim."

Jake'in sırtıtları genişledi. "Peki anneme nereye gittiğimizi söyleyeceksin?"

Üst üste dizilmiş şişelerin beyzbol toplarıyla devrildiği bir standı işaret etti ve sonra ödülleri gördü. Duvarlar her türden renkli cam boncuk kolyelerle kaplıydı. Altı yaşındaki bir kız çocuğuna göre bu mücevherler bir korsanın hazine sandığından çıkmış gibi görünüyor olmalıydı.

"Bu oyunu oynamaktan hoşlanabileceğini düşündüm," dedi ona düşünceli bir bakış atarken. "Hoşuma gidebilecek bir şeye benziyor," dedi.

Gülümsedi. "O zaman gidip anneme söyleyelim."

Jake onun kendisini salonun zemininden kulübeye götürmesine izin verdi. Onlar içeri girdiklerinde Laurel, Lon Pittman'ın yanağına kırmızı bir öpücük kondurmuştu.

"Anne! Bak kim geldi!"

Laurel arkasını döndüğünde gülüyordu, sonra Jake'i gördü ve birden gözlerinde yıldızlar belirdi. Onu hiç böyle giyinmiş görmemişti. Pantolonu koyu renk, gömleği soluk maviydi. Üzerinde siyah deri bir bomber ceket ve koyu renk botlar vardı ve aklından onun çok güzel olduğu düşüncesi geçti.

"Oh! Selam!" dedi.

Bonnie, "Gidip bana biraz elmas ve yakut kazanacağız," dedi.

"Beklentileri yüksek," dedi Jake ve sonra sırtıttı. "Şişelerin ve beyzbol maçının orada olacağız, tamam mı?"

"Evet, elbette ve haber verdiğiniz için teşekkürler," dedi.

Sıradaki adam sabırsızlanmaya başlamıştı. "Hey, Bayan Laurel! Sıra bende. Gerçek bir öpücüğe ne dersin?" "Üzgünüm, işe dönmem gerekiyor," diye fısıldadı, sonra arkasını döndü ve yaşlı adama kaşlarını çatı

Havada beş dolarlık bir banknot sallıyordu. "Buzz Higdon, karın bunu söylediğini duysa ne derdi?" Karısı kalabalığın arasından çıktı. "Onu öpmek senin elinde derdi. Takma dişleri yerinden çıkabilir."

Kalabalık kahkahalarla kükredi ve Buzz sırtıttı.

Laurel onun parasını aldı, yanağına kocaman kırmızı bir çıkartma yapıştırdı ve ona göz kırptı. Buzz gömleği kadar kızardı. Karısı gülüyordu ve kalabalık alkışlıyordu.

Jake uzaklaşmak istemiyordu ama Bonnie'nin bir görevde olduğu açıktı ve Laurel Payne'in dudaklarındaki gülümsemeyi silemese de kızını mutlu edebilirdi.

Standın üzerindeki yazıyı okudu ve iki dolar attı. Adam ona üç beyzbol topu verdi, kuralları anlattı ve sonra Jake'in adil bir atış yapabilmesi için kenara çekildi.

Jake, Bonnie'yi çevresel görüş alanından görebilecek şekilde hareket ettirdi ve sonra şişe yığının

baktı. İpleri biliyordu. Şişeler her zaman ağırlıklıydı ve devrilmeleri görüldüğünden çok daha zordu. Ama yıllardır el bombaları fırlatıyor ve ağırlığının önemli bir kısmını teçhizatla taşıyordu. Bunu çantasında taşıyordu.

"Tamam, Bayan Bonnie. Yakutlar ve elmaslar," dedi ve yığına öyle sert bir beyzbol topu fırlattı ki üç farklı yöne dağıldılar.

"Vay canına," dedi adam Jake'e yeni bir saygıyla bakarak. "Az önce bu duvardan seçtiğin kolyeleri kazandın."

"Hâlâ iki topum daha var," dedi. "Onları tekrar yerleştir ve bakalım bunu tekrar yapabilecek miyim?" Adam güldü ve şişeleri yeniden dizdi.

Jake ikinci bir beyzbol topunu yığına o kadar hızlı fırlattı ki, isabet ettiğinde sanki paramparça olmuşlar gibi ses çıkardı.

Etraflarında toplanan kalabalık alkışladı ve tezahürat yaptı.

"Size bir kolye daha kazandırdı küçük hanım," dedi adam.

"Bir topum kaldı. Onları geri koy," dedi Jake.

Bonnie o kadar heyecanlıydı ki bir ayağından diğerine dans ediyordu. Adam şişeleri son bir kez yeniden yerleştirirken Jake ona göz kırptı.

"Bunu tekrar yapabilir mi?" diye bağırdı adam, bunun daha büyük bir kalabalığı çekeceğini ve daha fazla adamın Jake Lorde'un yaptığını denemek isteyeceğini biliyordu. "Herkes geri çekilsin! Bu seferki tam bir ambar yangını olacak, bunu söyleyebilirim."

Jake son topu öyle bir güçle yığının içine fırlattı ki şişeler yana doğru fırladı. Adam kükredi!

Bonnie çığlık atıyor ve

alkışlıyordu. Kalabalık

alkışlıyordu.

Laurel neler olduğunu göremiyordu ama ciyaklamaların Bonnie'ye ait olduğunu biliyordu ve insanlar

gölüyor ve alkışlıyorlardı. İyi bir şey olmalıydı.

Birkaç dakika sonra Bonnie elinde çok süslü üç kolyeyle uçarak öpüşme kabinine geri geldi. Biri kırmızı cam boncuklardan, ikincisi gümüş boncuklardan ve üçüncüsü de şeffaf camdan yapılmıştı - Jake Lorde'un alabileceği kadar elmasa yakındı.

Bonnie'nin arkasında duran adama baktı.

Tanrı seni korusun, Jake Lorde. Hiçbir kız kendisine elmas veren ilk erkeği unutmaz. Bebeğime her zaman hatırlayacağı bir gece yaşattın.

"Bu harika!" Laurel dedi ki. "Şimdi, tatlı kızım, neden gelip benimle bir süre kabinde oturmuyorsun?"

Bonnie neşeyle kabul etti, mücevherlerini daha yakından incelemek için sabırsızlanıyordu. Laurel onu yerleştirdi ve başını kaldırıp baktığında Jake gitmişti. Kendini hayal kırıklığına uğramış hissetmemeye çalıştı ve işine devam etti.

Ama Jake fazla uzağa gitmemişti. Laurel Payne'le birkaç dakika daha yakın ve kişisel olma fırsatı için bir öpüşme kabininde sıraya girdiğine hâlâ inanamıyordu.

Adamlar birer birer ilerlediler, sonra önlerinde sadece iki kişi kalana kadar ilerlediler ve Laurel hâlâ onun orada olduğunu bilmiyordu. Ve sonra Laurel ile arasında sadece bir adam kaldı. Kalbi çarpıyordu ve ona dokunmak istiyordu ama buna izin verilmediğinden kesinlikle emindi.

Elinde zaten yirmi dolarlık bir banknot vardı. O kadar para için çıkartmanın ne kadar büyük olacağını bilmiyordu ama ona göre, ne kadar çok yüzeye yapıştırması gerekiyorsa, bunu yapması o kadar uzun sürecekti.

Sırada kendisinin olduğunu gören kızın yüzündeki şaşkın ifadeye sııttı.

"Bu bana ne kadar alır?" diye sordu usulca ve yirmi dolarlık banknotu tezgâhın diğer tarafına doğru kaydırıldı. Yüzü kızarıırken gülümsemesi yana kaydı.

Jake de diğer bütün erkekler gibi yanaklarına uzanabilmek için öne doğru eğildi ama Laurel ne yapacağını unutmuştu. Öylece duruyor, onun koyu kahverengi gözlerine bakıyor ve kendine nefes almasını hatırlatıyordu.

"Öp onu, anne!" Bonnie ağladı.

Laurel soluk soluğa kaldı ve el yordamıyla daha büyük dudaklı başka bir çıkartma buldu. Bir tanesini soydu ve çıkartmayı adamın yanağına yapıştırmak için uzandı.

Jake onun parmaklarını yüzünde hissetti ve yapışması için çıkartmayı bastırmaya başladığında, başını yavaşça çevirdi, böylece parmakları artık dudaklarındaydı.

"Ah, özür dilerim," dedi elini çekerken.

"Değilim," dedi usulca ve sonra geri çekilip uzaklaştı.

Laurel o kadar sarsılmıştı ki bir sonraki adımda ne yapacağını düşünemiyordu. Bonnie'nin sürekli bilgi ve talimatları olmasaydı, kendini utandırabilirdi. Etrafına bakma fırsatı bulduğu her an Jake'i aradı. Ama onu bir daha göremeyince eve gittiğini düşündü.

Sonra, tüm bu heyecanın ortasında, siren sesleri spor salonunun içindeki gürültüyü bir anlığına durdurdu. Saniyeler sonra birine bir telefon geldi, sonra bir başkasına ve bir başkasına daha ve kısa süre sonra Ralph'ın evinin hemen önündeki yolda korkunç bir kaza olduğu haberi yayıldı.

Laurel'in kalbi sıkıştı.

Bu onun yaşadığı yol, Jake'in yaşadığı yol ve o gitmişti. O muydu? Jake festivalden ayrıldıktan sonra bir kaza mı geçirmişti? Panik içindeydi. Eğer o el ilanını posta kutusuna koymasaydı, büyük ihtimalle geleceğini bilemeyecekti. Ya yaralandıysa? Ya da daha kötüsü? Neler olabileceğini

düşünmesine izin veremezdi.

Jake bir corn dog aldı ve etrafta dolaşırken yedi. Tanıdığı pek çok insan gördü ama bu tür şeylere tek başına gitmenin bir dezavantajı olduğu hemen anlaşıldı. Birlikte gülebileceği ya da anları paylaşabileceği kimse yoktu. Birkaç tombala oynadıktan ve yanındaki iki kadının atışmalarını dinledikten sonra oyunu bıraktı ve ayağa kalktı. Peanut Butterman odanın öbür ucundan ona el sallıyordu ama o açık artırmacıyı oynuyor, en yüksek teklifi verene ev yapımı turtalar satıyordu.

Jake spor salonundan çıkarken park yerinde birinin arabası geri tepti. Vurulmuş gibi sıçradı ve nerede olduğunu anladığında saklanacak bir yer arıyordu. Bundan sonra, kendini utandırmadan önce eve gitme zamanının geldiğini biliyordu.

Kasabanın dışına çıktığında hâlâ titriyordu. Gecenin soğuğuna rağmen kamyonetin camlarını açtı ve soğuk havanın yüzüne üflemesine izin verdi.

Ralph'ın istasyonunu henüz geçmişti ki gök gürültüsü duyduğunu sandı, sonra gökyüzünün açık olduğunu fark etti. Saniyeler sonra ufukta parlak-turuncu bir ateş topu belirdi ve bir kez daha tüyleri diken diken oldu. Bir tepeyi aştığında alevler içinde iki araba ve alevlere karşı ayakta duran birini gördü. Kaza ihbarında bulundu ve sonra hızlandı.

Oraya vardığında, ayakta durduğunu gördüğü genç bir kadın olduğunu ve alevlere boş boş baktığını gördü. Kamyonetinin ışıklarını açık bıraktı ve kaçmaya başladı. Alnındaki bir kesikten ve yanağından kan akıyordu.

Jake nazikçe, "Hanımefendi, ateşten uzak durmanız gerekiyor," dedi ve onu kolundan tutarak güvenli bir mesafeye götürdü. "Adın ne?" diye sordu oturmasına yardım ederken.

"Melanie Payne. Kocam nerede? Luke nerede?"

"Gidip bakayım," dedi, kocasının hâlâ yangının içinde olan biri olmamasını umarak.

Bakmak için geri döndü ve yolun kenarında yatan bir adam buldu. Jake nabzını yoklamaya ve belirgin bir yaralanma olup olmadığını kontrol etmeye başladı.

"Karım, karım nerede?" diye mırıldanıp duruyordu

adam. "Adın ne senin?" Jake sordu.

"Luke Payne. Karım nerede? Melanie nerede?"

Bu isim Jake'i ürkütmüştü. Bu adamı tanıyordu. Adam Payne'in ağabeyiydi -Laurel'in kayınbiraderi.

"O güvende, Luke. Çitin yanında oturuyor. Neren ağrıyor?"

"Başım, bacağım. Artık beni tutmuyor."

Jake iki bacağına da yokladı ve sonra yüzünü buruşturdu. Sağ bacağının yan tarafından bir kemik çıkmıştı. Bu ciddiydi, hatta hayati tehlikesi vardı. Ambulans hangi cehennemdeydi?

"Ne olduğunu hatırlıyor musun?" Jake kemerini çıkarıp adamın kalçasıyla kırık kemik arasında hızla bir turnike yaparken sordu.

"Araba bir tepenin üzerinden geldi... ikisi de yolun ortasındaydı. Çarpıştık. Başka bir şey hatırlamıyorum." Jake yanan araçlara baktı ve sahnenin bir odaklanıp bir kaybolmaya başladığını hissetti. "Karım. Karım nerede?" Luke sormaya devam etti.

"O iyi. Kıpırdama," dedi Jake ve sonra bir siren sesi ve ardından ikinci bir siren sesi duydu ve titremeye başladı.

Dizlerinin üzerine çökmüş, başını eğmiş, dünyanın dönmesini engellemeye çalışıyordu ki, başka birinin yardım çağlıklarını duyabildiğini düşündü. Turnikeyi tekrar kontrol ettikten sonra kendini ayağa kalkmaya zorladı ve başka bir kurban aramak için yanan araçların etrafında dönmeye başladı.

Siren sesleri artık daha yüksekti ve ateşin sıcaklığı midelerini bulandırıyor. EYP patlamasından sonra kendine gelmek ve yanarak öleceğini düşünmek gibi bir şeydi bu. Hâlâ birilerinin çığlıklarını duyabiliyor olsa da gerçeklikle bağını kaybediyordu. Zaman zaman çığlık atanın kendisi olduğunu sanıyor, sonra sesi tekrar duyuyordu.

"Yardım edin! Ben buradayım!"

Jake durduğu yerde sarsıldı, sonra eğildi ve kendini kaybetmemek için dizlerine tutundu.

Ben değilim. Odaklan, lanet olsun. Birinin yardıma ihtiyacı var.

Sirenler artık sürekli çığlık atıyordu. Yardım çok yakındı. Dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini kulaklarına götürerek sesin kesilmesini diledi ve ancak sırtını alevlere döndüğünde karanlığın içini görebildi.

"Buradayım, buradayım," diye bağırdı bir adam ve kanlı kolunu havaya kaldırdı. Jake ayağa kalktı ve tökezleyerek ona doğru yürüdü.

Adam tekrar, "Yardım edin," dedi ve Jake'in bileğini yakaladı. "Neren yaralı, dostum?" Jake sordu.

"Sırtım. Bacaklarımı hissedemiyorum," dedi ve sonra ağlamaya başladı. "Diğer arabadakiler?"

"İkisi de yaşıyor," dedi Jake ve sonra ambulansın geldiğini duydu. "Yardım geldi. Yardım geldi.

Hareket et. Onlara nerede olduğunu söylemem gerek. Adın ne senin?" "Darrell Ames. Yanlış yola saptım ve kayboldum."

"Dayan, Darrell. Yardım getireceğim."

Jake ayağa kalktı ve yangından o kadar hızlı kaçtı ki olay yerindeki itfaiyecileri ürküttü. "Bu da ne?" diye bağırdı içlerinden biri.

"Arkada bir kurban daha var," diye bağırarak ateşin ötesini işaret etti.

İtfaiyeci döndü ve acil yardım ekibine bağırdı. "Burada bir kurbanınız daha var!"

Jake zaten olay yerinde olanlara doğru koştuğunda ikinci ambulans çoktan gelmişti.

Sağlık görevlilerinin yanında dizlerinin üzerine çöktü ve Luke'un baygın olduğunu fark etti. "Bu senin kemerin mi?" diye sordu bir acil yardım görevlisi.

"Evet, sahip olduğum tek şey bu."

"Muhtemelen hayatını kurtardı," dedi acil yardım görevlisi.

Luke titreyen elini yüzünde gezdirdi. "Adı Luke Payne. Karısı Melanie çitlerin orada. Kafasında yaralar var. Yangının uzak tarafında bir kurban daha var. Bacaklarını hissetmediğini söylüyor."

Acil yardım görevlisi telsizini kaptı ve üçüncü bir ambulans talebinde bulundu, ardından zaten orada olan yardımı paylaştırdı. Bir sağlık görevlisini Melanie'ye gönderirken, diğer ikisi yangına doğru koşarak üçüncü kurbanı ulaştı.

Jake ayağa kalktı ve uzaklaştı. Hâlâ midesi bulanıyordu ve eve gitmek istiyordu ama olay yerine ilk o gitmişti ve otoyol devriyesi gelip ifadesini alana kadar burada kalması gerekiyordu.

Beklemek için kamyonuna doğru yürürken akıl sağlığına zar zor tutunuyordu. Gözlerinde duman vardı ve boğazında bir yumru vardı. Darrell'in sesindeki korkuyu duymuştu. Bir daha asla yürüyemeyebilirdi ve tüm bunların nedeni yolunu kaybetmiş olmasıydı. Jake kaybolmanın ne demek olduğunu bilirdi. Bir yetişkin için bile çok korkutucu bir duyguydu.

Jake kamyonetine bindi ve kapıyı kapattığı anda dışarıdaki kaos sessizleşti ve içerideki sessizlik

onu sardı. Gösterge paneline yapıştırdığı büyük kırmızı etiketi gördü ve hiç düşünmeden

Laurel'in parmaklarının olduğu yeri okşadı.

Gözlerini kapadı, onun yüzündeki gülümsemeyi, dudaklarının kıvrımını, dünyada nazikçe hareket edişini hayal etti ve sonra onu kavrayışındaki gücü düşündü. Onu sevmek istiyordu ama o noktaya gelmeyecekti. Aralarında arkadaşlıktan öte bir şey olursa başarısız olmaya mahkûmdu.

Ambulanslardan biri ayrıldı, ikincisi de tam yola çıkmak üzereydi ki, dikiz aynasında bir otoyol devriye aracının yanıp sönen ışıkları belirdi.

"Teşekkür ederim, Tanrım."

Derin bir nefes aldı ve kamyonundan indi.

* * *

Laurel bitkin düşmüştü. Olayın eğlencesi çoktan bitmişti. Kaza hakkında ona söylenen tek şey iki aracın kafa kafaya çarpıştığı ve yandığı olmuştur. Bundan sonra gözyaşlarıyla savaştı, sonunda bir sonbahar festivali daha sona erdi.

Bonnie kabinin içinde bir battaniyenin üzerinde uyuyakalmıştı ve Laurel gidebilmek için Mavis'in gelip etkinlikten parayı almasını bekliyordu. Mavis nihayet ortaya çıktığında Laurel para kutusunu ona uzattı.

"Saymadım ama dolu," dedi.

"Harika haber," dedi Mavis. "Yarına kadar tam bir hesap çıkarmış olacağız. *Blessings Tribune*'ün bir sonraki sayısında yer alacak. Gönüllü olduğunuz için teşekkür ederiz."

"Benim için zevkti," dedi Laurel. "Ben şimdi eve gidiyorum, tamam mı?"

"Evet, işin bitti," dedi Mavis, sonra Bonnie'ye baktı. "Onu arabaya götürmene yardım edebilir miyim?" "Ben hallederim, ama teşekkür ederim," dedi ve Bonnie'yi spor salonundan dışarı taşımaya başladı.

Onu kamyonetin koltuğuna yatırdı ve eve doğru yola çıkmadan önce kemerini bağladı. Kasabadan geçerken yol boyunca kaza yerini merak edip durdu. Jake'in tekrar yaralanma ihtimalini düşünmek onu rahatsız ediyordu ve bunu önemsemesi de canını sıkıyordu. Çoktan bir hastane yatağında mıydı, yoksa dünyanın öbür ucundan onca yolu evinden birkaç mil uzakta ölmek için mi gelmişti?

Arabayı sürmeye devam etti ama ne kadar uzağa giderse o kadar endişelenmeye başladı. Enkaz alanına gelmeden önce duman kokusu almaya başladı. İki araç da hâlâ oradaydı. Biri kamyondu. Biri de arabaydı. İkisi de kömürleşmiş ve için için yanıyordu ve bir itfaiye aracı yangın çıkmadığından emin olmak için hâlâ olay yerindeydi.

Durup kazada kimin olduğunu sormak istedi ama kötü haberi duyduktan sonra Bonnie Carol ile kendisini eve götürmeye cesaret edemedi.

Lorde çiftliğinin üstündeki tepeyi aşır evin ışığının yandığını ve ardından adamın kamyonetin garajın altına park ettiğini gördüğünde gözyaşlarına boğuldu ve yolun geri kalanında ağladı.

Bölüm 11

Jake eve dönüş yolunun geri kalanını hatırlamıyordu ve o kadar sersemlemişti ki neredeyse kendi evinin önünden geçecekti. İçeri girdiğinde titriyordu. Tekila şişesini yatağa götürmeyi düşündü ama sonra onun yerine soğuk bir duş almayı tercih etti.

Daha sonra yatağa çırılçıplak girdi ve yorganı çenesine kadar çekti. "Lütfen Tanrım, bana yardım et," dedi ve gözlerini kapattı.

Önce ateşi, sonra da kurbanların üzerindeki kanı gördü. Karanlığın üzerine başka bir yüz bindiğinde kabusların hüküm sürdüğü çukura düştüğünü hissedebiliyordu. Gözleri nazik, sesi yumuşaktı ve ona doğru uzanıyordu.

Laurel.

Uyudu.

* * *

Laurel ön bahçesinde yatan ölü köpeği gördüğünde sabah olmuştu. Giyiniyordu ve onu gördüğünde yatak odasının penceresinden dışarı bakmıştı. İç çekti. Anlaşılan kayınvalidesi gece onu bir kez daha ziyaret etmişti. Ölü olan her şeyin ona Adam'ın yaptıklarını hatırlatacağını düşünüyor gibiydiler. Bu yüzden Beverly'nin barışmak için yaptığı ziyaretin ailenin geri kalanına yayılmadığı düşünülebilirdi.

Bonnie hâlâ uyuyordu ve Laurel'in o uyanmadan önce leşten kurtulması gerekiyordu. Bu yüzden bir çift eldiven kaptı ve arka verandadan bir kürek alıp aceleyle ön bahçeye gitti.

Köpeğin yirmi dört saatten uzun süredir ölü olduğunu anlamak uzun sürmedi ve sonbahar festivali için ayrıldıklarında orada olmadığına göre, biri leşi buraya atmış olmalıydı. Son yağın yağmurdan dolayı toprak hâlâ kazmayı kolaylaştıracak kadar yumuşaktı ve bu yüzden hızlıca bar hendeğinin yanına sığ bir mezar kazdı. Geri koştu, leşi kuyruğundan yakaladı, çukura sürükledi ve sonra üzerini örttü. İşini bitirdiğinde midesi bulanıyor ve titriyordu ama Bonnie'den saklanmıştı ve önemli olan tek şey de buydu.

Temizlenmek ve Bonnie'ye kahvaltı hazırlamak için içeri döndü. Bu olaydan sonra ağzına bir lokma koyması ve onu tutması neredeyse imkânsızdı. Belki kiliseden sonra daha iyi hissedecekti ama güne başlamak için korkunç bir yoldu.

* * *

Adele Payne geceyi Blessings'teki hastanede geçirdi. Kızı Beverly, oğlu David ve eşi Trisha gün ağarana kadar onunla birlikte olmuşlardı. O sırada, Beverly'nin kocası Garrett'in yanında kalan tüm çocukları ayırmak için Beverly'nin evine gitmişlerdi.

Luke ve Melanie'nin yaşları on ile on beş arasında değişen üç erkek çocuğu vardı. Beverly, Luke ve

En küçüğü üç çocuğuyla birlikte, David ve Trisha da iki büyük çocuğu yanlarına alarak evlerine dönüyorlardı.

Luke ameliyattan çıktığında ve yaşayacağını öğrendiklerinde büyük bir rahatlama yaşadılar. Ancak ilk başta en az yaralı gibi görünen Melanie gece yarısı komaya girmiş ve henüz uyanmamıştı. Beyin kanaması geçirmişti ve prognozu iyi değildi.

Adele bütün gece onlara dua ettirmiş, kendisini gerçek ve sadık bir kul olarak gördüğü için Tanrı'nın dualarına cevap vereceğine inanmıştı. Ancak onlar gittikten ve kendisi yalnız kaldıktan sonra kuşkuları ortaya çıkmıştı. Önce Adam, şimdi de Luke ve Melanie. Sanki ailesi cezalandırılıyor gibiydi ama ne için?

Ve en büyük soruları -bütün gece konuştukları ve henüz anlayamadıkları tek şey- Luke ve Melanie neden o yoldaydı? Festivale gitmemişlerdi ve evleri de Blessings'in diğer tarafındaydı. Yine de bir şey onları böylesine zarar görebilecekleri bir yere götürmüştü. Belki Luke'la konuşabildiğinde bunu öğrenecekti. Şimdilik yapabileceği tek şey dua etmeye devam etmektir.

* * *

Jake gün ışımadan uyandı, arka verandaya bir fincan kahve götürdü ve güneşin doğmasını bekledi. Bir yudum aldı ve sonra sıcak tutmak için ellerinin arasında tuttu.

Gökyüzü griydi.

Hava durgundu.

Her nefes verişinde, çenesinin etrafında günün soğuşunu belli edecek kadar uzun süre kalan küçük bir buğu bulutu belirliyordu. Kahvesinden bir yudum daha aldı ve ileride olacakları düşündü.

Joaquin DeSosa'nın cenazesine gitmek geçmişe dönmek olurdu. Ama bu bencilce bir düşünceydi ve bu onunla ilgili değildi. Bir borcu ödemekle ilgiliydi. DeSosa'ya beş dolardan fazlasını borçluydu. Ona hayatını borçluydu.

Kahvesini bitirdiğinde güneş ufukta menekşe tonlarından oluşan bir püskürtü gönderdi, ardından pembenin bin bir tonunda bir renk cümbüşü geldi. Fincanını ekrana kaldırdı ve Tanrı için ayrılmış günü müjdeleyen meleklerle kadeh kaldırdı.

"Kendinizi aştınız," dedi ve sonra güneşin ona yeni bir şey -daha iyi bir şey- yapma fırsatıyla yepyeni bir günün yolda olduğunu hatırlatmasını bekledi.

Güneş her zamanki gibi doğdu ve Jake kendi topraklarında doğan güneşin, savaş halindeki bir toprakta doğan güneşten çok daha güzel olduğunu düşündü. Tören bittiğine göre içeri geri döndü.

Tekila şişesi onunla alay etti. *İç beni. Sana unutturacağım.*

Ama DeSosa'nın niyeti bir anma jestiydi -yaşadığını hatırlamak- ve Jake bunu biliyordu. Bu yüzden tekilayı atlayıp kilere gitti, buzdolabından bir kutu mısır gevreği ve ardından süt aldı ve ayakta yedi.

Cep telefonu çaldığında kiliseye gitmeyi ya da traktöre çalı çırpı yükleyip ahırla dere arasındaki çalılıkları temizlemeyi düşünüyordu. Arayan Laurel'di.

"Merhaba komşu, ne haber?" Jake söyledi.

Laurel'in sesi biraz titriyordu, bu da ona bunun sadece bir komşuluk çağrısı olmadığını gösteriyordu. "Sormaktan nefret ediyorum ama silahınız var mı?"

Karnı düğümlendi. "Babamın tüfeği burada, neden?"

"Bonnie bu sabah Lavonne'u beslemek için dışarı çıktı ve koşarak ağlayarak içeri döndü. Orada olduğunu söyledi.

Onu korkutan büyük bir keseli sıçandı, ama bakmak için dışarı çıktığımda onun yerine bir rakun gördüm ve o hasta, Jake. Sanırım kuduz olmuş ve ne bir silahım ne de yardım çağırabileceğim kadar yakınımnda yaşayan biri var."

Kaşlarını çattı. Kuduz bir hayvan hafife alınacak bir şey değildi. "Hemen geliyorum," dedi.

Aklına eve getirdiği tabanca geldi ama mermi almaya hiç niyeti yoktu. Sonra babasının odasına koştu. Dolabı temizlerken eski tüfeği görmüştü ve yerde yanında bir kutu cephaneye olduğundan emindi ve vardı da.

Hepsini aldı ve kapıya yöneldi. Bonnie'nin sesindeki korkuyu düşünmeye devam etti ve kendi kendine, bir daha silahla ateş ederse içine düşeceği cehennem ne olursa olsun, onu ya da Bonnie'yi bu tür bir tehlikede bırakmanın yanında hiçbir şey olmadığını söyledi.

Adam arabasıyla geldiğinde kadın verandada duruyormuş. Koşarak dışarı çıktı, giderken silahını doldurdu. "Nerede o?" diye sordu.

İşaret etti. "Tavuk kümesinin yanındaki şu eski kulübeyi görüyor musun?" Başıyla onayladı.

"Oraya girdi ve sanırım hâlâ orada çünkü arka kapı yok." "Burada kal," dedi ve hızla uzaklaştı.

"Dikkatli ol!" diye bağırdı ve Jake kulübeye ulaştığında karavana geri dönüp arka verandaya koştu.

"Anne, görmek istiyorum," dedi Bonnie.

Laurel arkasını döndü. Bonnie kapının girişinde duruyordu.

"Hayır, bebeğim. Odana geri dön. Cesur Ayı'yı getir ve Jake'in güvende kalması için dua et." "Tamam anne," dedi Bonnie ve gözden kayboldu.

Laurel arka kapıyı kapattı. Bonnie ne kadar az duyarsa o kadar iyiydi. Jake'in kapı aralığında tereddüt ettiğini gördü, sonra da içeri girdi. Kalbi küt küt atıyordu.

İyi ol, iyi ol, lütfen iyi ol.

Birden yüksek bir gümbürtü duydu ve ardından kulübenin içinde büyük bir kargaşa koptu. İki el silah sesi duyduğunda en kötüsünü hayal ediyordu. Ve sonra hiçbir şey.

"Jake?"

Cevap vermedi. "Jake, iyi misin?" Hâlâ cevap vermedi.

Bu belirsizliğe daha fazla dayanamadı ve merdivenlerden aşağı koşarak bahçeye çıktı. Göreceklerinden korkuyordu ama yine de bununla yüzleşmek zorundaydı. Adamın burada olması bile onun suçuydu.

Kapı aralığına ulaştı, gözlerinin karanlık manzaraya alışması için bir an duraksadı ve sonra Jake'in duvara yaslandığını gördü. Domuz rakunu çok büyüktü ve ölmüştü. Rahat bir nefes aldı ama sonra Jake'in yüzündeki ifadeyi gördü ve kalbi sıkıştı. Adam'ın birden fazla kez böyle kendinden geçtiğini görmüştü ve o sırada neler olduğunu bilmiyordu. Artık biliyordu ve bunun sorumlusu muhtemelen silah sesiydi.

Tüfeği görene kadar birkaç dakika baktı. Yanındaki çalışma masasının üzerinde duruyordu.

Tanrım, lütfen bunu doğru yapmama yardım et.

"Jake, ben Laurel. Beni duyabiliyor musun?"

Kımıldamamıştı ve ona dokunmaya korkuyordu.

"Jake! Rakun öldü. Işığa çık."

Jake kulübeye adımını atar atmaz rakunu gördü. Gördüğü en büyük domuzlardan biriydi ve Laurel aramakta haklıydı. Daha önce de kuduz olan hayvanlar görmüştü ve bunun da kuduz olduğuna bahse girebilirdi.

Rakun onun varlığına tıslayan bir hırıltıyla tepki verdi ve ardından ona doğru gelerek büyük bir tahta sandık yığınının devirdi. İlk atışında hedefi tutturdu. Rakun yere düştü ama Jake tekrar ateş ettiğinde hâlâ tekmelemeye devam ediyordu. Öldüğünü biliyordu.

Sonra rakun ortadan kayboldu ve kulübenin içindeki çöp yığını bombalanmış bir köye dönüştü. Daha fazla bombanın düşmesini beklerken birinin adını seslendiğini duydu.

Etrafında DeSosa'yı aradı ve sonra kapıda birinin durduğunu gördü. Önce sadece bir siluet gördü ama sonra adı tekrar söylendiğinde sesi tanıdı.

Laurel? Sen misin o?

"Jake, lütfen bana bak," dedi Laurel.

Ve öyle de yaptı. Gerçeklik onun varlığıyla geri geldi. Derin, ürpertici bir nefes aldı ve sonra leşi işaret etti.

"Dokunma ona. Kuduz."

Laurel, "Aman Tanrım, biliyordum," dedi ve kulübeye girip onu elinden tuttu. "Hadi ışığa çıkalım, tamam mı? Ben veterineri arayayım ve gelip onu alması için kimi arayacağımı öğreneyim."

Tüfeğini aldı ve kulübeden çıktığında dikkati yerine gelmeye başlamıştı. Güneş ışığı Laurel'in saçlarına vuruyor, kumral röfleleri ateşten çizgiler haline getiriyordu. Sadece görüldüğü kadar sıcak olup olmadığını görmek için dokunmaya başladı ama dokunmadı, sonra durdu ve yüzünü ona döndü.

"O silahı ateşlemenin sana neye mal olduğunu biliyorum. Sen herkesten üstün bir adamsın Jacob Lorde ve sana teşekkür etmeye devam etsem de, bir şekilde yeterli gelmiyor."

"Bırak gitsin Laurel. O öldü ve sen ve Bonnie güvendesiniz, önemli olan da bu."

Laurel'in gözleri aniden doldu.

Jake gözyaşlarını gördü ve inledi. Silahı çimlerin üzerine bıraktı ve onu kollarının arasına aldı.

"Sorun yok.

Gerçekten," dedi ve ona sarıldı.

Laurel bir erkeğin kendisine dokunmasına izin vermeyeli uzun zaman olmuştu ve onun da en az Adam kadar büyük bir aşk riski taşıdığı gerçeği önemli görünmüyordu. Ama şimdi değil. Tek yetkili olmaktan bu kadar yorulmuşken olmazdı.

Arka kapı çarptı. Bonnie verandada duruyordu. "Anne, iyi misin?"

"O iyi tatlım," diye seslendi Jake. "Sadece korktu. Buraya gel. Yeniden iyi hissetmesi için daha fazla sarılmaya ihtiyacı var."

Bonnie merdivenlerden uçarak indi, durdukları yere koştu, kollarını Laurel'in bacaklarına doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Her şey yolunda anne. Cesur Ayı benimle ilgilendi, Jake de seninle ilgilendi." Endişeyle kulübeye doğru baktı. "O koca keseli sıçan öldü mü şimdi?"

Laurel gözlerini sildi ve Bonnie'yi kucağına aldı. "O bir rakundu ve evet, şu anda ölü. Hastaydı ve bu yüzden yanına yaklaşamayız. Hadi içeri girelim de annen gelip onu alması için birini çağırsın, tamam mı?"

Bonnie, "Tamam," dedi ve Laurel'in kollarından kurtulup eve doğru koşmaya başladı. Laurel Jake'in yüzüne bakamıyordu ama Jake'in umurunda değildi.

Bakışlarıyla buluşması için başını yukarı kaldırdı.

"Salı günü Los Angeles'a gidiyorum. Perşembe günü dönmüş olurum. Nereye gittiğimi merak ettiysen bilmeni istedim."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

İç çekti. "Eve dönemeyen bir arkadaşımın anma törenine gidiyorum. Uzun hikâye ama işin özü, geri çeviremeyeceğim bir davetti."

"Çok üzgünüm," dedi Laurel.

"Evet, ben de öyle," dedi Jake. "Daha önce kiliseye gitmeyi düşünüyordum ama şu anda oturacak durumda değilim. Yine de günü evde yalnız geçirmek istemiyorum. Sanırım Pazar yemeğini büyükannemlerde yiyeceğim. Bonnie ve sen de benimle gelmek istemez misiniz?"

Aklından bunu yapmaması için binlerce neden geçti ama onun sesindeki eşlik etme ihtiyacını duydu. "Bu bir ikram olurdu," dedi. "Saat kaçta?"

"Seni on bir buçuk gibi alsam nasıl olur? Çok erken gelmeyiz ama yine de kilise kalabalığını atlatmış oluruz."

"Tamam. Hazır olacağız," dedi ve sonra bir elini onun koluna koydu. "Yardıma geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

"Arkadaşlar bunun içindir," dedi. Silahı aldı ve uzaklaştı.

Laurel midesinde bir düğümle onun uzaklaşmasını izledi. Onunla pazar akşamı yemeğine gitmeyi daha yeni kabul etmişti. Gerçi Bonnie de gelecekti ama bu, bunun bir randevu olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Sonra içini çekti. Aradığında gelmişti. En azından karşılık verebilirdi. Bir arkadaşını kaybetmişti ve üzgündü. Yalnız kalmak istemiyordu. Bu yüzden ondan bir iyilik istediğinde, Tanrı'nın yeryüzünde reddedebileceği hiçbir yol yoktu. Değil mi?

"Anneciğim! Lavonne korkuyor. İçeri gel ve o sıçanı yakalaması için birini çağır."

Laurel arka verandada duran küçük periye sırtıttı. "Evet, geliyorum," dedi ve koşarak eve döndü.

* * *

Luke Payne, karısı Melanie öldükten bir saat sonra uyandı.

Adele sinir krizleri geçirmeye başlamıştı ve aileyi geri çağırmıştı. Melanie'nin yakınlarının hepsi Florida'da yaşıyordu ve buraya gelmeleri en az bir gün sürecekti. Luke'un başucunda oturmuş, David ve Beverly'nin dönüp karar vermesine yardımcı olmalarını bekliyordu. Luke'un durumu düzelene kadar ona karısı hakkında bir şey söylemenin iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu.

Hemşirelerin diğer arabanın sürücüsü hakkında konuştuklarını duymuştu. Kazada belini kırmıştı ve hayatını tekerlekli sandalyede geçirecekti.

Adele ve aileye, araçların bir tepeyi aşarken kafa kafaya çarpıştığı, dolayısıyla her iki sürücünün de hatalı olduğu söylenmişti. Kendilerinden başka kimse suçlanamazdı.

Saati izliyor ve Luke kıpırdanmaya başladığında aldığı her nefesi dinliyordu. Hemşirenin birkaç sorusuna cevap verecek kadar uyanmıştı bile. Şimdi yeniden kendine geldiğine göre, Adele onun da kendisinininkilerden bazılarına cevap vereceğini umuyordu.

İnledi.

Adele ayağa kalktı ve yatağın üzerine eğilip kolunu okşadı. "Annen burada Luke. İyi olacaksın."

Göz kapakları çırpındı. "Mel'nie," diye mırıldandı.

Adele gözyaşlarına karşı koydu. Tanrı onun kalbini korusun. Kadınını soruyordu. Dul bir adamdı ve bunu bilmiyordu.

"Luke, ben annen. Buradayım oğlum. Buradayım."

Yavaş bir nefes aldı ve nefes verirken inledi. "Acıyor."

"Hemşireyi arayacağım," dedi Adele ve Çağrı düğmesine

bastı. "Evet, hanımefendi. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

dedi hemşire.

"Oğlum uyandı ve acı çekiyor. Ona yardımcı olacak bir şeyiniz var mı?" Hemşire, "Dosyasını kontrol edeceğim," dedi.

Adele Luke'un kolunu okşadı. "Rahat ol oğlum. Birazdan burada olurlar." "Anne?" diye mırıldandı.

Gülümsedi. "Evet, tatlım. Ben annen," diye cevap verdi ve onu elinden tuttu. Parmaklarını o kadar sert sıktı ki canı gerçekten acıdı. "Sakin ol oğlum," dedi Adele.

"Gittim," diye mırıldandı.

Kaşlarını çattı. "Nereye gitti?" "...kaltağı rahatsız etmeye."

Adele'in ensesindeki deri ürperdi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Zahmet dedin. Gittim."

Ve sonra ona çarptı! Kaza yaptıkları yol, Laurel'in hâlâ yaşadığı yoldu. Beverly ona Laurel'in söylediklerini anlattıktan sonra bile Adele çocuklarına onu rahatsız etmeye devam etmelerini, Paynes'in kendi intikamını aldığını söyledi.

"Ne yaptın?" diye sordu. "Ölü köpek... avlu."

Kalbi çarpmaya başladı ve ter içinde kaldı. "Hayır, hayır, hayır." İnledi ve bir gümbürtüyle sandalyeye geri düştü.

Elleriyle yüzünü kapattı ve ileri geri sallanmaya başladı. Dua etmeye başladı ve sonra durdu. Önce tam olarak ne için dua etmeliydi? Gelinini taciz ettiği için bağışlanmak mı, yoksa oğlunu böyle bir trajediyle sonuçlanan bir göreve gönderdiği için bağışlanmak mı? Kendini bu kadar haklı görmeseydi, Luke sakat kalmayacak, Melanie ölmeyecek ve diğer arabanın sürücüsü tekerlekli sandalyeye mahkûm olmayacaktı.

"Bu mu Tanrım? Adem'imın karısına yaptıklarımız için cezam bu mu?" Adele fısıldadı.

Nefesini tuttu, Tanrı'nın demir yumruğunun onu öldürmesini bekledi ama nefes almaya devam etti. O noktada, neyle yaşayabileceğine karşı bildiklerini yeniden değerlendirmeye başladı ve yavaş yavaş kendini Tanrı'nın bu işte parmağı olmadığına, dolayısıyla bunu Şeytan'ın yapmış olması gerektiğine ikna etti. Bu *kabul edebileceği* bir şeydi. Kendisiyle yaşaması gereken şey de tam olarak buydu.

Ne de olsa bunların hiçbiri onun suçu değildi. Hemşire Luke'un serumuna ağrı kesici enjekte etmek için içeri girdiğinde, Adele kendini beğenmiş haline geri dönmüştü.

* * *

Bonnie, Jake'in kamyonetinin arka koltuğunda oturmuş, Blessings'e giden yol boyunca konuşuyordu. Laurel ona gri örgü bir pantolon ve bahçe satışından aldığı kırmızı bir kazak giydirmişti. Bonnie "elmas kolyesini" takmak ve Cesur Ayı'yı getirmek için ısrar etmişti, bu yüzden o ve ayı arka koltuğu paylaştılar. Laurel, Jake Lorde'un neredeyse görüldüğü kadar güzel koktuğu gerçeğine odaklanmamak için kızının dikkatini dağıtmasıyla rahatladı.

Nasıl göründüğünü önemsemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, giyecek bir şeyler bulmaya çalışırken sinirleri bozulmuştu. Sahip olduğu en güzel şeylerden biri lacivert bir pantolon takımıydı ve bu yüzden onu beyaz boğazlı bir kazakla giymişti. Yaptığı makyaj aşırıya kaçmış gibi görünüyordu.

rimel ve rujdan başka bir şey sürmemişti. Jake'in indikkatini dağıttığının farkında olmadan saçlarını hiç düşünmeden açık bırakmıştı. O nasıl görüldüğü konusunda endişelenirken, Jake de parmaklarını saçlarının arasında gezdirmeyi düşünüyordu.

Bonnie bilgilendirmeye devam etti. "...ve sonra ona benim önüme geçemeyeceğini söyledim. Bu bir kural, değil mi anne? Eğer öğretmen seni sıraya koyarsa, onun koyduğu yerde durmak zorundasın, değil mi?"

Laurel, "Doğru," diye cevap verdi ve sonra Jake'e baktı, onun gülümsemesinden rahatlamıştı. "Evet, bu normal ve hayır, o asla durmaz."

Jake güldü. "Doğrusu, beni rahatsız eden şey için en iyi ilaç bu."

Laurel rahatladı. "Ne demek istediğini anlıyorum. En kötü günümü geçirebilirim, sonra bu eve gelir ve tüm dertlerim biter. Kulağım biraz yoruluyor ama rahatsız edilmekten çok daha iyi."

Jake kaşlarını çattı. "Seni kim rahatsız ediyor?"

Omuz silkti ve sesini alçalttı. "Adam'ın ailesi."

Kaşları daha da çatıldı. "Gerçekten mi? Neden? Seni nasıl rahatsız ediyorlar?"

Omzunun üzerinden baktı. Bonnie hâlâ konuşuyordu ama Cesur Ayı'yla.

"Annesi delinin teki. Öldüğü gün beni bağırarak aradı ve bunun benim hatam olduğunu söyledi. Mantık onun güçlü yanı değil."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Bu hala oluyor mu?"

"Telefon aramaları değil ama periyodik olarak çocuklardan biri garaj yoluma ya da ön bahçeye ölü bir şey atıyor. Sanırım bunun bana Adam'ı hatırlatacağını düşünüyorlar, sanki o anıyı aklımdan çıkarabilirmişim gibi. Bu sabah yine bahçede ölü bir köpek buldum. Sanırım dün gece eve geldiğimde oradaydı ve ben onu görmedim."

Jake kazayı ve kazanın meydana geldiği yolu düşündü. "Yakınlarda mı oturuyorlar?" diye sordu.

"Hayır, Blessings'in birkaç mil kuzeyinde yaşıyorlar."

Jake Bonnie'nin hâlâ meşgul olduğundan emin olmak için dikiz aynasına baktı ve sonra sesini alçalttı. "Dün gece o enkazın üzerine sürdüm."

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Spor salonunda bunu duyduğumuzda, sen olabilirsin diye endişelendim."

Bu beklemediği bir itiraftı. "İlgilendiğiniz için teşekkür ederim. Hayır, ben değildim ama Luke Payne ve karısı Melanie arabalardan birindeydi."

Laurel'in nefesi kesildi. "Hayır! Ciddi olamazsın?"

"Evet. Onlara vuran adam sadece kaybolmuş bir yabancıydı."

"Kötü yaralanmışlar mı?"

Jake omuz silkti. "Yeterince kötü. İstesek de istemesek de büyük ihtimalle büyükannemin evinde her şeyi duyacağız."

Laurel koltuğunda arkasına yaslandı. Zihni bir düzine yöne dönüyordu ama tek düşündüğü, eğer ona zarar vermeye çalışmasalardı, bunların hiçbirinin olmayacağıydı.

Jake koltuğun diğer tarafına uzandı ve onun elini tuttu. "İyi misin?"

Hiç düşünmeden ona sarıldı, sadece onun varlığından güç aldı. "Evet, evet, ben iyiyim. Artık aramızda kaybolan bir aşk yoktu. Sanırım sadece karmayı düşünüyordum. Bilirsin... bazen kader kendi intikamını alır."

"Anne, Cesur Ayı'nın muhtemelen birazdan tuvalete gitmesi gerekiyor." Jake kıkırdadı. "Ve gerçekliğe dönelim."

Laurel sırttı. "Cesur Ayı bekleyebilir mi? Neredeyse geldik. Bak, Ralph'in istasyonu yukarıda. Birkaç dakika içinde Granny'nin restoranında olacağız."

"Evet, bekleyebilir."

"İyi haber," dedi Laurel.

Bölüm 12

Kilise sonrası kalabalık gelmeye başladığında Jake ve konukları çoktan oturmuş ve yemeklerini sipariş etmişlerdi. Jake bu durumdan habersizdi ama Laurel ikilinin bakışlarını gördü ve Blessings dedikodu zincirinin onları akşama kadar birileriyle tanıştıracacağını biliyordu. İkisinin de dilediklerini yapmakta özgür olmaları pek önemli değildi. Laurel yetişkin hayatı boyunca önce Adam Payne'in karısı, sonra da Adam Payne'in dul eşi olmuştu. Buna alışmak zaman alacaktı.

Bonnie dışarıda yemek yiyeceği için o kadar heyecanlıydı ki aslında sessizdi. Böyle lüks şeyler için hiç paraları olmamıştı ve ziyaret edebilecekleri tek yer Büyükanne ve Büyükbaba Joyner'in eviydi.

Laurel'in yaptığı her hareketi izliyor, doğru çatalı kullanıyor, ekmeğini bıçakla yağıyor, küçük ısırıklar alıyor ve tıpkı annesi gibi ağzı kapalı çiğniyordu. Maruldan küçük bir ısırık çatalından kucağındaki peçeteye düştüğünde nefesi kesildi.

"Bir şeyin yok," dedi Jake. "Peçete bunun için var. Bak, benimkinin üzerinde de bir şeyler var zaten."

Laurel Bonnie'nin bacağına güven verici bir şekilde okşadı. "Rahatla tatlım. Bunun eğlenceli olması gerekiyor. Sen eğleniyor musun?"

Bonnie kucağındaki marulu alıp ağzına götürürken, "Evet, eğlenceli," dedi.

Birkaç dakika sonra bir aile içeri girdi ve koridorun hemen karşısındaki bir masaya oturdu. Bonnie hemen kıkırdayarak ve el sallayarak sınıfından küçük bir kıza selam verdi.

Diğer küçük kız el salladı ve annesi onu durduramadan sandalyesinden kalkıp kabinin ucuna yaslanarak yemek yemelerini izlemeye başladı.

"Selam, Bonnie!"

"Merhaba, Judy. Kızarmış tavuk budu yiyorum."

Küçük sarışın önce Laurel'a, sonra da Jake'e baktı.

"Bu senin baban mı?"

Bonnie onu düzeltmeden önce Laurel'ın tepki verecek zamanı olmadı.

"Hayır, aptal. Babam öldü. Bu benim arkadaşım, Jake. Bu sabah Lavonne'a zarar veremedi hasta bir keseli sıçanı vurdu!"

Laurel bunun onu çok fazla utandırmadığını umarak Jake'e baktı ve küçük kızların konuşmaları ilgisini çekmiş gibi görüldüğü için rahatladı.

Ama Judy'nin babası Trent Samuels, Jake'i tanıyordu ve keseli sıçan hikâyesini duyunca Jake'e açıkça sordu. "Hey, Jake, ne kadar hastaydı? Düşündüğüm gibi mi?"

"Hastaydı ama büyük bir domuz rakunuydu, keseli sıçan değil."

"Veterineri aradım," dedi Laurel. "Onu alması için birini gönderdi. Doğrulamak için bir test yapacaklar."

Trent kaşlarını çattı ve sonra başını salladı. "Bunu duymaktan nefret ediyorum. Kuduz bir bölgede bir kez başladı mı

hızlı yayılabilir. Eğer test edilirse, hayvanlarımdan bazılarını koruyabilmem için beni ararsanız sevinirim."

"Eğer öyleyse, veterinerin bunu sağlık departmanına bildirmesi gerektiğine inanıyorum. *Tribune* gazetede bir duyuru yayınlayacaktır."

"Tamam o zaman," dedi Trent ve parmağıyla kızı Judy'yi işaret etti. "Sen. Sandalyene geri dön ve orada kal lütfen."

Judy Bonnie'ye el salladı ve sonra tekrar yerine otururken babasına kaşlarını çattı.

Harold ve Willa Dean Miller, Laurel'in arkasındaki kabinde oturuyorlardı ve utanmadan konuşmayı dinliyorlardı ve Laurel'e başsağlığı dilemek için hemen döndüler. "Laurel, kaybın için çok üzgünüm," dedi.

Laurel kaşlarını çattı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Willa Dean'in yüzü kızardı, az önce korkunç bir gaf yaptığından emindi. "Aman Tanrım. Özür dilerim. Payne ailesinin bir parçası olduğunuz için duymuş olacağınızı düşünmüştüm."

"Artık beni aileden biri olarak görmüyorlar," dedi Laurel. "Peki bu taziyeler ne hakkında?" "Dün geceki kazadan mı bahsediyorsun?" Jake sordu.

Harold söze girdi. "Korkunç olduğunu duydum. Her yerde cesetler varmış. Bu sabah kilisede öldüğünü duyurdular."

Jake'in kalbi durdu. Orada sadece bir kadın vardı, ciddi şekilde yaralanmadığını düşündüğü bir kadın. "Olay yerine ilk gelen bendim. Olaya karışan üç kişi vardı. *Kadın* mı dediniz? Melanie Payne'in öldüğünü mü söylüyorsunuz?"

Willa Dean başını salladı. "Beyin hasarından."

Dün gece yolda duran kadını düşündü - tek hareket eden ve ilk ölen. Yaralanmalar savaş gibi öngörülemezdi. Hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Çölde ilerleyen sıradan bir yol, el yapımı patlayıcılarla dolu bir mayın tarlasına dönüşüyordu. Gece vakti bir araba yolculuğu bir aile için ölüm çanına dönüşüyordu.

Jake kaşlarını çattı. Zavallı Melanie. Zavallı Luke. Dünyaları havaya uçtu.

Laurel aile için, özellikle de annelerini kaybetmiş olan üç çocuk için üzülüyordu. "Jake sayesinde kazadan haberim oldu ama kimsenin öldüğünü bilmiyordum. Bu çok üzücü."

Başka bir şey paylaşılmadan önce garson kız yemeklerini getirdi ve ardından Harold ve Willa Dean'e hesaplarını verdi. Başka bir garson Samuel'lerin masasında siparişleri alıyordu ve öğleden sonra ilerledi.

Bonnie patates püresi ve sosla birlikte kızarmış tavuk budu yemişti ama Laurel ve Jake kızarmış yayın balığı yemekleriyle yetinmişlerdi. Yemekler güzeldi ama asıl önemli olan arkadaşlıktı. Laurel kendini her geçen dakika daha da rahatlar buldu. Evet, onların varlığı birkaç kaşın kalkmasına neden olmuştu ama çoğunlukla insanlar el sallayıp işlerine bakıyorlardı.

Onlar ödemelerini yapıp gitmeye hazırlanırken Peanut Butterman içeri girdi. Çifte dikkatle baktı ve kendi kendine gülümsedi. Sevecek birine ihtiyaç duyan iki yalnız insan vardı. Eğer bu akşam yemeği birçoğunun ilki olursa harika olurdu.

Jake'le aynı gemide olması onu rahatsız etmiyordu. Peanut'ın gözü birkaç yıldır belli bir kadının üzerindeydi. Sadece onun kendisini bir müşteriden fazlası olarak görmesini bekliyordu. Zamanı gelince olacaktı. O zamana kadar, o iyiydi.

"Bana kızarmış tavuk ayırdın mı?" Peanut onun standının önünden geçerken sordu. "Sadece bir parça yedim," dedi Bonnie.

Peanut sırttı. "O zaman bana da yetecek kadar olmalı, değil mi?"

Omuz silkti. "Aşçıdan sadece bir parça istedim. Tavuğun hepsi bittiyse ben yapmadım," dedi ve büyük bir kısmını Laurel'in bacağına arkasına kaydırıldı.

Jake güldü. "Evet, onu biraz rahat bırak, Peanut. O daha küçük bir çocuk. Sadece küçük bir parça yedi, değil mi tatlım?"

Peanut kaşlarını ona doğru oynatırken kıkırdadı. Kadın yüzünü sakladı. "Afiyet olsun," dedi Jake. "Bu ikisini eve götürsem iyi olacak."

Bonnie, onlar daha Blessings'i bitirmeden uykuya daldı.

Laurel arabayı sürerken Jake'e baktı ve onun bunu ne kadar normal gösterdiğini düşündü. Bonnie'nin çocukça konuşmaları Jake'i rahatsız etmişse benzemiyordu ve beklediği kadar rahatsız hissetmemişti.

"Hey, Jake?"

"Öyle mi?"

"Bu harikaydı. Bonnie ve benim için gerçekten çok özel bir zamandı. Çok teşekkür ederim."

Bir kez daha onun eline uzandı. "Dürüst olmak gerekirse, benim için bir zevkti. Yıllardır kendimi bu kadar rahat hissetmemiştim. Belki geri döndüğümde bunu tekrar yapabiliriz?"

Soruyu duymuştu ama bu onun için bir soru değildi. "Evet, bunu kesinlikle tekrar yapabiliriz."

"Teşekkür ederim."

"Ne için?" diye sordu.

Sesinin bozulmasından korktuğu için ayrıntılara giremedi. "Sadece teşekkür ederim, hepsi bu." "O zaman rica ederim."

* * *

Truman Pazar sabahı yüzünde bir gülümsemeyle uyandı. Bu ev bir saraydan çok uzaktı ama bir hapisane hücrelerinden çok daha iyiydi. Nester'ın suç duyurusunda bulunmayı reddettiği haberiyle serbest bırakılmıştı ve May bir daha geri dönmediği sürece onu da serbest bırakacağını söylemişti.

Yorganı arkaya attı ve çıplak bir şekilde banyoya doğru yürüdü, giderken kaşınıyordu. O kadar iyi bir ruh halindeydi ki, çarşaflarından başlayarak bazı kıyafetleri yıkamaya karar verdi. Çarşafların üzerinde hâlâ bir sürü sincap kılı ve yuva malzemesi vardı. Yatakta her döndüğünde sincap kokusu almazsa bu gece daha iyi uyuyabilirdi.

* * *

Truman yeni bir sayfa açarken, Adele ve ailesi Luke'a karısının ölüm haberini vermek için hastane odasında toplanmıştı. Onlar içeri girdiğinde Luke uyuyordu ama çok sayıda ayak sesi duyunca uyandı.

Adele, anne olarak haberi verme hakkını kendinde görerek doğruca yatağın yanına gitti. David ve Beverly de onu takip ederek yatağın karşı tarafına geçtiler.

Luke yüzlerini gördü. Gerginliği hissetti. Bir şeyler ters gidiyordu. Adele onun yanağını okşayıp ağlamaya başlayınca kalp atışları hızlandı ve neredeyse panik moduna geçti. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Ah, Luke! Annen olarak sana hayatının en büyük darbesini vuracak haberi vermek bana düştü."

Beverly kardeşine gözlerini devirdi ve sonra Adele'e ters ters baktı. "Anne! Gerçekten mi?"

Luke, Adele'in elini tuttu ve yüzünden uzaklaştırdı. "Vaazını kendine sakla ve söylemeye geldiğin şeyi söyle."

Adele gözlerini silip burnunu sildikten sonra garip ve pişmanlık dolu bir ses tonuyla haberi verdi.

"Siz ameliyattan çıktıktan bir saat sonra sevgili eşiniz Melanie bu dünyadan göçtü."

Luke karnına darbe almış gibi nefesi kesildi. "Hayır," dedi ve çılgınca kardeşlerine baktı, içlerinden birinin ona yalan söylediğini söylemesini bekliyordu. "Bu doğru değil! Bu doğru olamaz." Beverly'nin elini tuttu. "Kardeşim, bana onun yalan söylediğini söyle."

"Çok üzgünüm Luke, ama o gitti."

Luke'un bakışları kardeşine kaydı. "David?"

David başıyla onayladı. "İkiniz de buraya getirildikten kısa bir süre sonra komaya girdi. Durduramadıkları bir beyin kanaması geçirdi. Çok üzüldüm. Beverly ve benim çocuklarınızla ilgilendiğimizi bilin. Cenaze işlemleri nedeniyle onlara annelerinden bahsetmek zorunda kaldık."

Luke'un çıkarmaya başladığı ses önce mırıltıya benziyordu ama gittikçe yükseliyordu. Birden yatağının yanındaki plastik su sürahisini kapıldığı gibi duvara fırlattı.

Kapak temas ettiği anda patladı ve Adele'in saçlarına, yüzüne ve giysilerine su sıçradı. Beverly annesini tutup elini ağzına kapattığında Adele nefes nefese bağılıyor ve ona aklını kaçırdığını haykırıyordu.

"Sessiz olun! Beni duyuyor musunuz? Bu odalarda hasta insanlar var. Evde yaptığın gibi burada bize bağırıamazsın!" Adele itiyor, kızının elinden kurtulmaya çalışıyordu. "Çeneni kapalı tutacağına söz verene kadar gitmene izin vermeyeceğim!" Beverly tısladı.

Adele'in omuzları gevşedi. Saçlarından gözlerine su damlıyordu. Rimeli akmış ve ruju çenesine bulaşmıştı. Luke'a sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

"Bunu neden yaptın?" diye fısıldadı.

"Eğer intikam almak istemeseydin, Melanie ve ben o yolda olmayacaktık. Ailemi kendi ailenmiş gibi yönetmene izin verdiğim için sorumluluğu üstleniyorum ama Melanie'nin senin istediğin şey yüzünden öldüğü gerçeğiyle yaşamak zorundasın."

Beverly nefesini tuttu ve şaşkınlıkla annesine baktı. "Neden bahsediyor bu? Sen ne yaptın?"

David titriyordu. O biliyordu. Annesi onlara emir verdiğinde Luke'un yanında duruyordu. "Annem Laurel'i rahatsız etmeye devam etmemizi söyledi," dedi David.

Beverly kardeşlerine sanki onları daha önce hiç görmemiş gibi baktı. "Ne demek istiyorsun? Onu *rahatsız* mı ediyorsun? Ne yapıyordun sen?"

Luke yatağında arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı, kız kardeşiyle yüzleşemeyecek kadar zayıf ve hasta bir kalbi vardı.

David iç çekti. "Adam'ın ölümünden beri ölü hayvanları onun bahçesine atıyor ya da arabasına bırakıyoruz."

"Yapmadın! Lütfen bunu yapmadığını söyle!" Beverly ağladı.

"Bize yapmamızı söyledi, biz de yaptık," dedi David. "Birdenbire bu kadar kibirli ve güçlü olma. Hepimiz onu taciz ettik çünkü annem bize bunu yapmamızı söyledi."

Adele lavabodan bir el havlusu alarak saçlarını ve yüzünü kurulamaya başladı. Giysileri kuruyana kadar ıslak kalacaktı ve bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

"O senin kardeşini öldürdü! Huzur içinde yaşamayı hak etmiyor."

David yatağın diğer tarafından parmağıyla onu işaret etti. "Kapa çeneni anne. Konuşmayı kes. Adam kendini öldürdü. Eminim Laurel yeterince acı çekmiştir ve Luke haklı. Bizimle uğraşmasaydın Melanie ölmeyecekti. Luke, geçmiş olsun. Gerisini sen eve gittikten sonra hallederiz."

Beverly, "Ben de yardım edeceğim," dedi. "Her şeyi birlikte çözeceğiz."

"Peki ya ben?" Adele ağladı. "Gerekirse kendi torunlarıma gayet iyi bakabilirim."

"Çocuklarıma bakmayacaksın," dedi Luke.

"Ya da benimkilere," dedi David.

"Ya da benimkini," diye ekledi Beverly. "Sanırım çölde dolaşan Musa olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek üzeresin, anne."

Adele'in yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu. Çantasını aldı ve arkasına bakmadan odadan çıktı.

Beverly kardeşlerine döndü. "Ne yapacağını düşünüyorsun?" David

omuz silkti. "Her ne yapacaksa tek başına yapacak."

Luke ağlıyordu. "Cenaze için bir gün belirlediniz mi? Sence gitmeme izin verirler mi?"

"Bugün Pazar. Çarşamba öğleden sonra cenaze evine haber verdik. Doktor biraz izin verirse seni tekerlekli sandalyeyle götürebiliriz," dedi David.

"Çocuklarımı görmek istiyorum," dedi Luke. "İyi olacağımı ve yanlarında olacağımı bildiklerinden emin olmalıyım."

"Yarın getiririm. Önümüzdeki hafta onları okula göndermeyeceğiz."

"Katılıyorum," dedi Luke ve sonra gözyaşlarını yanaklarından sildi. "Bununla yaşamak zorunda kalacak tek kişi annem değil. Onu da yanımda götürdüm. Gitmek istedi ama evde çocuklarla kalması için ısrar etmeliydim. Öyle yapsaydım, hâlâ benimle olurdu." Sonra tekrar ciddi ciddi ağlamaya başladı. "Tanrı aşkına, onsuz hayatımı nasıl sürdüreceğim?"

Beverly ona sarıldı. "Her gün bir gün, Luke."

* * *

Jake'in uçağı Salı günü sabah erkenden Savannah'dan ayrıldığı için Pazartesi günü arabayla şehre gitti ve havaalanındaki otellerden birinde bir oda tuttu. Geride bıraktığı her şeyi düşündü ve sonra dönene kadar her şeyin ve herkesin güvende olacağına güvenmek zorunda kaldı. Bir süre şehirde dolaştı, ancak sürekli hareket eden insanlar ve trafik stresliydi ve sonunda otele geri döndü, erken bir akşam yemeği yedi ve yattı.

DeSosa bir nakliye kamyonunun çamurluğuna oturmuş, bıçağını bileliyordu. "Kendini kesmemeye dikkat etsen iyi olur," dedi Jake.

DeSosa başını kaldırdığında sırtıyordu. "Saçmalama, Georgia'lı çocuk. Memlekette bundan daha büyüğüyle tırnaklarımı temizledim."

Bir itfaiye aracı siren çalarak otelin önünden geçti.

Jake yuvarlanıp doğruldu, nerede olduğunu hatırladı, sonra tekrar uzanıp gözlerini kapattı.

Jake sığ bir çukurda çömelmiş, tüfeğini iki yüz metreden az ilerideki ufka doğrultmuştu. Pelerinli elbisesi kumla aynı renkteydi. Bir keskin nişancının tepede bir yerlerde olduğunu biliyorlardı ve Jake'i neredeyse sekiz saat önce gecenin karanlığında göndermişlerdi. Sürünerek çukura inmiş ve üzerine kum renginde bir muşamba çekmişti. Tüfeğindeki dürbünle keskin nişancının yerini tespit ettikten sonra, o zamandan beri pusuya yatmış bekliyordu.

Kulaklığında hâlâ hafif telsiz konuşmalarını duyabiliyordu ve telsizden birinin "Kum Fırtınası" diye bağırdığını duyduğunda dikkatle keskin nişancının tüfeğinin dürbününe aniden takılan zayıf güneş ışığı parıltısına odaklanmıştı.

Kendini ele vermeden hareket edemezdi ama tepedeki adam da edemezdi. İki dakikadan daha kısa bir süre içinde yutulacaktı. Etrafındaki muşambayı çekip kurtulabilirdi ama gözleri ve ciğerleri için cehennem olacaktı.

Fırtına yaklaştıkça kükremesini duyabiliyordu.

"Çekil, lanet olsun, çekil," diye mırıldandı, son sekiz saati bir hiç uğruna harcamak istemiyordu.

Aralarındaki hava artık eskisi kadar berrak değildi. Gökyüzünden görebildiği kadarıyla hava kararıyordu. Rüzgâr tulumunu kamçılama başlamıştı ve muşamba arkasından çözülüyordu.

Birden keskin nişancı kaçtı. Jake'ten daha az korunaklı olduğu için hayatı tehlikedeydi. Muhtemelen en iyi çıkış yolunu değerlendirmek için iki santimden daha az yukarı kalktı ve Jake tetiği çekti.

Jake kanın havaya sıçradığını gördü ve sonra fırtına tepenin üzerinden yuvarlanırken adam ve kan kayboldu. Jake'in yapması gerekeni yapmak için beş saniyeden az zamanı vardı. Muşambayı kaptı ve ucunu başının ve yüzünün üzerine çekerek kendini içine sardı. Patlama olduğunda yüzüstü yatıyordu ve muşamba ile arasında altı inçten daha az bir boşluk vardı. Hissettiği son şey kumun ağırlığı oldu ve sonra hiçbir şey hissetmedi.

Bir sonraki duyduğu şey belli belirsiz bir küfür sesiydi. Kulaklığındaki telsiz hâlâ aktifti ve DeSosa'nın sesini tanıdı.

"Daha hızlı kaz. O Georgia'lı çocuk dağlardan geliyor. O kumun altında uzun süre yaşayamaz. Kaz, lanet olsun, kaz."

Jake yüzünde gözyaşlarıyla uyandı. Yuvarlandı ve yatağın kenarına oturdu, ciğerleri yanıyor ve kalbi onu buldukları günkü gibi çarpıyordu.

"Kahretsin, DeSosa, beni kurtarmaya devam ettin. Neden kendini kurtaramadın?" Gözlerini kapattı ve kapattığında DeSosa'nın güldüğünü duyabildi.

Zamanın dolduğunda, Georgia, hazır olup olmaman önemli değil. Gitmiş olacaksın.

Kalkıp giyindi, sonra bir taksi tutup havaalanına doğru yola çıktı. O odada bir saniye daha kalmaktansa terminalde iki saat beklemeyi tercih ederdi.

* * *

Laurel işe giderken önünden geçtiği Jake'in evine doğru baktı. Bunca haftadır kırmızı kamyonu garajda gördükten sonra, şimdi kamyonun yokluğu ona yalnızlık gibi geliyordu.

Ama bu sabah işe gitmeden önce yapması gereken bir iş daha vardı. Harper'ın cenaze evine gidecek ve Melanie Payne için ziyaretçi defterini imzalayacaktı. Olanlardan dolayı kalbi kırıldığından değil, insani olarak yapması gereken şey buydu. O aileye aitti ve onu reddetmiş olsalar bile doğru olanı yapmak istiyordu. Laurel sabahın bu erken saatinde gelerek olay yerinde herhangi bir aile olmayacağına bahse girmişti, çünkü eğer olurlarsa, bu fikir burada ve şimdi sona erecekti. Ancak park yerine yanaştığında orada bulunan tek araba evin sahibi Evelyn Harper'a ait olan eski siyah Cadillac'tı.

Çantasını aldı ve içeri girdi. Kapıdan hafif bir zil sesi geldi ve birkaç dakika sonra Evelyn lobiye girdi.

"Laurel, günaydın canım, sana ve ailene en derin taziyelerimi sunuyorum." "Ziyaret defterini imzalamaya geldim," dedi Laurel.

"Elbette, bu taraftan," dedi Evelyn ve onu koridorun sonundaki bir odaya götürdü. "Sizi burada bırakacağım. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, ben ön taraftaki ofiste olacağım."

"Evet, hanımefendi," dedi Laurel ve bir an tereddüt ettikten sonra odaya girdi.

Duvarlardaki kancalardan çiçek spreyleri sarkıyordu. Saksı bitkileri ve büyük çiçek vazoları

tabutun etrafında yerde ya da her iki uçtaki masaların üzerinde duruyordu.

Melanie'nin çocuklarının karşı karşıya olduğu şey için biraz hasta, biraz da üzgün hissediyordu. O ve Bonnie zaten bunu yaşıyorlardı. Tabutun içine baktığında Melanie'nin sadece uyuduğunu gördü.

"Tanrı sizi korusun," diye fısıldadıktan sonra defteri imzaladı ve hızla binayı terk etti.

Bugün saat 14:00'e kadar Blessings Bed-and-Breakfast'da çalışacaktı. Dolu ve yoğun bir gün olacaktı, bu da hoşuna gidiyordu. Zamanın daha hızlı geçmesini sağlıyordu.

B and B'ye park ettiğinde saat dokuza on beş vardı. Jake şu anda uçağa binmek üzereydi. "İyi uçuşlar, Jacob Lorde."

Çantasını aldı, kamyonetini kilitledi ve işe gitmek için aceleyle içeri girdi.

* * *

Dün, Truman Slade'in bir günlük endüstri hayatı öğleden önce sona ermişti. Çarşafaları temizdi, bir yük çamaşır yıkanmış ve hala kurutucuda, kaldırılmayı bekliyordu. Yerler hâlâ eskisi kadar kirliydi ve Truman'ın düşünceleri karmakarışıktı.

Nester'ı aramaya çalışmış ama cevap alamamış. Mesaj bırakmış ama geri dönmemişti. Nester'ın büyük olasılıkla hâlâ kızgın olduğunu anladığında, bu onu da kızdırdı.

Eğer iki arkadaş birlikte sarhoş olup, ortalığı birbirine katmadan küçük bir itiş kakış yapamıyorlarsa, o zaman işleri bitmişti. Tüm bu dramaya ihtiyacı yoktu.

Son mısır gevreğini ve sütünü yedikten sonra Blessings'e gitmeye ve birkaç şey almak için Piggly Wiggly'de durmaya karar verdi. Gitmeden önce de Lorde'un arazisine doğru gidip ateşli savaş kahramanının ne yaptığına bakabilirdi.

Kapıdan çıkmaya başladı, sonra durdu ve palto almak için içeri girdi. Gökyüzü griydi ve gün soğuktu. Ne giydiği konusunda rahat davranacak zamanı yoktu.

Lorde'un evinin önünden geçip kamyonun yerinde olmadığını görene kadar kafasında bir düzine fikirle yola devam etti. Laurel Payne'in yaşadığı karavana doğru yola devam etti ama onun eski kamyoneti de gitmişti.

Bu ona her iki mülkün arka tarafını kontrol etmek için mükemmel bir zaman verdi. Truman hazırlıklı olmaya inanırdı ve bir gün Jake'le İsa'ya kavuşacakları bir toplantı yapacaklardı. Bu gerçekleştiğinde, Truman'ın en kısa kaçış yollarının nerede olduğunu bilmesi gerekiyordu.

* * *

Adele Payne geceyi dizlerinin üzerinde Tanrı'ya af dileyerek geçirmiş, sonra da çocuklarının gözüne nasıl girebileceğini düşünmüştü.

Küçük bir kaza geçirmeyi düşündü, ciddi bir şey değildi ama ilgilenilmesi gereken bir şeydi. Yalnız başına acı çekmesine izin vermezlerdi. Kendi başına hastalanmasına kesinlikle izin vermezlerdi.

Ama böyle bir planın geri tepme ihtimali her zaman vardı. Sonunda gerçekten yaralanabilir ve hastanede tek başına kalabilirdi. Ve böyle bir senaryo için harcayacak parası yoktu. Bu yüzden arka verandasına çıktı ve bir pipo tütünle sallanan koltuğuna oturdu. Artık pek çok kadın pipo içmiyordu ama annesi ve büyükannesi içmişti ve bu yüzden alışkanlığı vardı. Sallanırken battaniyeyi omuzlarına doğru çekti, piposundan çıkan duman yukarı doğru süzülmeden önce başını çevreledi.

Dağ sessizdi ve ona Luke daha doğmadan önce sadece kendisi ve kocasının olduğu ilk yılları hatırlatıyordu. Ondan sonra, bebekler her yıl geliyor gibiydi. Sırada Beverly vardı, sonra David, sonra da Adam, onun bebeği.

Biraz daha yavaş sallanıyor ve piposundan daha az nefes alıyordu. Göz kapakları düşüyordu,

ve güneş göğsünde sıcak hissediyordu. En azından başını kaldırıp gri, kapalı gökyüzünü görene kadar güneş olduğunu sanıyordu.

Göğsündeki sıcaklık yayılıyor ve kolu uyuşmaya başlıyordu. Puposunu söndürüp ayağının yanına koydu, sonra arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Tek ihtiyacı olan dinlenmekti.

* * *

Beverly, Luke eve gitmeye hazır olana kadar yeğeninin giysilerini nereye koyacağını düşünürken telefonu çalmaya başladı. Annesiyle yeni bir tartışmaya girmek istemediği için cevap vermeden önce arayanın kimliğine baktı ve muhtemelen Melanie'nin vefatını yeni duyan komşularından biri olduğunu gördü.

"Alo," dedi ve sonra arayanın ağladığını fark etti.

"Beverly, ben Esther Wilson. Melanie'ye olanları duydum ve saygılarımı sunmak için annenin evine geldim ve... Tanrım, Tanrım, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Tatlım, anneni arka verandadaki salıncakta buldum. O gitmiş, tatlım. Sanırım keder onu eve götürdü."

Beverly kanın hücum ettiğini hissetti ve bayılacağını sandı, sonra hızla oğlunun yatağının kenarına oturdu. "Bana annemin öldüğünü mü söylüyorsun?"

Esther bir feryat kopardı. "Evet lordum, öyle. Daha önce hiç ceset bulmamıştım. Kimseyi aramadım. Tek düşünebildiğim seni aramaktı."

Beverly'nin başı dönüyordu. *Yüce Tanrım.*

"Bak Esther, ben gelene kadar annemin cesediyle birlikte evde kalırsan bana büyük bir iyilik yapmış olursun. Eğer bu seni rahatsız edecekse gidip arabanda oturabilirsin. On dakikamı almaz, tamam mı?"

"Evet, öyle yapacağım," dedi Esther ve Beverly iş yerindeki David'le ve evindeki Trisha'yla cılgınca telefon görüşmeleri yaparken arka basamaklara oturdu.

Esther'in yüzünden hâlâ gözyaşları akıyordu ama bu keşfin yükünü üzerinden attığı için kendini daha sakin hissediyordu. Ağaçlara ve Adele Payne'in küçük evinin inşa edildiği açıklığa baktı ve sonra bu günün ona verdiği şeyle paramparça olmuş bir şekilde ileri geri sallanmaya başladı.

Çok geçmeden şarkı söylemeye başladı, ince, titrek sesi dağda yankılanıyordu. "Alçaktan sallan, tatlı araba," diye şarkı söylüyor, heceleri yavaş, kederli bir nakarat halinde çıkarıyordu.

Tepeye tırmanan bir arabanın motorunun zorlandığını duyabiliyordu ama yine de şarkı söylemeye devam etti, gerçi mısraların bir kısmı yolda hız yapan birden fazla aracın sesiyle boğuluyordu ama sonuna kadar devam etti.

"...beni eve taşımak için."

Bölüm 13

Jake Los Angeles'a sorunsuz bir şekilde indi, el çantasını ve giysi çantasını aldı ve terminalden çıkış yolunu bulmaya çalıştı. İnterkomdan sürekli gelen uçuşları, diğer uçuşlardaki gecikmeleri ve kapılarda bırakılan kayıp eşyaları bildiren sesler yüzünden tüyleri diken diken olmuştu.

Çoğu kişiden bir baş daha uzun duruyordu ve uzun koridorun bir ucundan diğer ucunu görebiliyordu. Binlerce ayağın itişip kakışması ve etrafındaki seslerin alttan alta mırıldanması bunaltıcıydı. Kalabalıktan ve kontrolsüz hissetmekten hoşlanmıyordu.

Terminalden çıkıp taksi durağına ulaştığında, başka bir yere gitmeye hazırlanan sıradaki yolculardan biriydi. Sonunda bir taksiye bindiğinde, aracın içindeki göreceli sessizlik hoşuna gitti. Şoföre otelinin adresini verdi ve ardından arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Palmiye ağaçlarını ya da turistik yerleri görmeye ihtiyacı yoktu ve otele gitmek dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Yerleşir yerleşmez Sophia DeSosa'yı arayacak ve eğer uygunsa evine gidip başsağlığı dileyecekti.

Oteline varması kırk dakika sürmüştü. Alışılmışın biraz dışındaydı ama bölge iyi görünüyordu ve burada iki gece geçirmek Afganistan'da herhangi bir yerde konaklamaktan çok daha güvenliydi.

Zemin katta, çıkış kapısının yanında bir oda istedi. Görevli ona meraklı bir bakış attı ama kredi kartı ve kimlik sormak dışında bir yorum yapmadı. Resepsiyon görevlisi "Birden fazla anahtara ihtiyacınız olacak mı?" diye sordu.

Jake, "Hayır, bir tane yeter," dedi.

Görevli, "Bavullarınız için yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

Jake başını salladı, çantalarını aldı ve odasının tarifini takip etti.

Oda havasızdı ama termostadı daha serin bir sıcaklığa ayarladıktan sonra soğuk havayı hissetmeye başlaması uzun sürmedi. Üniformasını astı, tıraş takımını banyoya koydu ve sonra aklını toplamak için yatağın kenarına oturdu. Burada saat 17:00'ydi ama evde saat 20:00'ydi. Uzanıp uyumak istiyordu ama DeSosa'nın karısını arama vakti gelmişti.

Biri cevap vermeden önce telefon dört kez çaldı ve arka plandaki gürültü belli ki Jake'in söylediklerini duymasını zorlaştırıyordu. Sonunda Jake sesini yükseltti. "Dedim ki, ben Jake Lorde. Sophia ile konuşabilir miyim?"

Birden genç adam bağırdı: "Herkes sussun! Sessiz olun! Sophia! Bu Joaquin'in arkadaşı. Bu Jake."

Jake hiç tanımadığı insanlar tarafından bilinen bir varlık olmaya nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Evet, DeSosa'nın karısını biliyordu. Resimlerini görmüştü. Birlikte yaşadıkları hayatla ilgili hikâyeler duymuştu ama kadın adamın hiç tanımadığı bir parçasına aitti.

Sonra kulağına yumuşak bir ses geldi ve kadının yüzünün görüntüsü zihninden geçti. Şimdi o

sesinin neye benzediğini biliyordu. "Merhaba, ben Sophia. Jacob Lorde, sen misin?" "Evet, Los Angeles'tayım. Otele birkaç dakika önce geldim."

"Buraya geliyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi, eğer sorun olmazsa."

Sesinde hafif bir tutukluk vardı ve sonra yumuşak bir kahkaha attı. "Sen de Georgia'lı çocuk gibi konuşuyorsun.

Bana hangi otel olduğunu söyleyin, ben de sizi almaları için bir aile göndereyim."

"Hayır hanımefendi, buna gerek yok. Adresinize yakın bir yer seçtim. Evinize taksiyle gideceğim. İsterseniz biri beni geri getirebilir."

"Nasıl isterseniz," dedi Sophia. "Bizimle birlikte yiyeceksin. Bizimle güleceksin ve eğer istersen bizimle ağlayabilirsin. Biz böyle yaparız. Yakında görüşeceğiz, Jake Lorde."

Telefonu kapattığında Jake'in gözlerinde yaşlar vardı. Bir taksi çağırmak için resepsiyonu aradı, sonra da ihtiyacı olan tüm adresleri aldığından emin oldu. Elini yüzünü yıkadıktan sonra gömlek değiştirmeye karar verdi ve kirli gömleğini çıkarırken dalgın dalgın yara izlerine bakıyordu. Onu tanımlamıyorlardı ama banyo yapmak ya da kıyafet değiştirmek gibi basit bir eylem bile orada olduklarını sürekli hatırlatıyordu.

Lobiye vardıktan sonra, taksinin gelmesi için fazladan bir on dakika bekledi ve ardından doğru adrese varması bir on dakika daha sürdü. Yolda ilerledikçe daha da endişelenmeye başladı.

Ve sonra oradaydılar.

İndi, taksi hızla uzaklaşırken kaldırımında bir an durakladı. Evin İspanyol mimarisi, çatıdaki kiremitlerden ve bej renkli alçı evin kemerli kapı ve pencerelerinden anlaşılıyordu. Çevre düzenlemesi kaktüs bitkileri ve palmye ağaçlarından oluşuyordu; bir insan Blessings, Georgia'dan ne kadar uzaklaşabilirse o kadar uzaklaşmıştı.

Sonra ön kapı açıldı ve otuzlu yaşlarında siyah saçlı bir kadın dışarı çıkarak onu evin yarısındaki kaldırımında karşıladı.

Saçları gözlerinin rengiyle uyumluydu ve yüzündeki gülümseme misafirperverdi. "Ben Sophia. Evime hoş geldiniz ve geldiğiniz için teşekkür ederim." "Uçak bileti ve davet için teşekkür ederim."

Küçük bir anlık rahatsız edici bir sessizlik oldu ve sonra kız kollarını adamın beline doladı ve o anda adam onu sessiz bir kucaklamayla kendine çekti. Onun titrediğini hissetti ve ağladığını anladı.

Hayatının en üzücü günüydü.

Jake için sonraki birkaç saat bir bulanıklık içinde geçti. İyileştirici ve yorucuydu ve ayrılmaya hazır olduğunda, Joaquin yokken hayatta olmanın suçluluğundan kurtulmuştu. DeSosa ailesi Joaquin'in ölümünü, ülkesine hizmet etme seçiminin bir sonucu olarak kabullenmişti ve yaptığı şeyden gurur duyuyorlardı.

Sonunda onu otele geri götüren Joaquin'in kayınbiraderi Miguel oldu. Yolculuk sırasında Jake innmek üzere olana kadar çok az konuştular.

Sonra Miguel konuştu. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Sophia için çok şey ifade ediyordu."

Jake sonunda kalbinden geçenleri söyleyene kadar kelimelerle boğuştu. "Kardeşine çok şey borçluydum ama onu sevdiğim için geldim. O benim hiç sahip olmadığım kardeşimdi. Hayatımı kurtardı, bu yüzden onu iyi yaşama işini çok ciddiye alıyorum. Bu hediyeği takdir etmediğimin söylenmesini asla istemem."

Miguel Jake'in eline uzandı ve sıktı. "Joaquin her zaman iyi bir karakter yargıcıydı. Sen bunu çoktan kanıtladın. Yarın görüşürüz. Saat on birde biri seni almaya gelecek.

Sabah otuzda. Yine bizimle yemek yiyeceksin ve sonra hep birlikte ayine gideceğiz." "Bıraktığınız için teşekkür ederim," dedi Jake.

Miguel o zaman gülümsedi. "Joaquin'in bir sözü vardı."

Jake araya girdi. "Bunu biliyorum. 'Hayat bir yolculuktur.'" Miguel kıkırdadı. "İyi uykular, dostum."

"Ve sen," dedi Jake ve Miguel uzaklaşırken arabadan inip içeri girdi.

Masanın yanından geçip koridorun sonuna, odasına kadar yürürken gece görevlisine başıyla selam verdi. İçeri girdiğinde, rahatsız edilmediklerinden emin olmak için eşyalarını kontrol etti ve ardından gece için kendini kilitledi.

Yorgundu ama gevşemeye ihtiyacı vardı. Evde gece yarısıydı. Laurel'i aramak için çok geçti. Bu yüzden oturdu ve ona bir mesaj gönderdi. Ertesi sabah okuyacaktı. Belki arardı. Birkaç saat sonra sırf onun sesini duymak için uyandırılmayı umursamazdı.

Akşamı arkadaşımın ailesiyle geçirdim. Töreni yarın saat ikide. Yorgunum. Üzgünüm. Bu bittiğinde mutlu olacağım. Umarım sen ve Kıkırdayan Kız iyisinizdir.

Gönder tuşuna bastı ve ardından soyunmaya başladı. Beş dakikadan kısa bir süre içinde alarmı kurmuş ve yatmaya hazırdı, içindeki her şeyle rüya görmemesi için dua ediyordu. Termostatı uyku için ayarladıktan sonra yorganın arasına girdi ve gece lambasını kapatmak için uzanırken telefonu bir mesaj sinyali verdi. Telefonu eline aldığı anda nabızı hızlandı.

Laurel'dendi.

Kıkırdayan kız ve ben iyiyiz. Adam'ın annesi Adele Payne, arka verandasında bir sandalyede ölü bulundu. Yüzümü göremediğin için bunu söyleyecek kadar cesur hissediyorum. Hayatımızdaki varlığını özlüyorum. Bonnie'nin de dediği gibi, üzüntünüz için üzgünüm.

Jake oturup mesajı sayısız kez okudu, ta ki tek gördüğü şu olana kadar: *Seni özledim*. Hiç düşünmeden son bir mesaj daha gönderdi.

Ben de seni
özledim.

* * *

Laurel telefonunun bir mesaja işaret ettiğini duyunca hemen uyandı. Jake'in mesajını okuyunca onun adına üzüldü ve aynı zamanda umutsuzluğa kapıldığı bir anda ona ulaştığı için sevindi. Mesajı gönderirken kalbi küt küt atıyordu ve sonra Gönder'e bastığı anda keşke geri alabilseydim diye düşündü. Onu özlediğini söylememeliydi. Bir çırpıda kendini yatağa geri attı.

"Aferin hanımefendi. Tam bir aptalsın. Bir daha asla yüzünü görmek istemeyecek."

Telefonu çaldığında hâlâ yaptığı hatadan yakınıyordu. Yerinden doğrulup telefona uzandığında ve mesajı okuduğunda kalbi küt küt atmaya başladı.

"O da mı beni özlüyor?" Kıkırdadı. "O da beni özlüyor!" Tüm çıkarımların kafasında oturması birkaç dakika aldı. "O da beni özlüyor," diye fısıldadı ve sonra elinde telefonla kendini yatağa geri bıraktı, çünkü onun sözleri tutabileceği tek şeydi.

* * *

Jake için ertesi gün, bir öncekinin sona erdiği gibi, ailesiyle birlikte başladı. Daha fazlası vardı.

yemek, daha fazla hikaye, daha fazla gülme ve daha fazla ağlama. Katedrale doğru yola çıktıklarında duygusal olarak tükenmişti. Kendisine ne beklemesi gerektiği söylenmişti ama eski Katolik kilisesinin süslü çehresi daha önce ibadet ettiği her şeyden çok daha görkemliydi ve tören, bitmesini dilediği için kaybolmuştu.

Aile rahiple konuşmuş ve ayinin belirli bölümlerinin onu nasıl tanıdıklarını anlatmak isteyen arkadaşlarına verilmesini istemişti; bu nedenle onlar da teker teker kilisenin önüne geldiler ve konuşmaları için kendilerine mikrofon uzatıldı. Bazıları hüzünlüydü. Bazıları kahkaha attı. Rahip bile Joaquin'in sunak görevlisi olduğu yıllara ve şarabın tadına bakarken yakalanmasına dair bir hikaye anlattı. Jake'in tutunduğu şey kahkahalardı, çünkü gülecek çok az şeyin olduğu zamanın geleceğini biliyordu.

Sonra Sophia uzanıp kolunu okşadı ve o da ayağa kalktı. Üniformasından Joaquin'in hayatının sona erdiği yerden gelen biri olduğu anlaşıyordu. Ama varlığı öfkeyle değil saygıyla karşılandı.

"Benim adım Jacob Lorde. Joaquin bana 'Georgia çocuğu' derdi, çünkü orali olduğum için. Onun benim için ne anlama geldiğini açıklayacak kelime bulamıyorum, çünkü o benim hiç sahip olmadığım kardeşim gibiydi. O benim hayatımı kurtardı. Hem de iki kez. İyiliğinin karşılığını vermek için her şeyimi verirdim. Sophia bana bir paket göndermeden hemen öncesine kadar ona ne olduğunu bilmiyordum. Mektubunda Joaquin'e bir şey olursa bana bir şişe tekila, cenazesi için bir uçak bileti göndereceğine ve ona beş dolar borcum olduğunu hatırlatacağına dair söz verdiğini yazıyordu."

Cemaat gözyaşları içindeydi ve sonra güldüler. Jake cebinden katlanmış beş dolarlık bir banknot çıkarıp mihrabın üzerine bıraktığında yeniden ağlamaya başladılar. "Al bakalım, DeSosa. Artık sana sadece hayatımı borçluyum."

Jake oturduğu yere doğru yürürken titriyordu. Servisin sonunu ya da otele dönüşünü hatırlamıyordu. Akşamın ilerleyen saatlerinde otelin barında tek başına oturdu ve bir shot tekila söyledi, sonra barın arkasındaki aynada yansımasına baktı ve kadehini kaldırdı.

"Sana, kardeşim. Seviliyorsun. Seni özleyeceğiz."

İçkisini yudumladı ve doğruca odasına gidip eşyalarını topladı, alarmı kurdu ve Laurel'e bir mesaj gönderdi.

Yarın evdeyim. Bugün zordu.

Sanki ondan haber almayı bekliyormuş gibi mesajı çabucak geri geldi. Yarın daha iyi olacak. Bekliyor olacağız.

Sanki nefesini tutuyormuş gibi nefesini verdi ve sonra tamamen giyinmiş olarak yatağın üstüne uzandı

Yarın evde ne giyeceğine karar vermişti. Hiç vakit kaybetmiyordu.

Gün ışığı yeterince erken gelemezdi.

* * *

Laurel ertesi sabah bir beklenti ve aynı zamanda bir korku duygusuyla kalktı. Gün ışımadan fırında bir turta hazırladı ve Bonnie'yi okula bırakır bırakmaz sıcak turtayı yükleyip kuzeye doğru yola çıktı.

Karnında bir düğümle Blessings'in içinden geçti ve onu geçmişine götürecek sapağa gelene kadar sürmeye devam etti. Tüm Payne ailesinin yaşadığı yola ulaştığında titremeye başladı. İki kez neredeyse geri dönüp eve gidecekti ama her seferinde kendine hayatın kolay olanı yapmak olmadığını hatırlattı. Hayat yapılması gerekeni yapmaktan ibaretti.

Beverly'nin evinin sapağını ezber biliyordu ve oraya vardığında bahçenin arabalarla dolu

olduğunu gördü. Arabayı sürüp park ettiğinde köpekler havlamaya başladı ve dışarıda oynayan çocuklar

bahçede durup kimlerin geldiğine baktı. Yeğenlerini tanıdı ve son iki yılda ne kadar büyüdüklerini görünce şok oldu.

Önümüzdeki birkaç dakikadan tüm kalbiyle korkarak turtasını aldı ve arabadan dışarı kayd. Hava keskindi ve güneş parlamıyordu. Olumlu olan tek şey, sıcak turtayı soğuk ellerinde iyi hissetmesiydi.

Sanki hâlâ gölgeye ihtiyaç duyuyorlarmış gibi çıplak uzuvlu ağaçların altında dikilen adamlara bakmaya cesaret edemiyordu. Nasıl karşılanacağından ölesiye korkuyordu ama kendi kendine bunun yapılacak en doğru şey olduğunu söyleyip duruyordu.

Verandaya henüz varmıştı ki ön kapı aniden açıldı. Beverly, Laurel'in muhtemelen kilisede giydiği elbiselerden biri olduğunu bildiği bir önlük giymiş olarak dışarı çıktı. Arkasından yarım düzine kadın çıktı. Laurel her birini tanıdı.

Beverly'nin yüzünde şok ifadesi vardı ama Laurel basamakları çıkarak verandada karşılaştı. Birkaç gergin an boyunca hiç konuşmadan birbirlerine baktılar.

Sonra Laurel malumu ilan etti. "Turta getirdim. Ailenizin başına gelenler için çok üzgünüm."

Beverly gözyaşlarına boğuldu, turtayı Laurel'in elinden aldı, diğerlerinden birine uzattı ve kollarını Laurel'in boynuna doladı. Kaybettikleri her şey için -aileleri ve aralarında yıllarca süren kin için- daha fazla ağlayamayacak hale gelene kadar birlikte ağladılar.

"İçeri gelir misin?" Beverly sordu.

Laurel gözlerini sildi ve başını iki yana salladı. "Hayır. Bonnie eve gelmeden önce temizlemem gereken iki ev var."

Beverly, Laurel'in eskisine kıyasla ne kadar zayıflamış olduğunu gördü. Ama gözlerinde hâlâ o kararlı bakış vardı ve daha fazlasını söylemedi. "Anlıyorum. Geldiğiniz için teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel... hepimiz için."

"Ve bana," dedi Laurel, ama merdivenlerden inmek için arkasını döndüğünde David onunla arabası arasında duruyordu.

Beverly'ye endişeyle baktı. Beverly, "Sorun yok," dedi. "Bu hafta hepimiz İsa'ya kavuşma toplantımızı yaptık."

Laurel merdivenlerden başını kaldırarak indi ama David ona kızgın sözler söylemek yerine sarıldı. "Özür dilerim," dedi. "Lütfen beni affet."

Laurel, kayınbiraderinin yüzünde Adam'dan parçalar görmeye başladığında ne diyeceğini bilemiyordu. "Öyle olmalısın," diye fısıldadı ve sonra ona tekrar sarıldı. "Aklından ne geçiyordu?"

David ağlamamak için kendini zor tutuyordu ama yüzünü buruşturmayı başardı. "Bunun cevabını zaten biliyorsun. Annem oraya koymadıkça hiçbirimizin aklına bir şey gelmedi. Yaptığımız şeyden hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyacağımı bil yeter."

"Beverly geçen gün evime geldi. Bonnie onun kim olduğunu bilmiyordu. Böyle mi olacak?"

David dehşete düşmüş görünüyordu. "Hayır, hayır!" Sonra inanamayarak başını salladı. "Onu tanımıyor muydu?" "Hiçbirinizi hatırlamayacak. Adam öldüğünde dört yaşındaydı. Bir evde iki yıl yokluk

Toddler'in hayatı bir ömür boyu sürer, dolayısıyla yeğeninizle gelecekte bir ilişki kurmak istiyorsanız, bunu yeniden inşa etmeniz gerekecektir."

"Kesinlikle," dedi David. "Luke ve ben bunu düzelteceğiz."

"İyileşecek mi?" Laurel sordu.

David'in omuzları çöktü. "Kalbi iyileşmeden çok önce vücudu iyileşecek. Eminim bunu herkesten daha iyi biliyorsunuzdur."

"Evet, sanırım öyle. Şimdi gitmem gerekiyor. İş her zaman bekliyor."

"Yardımcı olabilirsek bize haber verin."

Aradan bu kadar zaman geçtikten sonra nihayet bunu duyabildiği için içinden bir öfke seli geçti ve sonra bunu akışına bıraktı. "Biz iyiyiz, Bonnie ve ben. Annemle babamın yaşları ilerliyor ama hâlâ çok yardımcı oluyorlar." Sonra Jake'i düşündü ve artık hayatının kendisine ait olduğunu bilmeleri gerektiğine karar verdi. "Ve Bay Lorde'nin oğlu eve taşındı. Yakınlarda ve beklenmedik ama çok takdir edilen bir yardım oldu."

"Luke bana kazada olay yerine ilk gelenin kendisi olduğunu söyledi. Jake'in bacağına turnike yaparak hayatını kurtardığını söyledi. Bu onun kan kaybından ölmesini engellemiş."

"Jake bana bunun kötü olduğunu söyledi. TSSB ile ilgili bazı sorunları var ve bu yüzden tüm bunlar onun için savaşa geri adım atmak gibiydi."

David'in gözleri büyüdü. "Bilmiyordum. Bir dahaki görüşmemizde bunun için ona teşekkür etmeyi ihmal etmeyeceğim." "Gitsem iyi olacak," dedi Laurel.

David uzandı ve bir an için onun bileğini kavradı. "Mutlu ol Laurel. Adam da bunu isterdi."

"Biliyorum."

Ve sonra gitmişti, ama dağdaki varlığı gitme amacına hizmet etmişti. Kötü niyet Adele'le birlikte ölmüştü. Neşenin eve dönme vakti geçmişti.

* * *

Truman, Laurel'in karavanının arkasındaki çalıların arasındaydı ve onun uzaklaştığını gördü. O ve Jake Lorde gittiğine göre, yakalanma korkusu olmadan canının istediği her şeyi çalabileceğini düşündü.

Ağaçların arasından ilk binaya doğru ilerledi ve küçük arsada toprakta tırmalayan bir tavuk gördü. Kümesin kapısının üzerindeki eşikte yazılı ismi gördü ve sıırttı. "Demek adın Lavonne! Bir keresinde Lavonne adında bir kızla yatmıştım," dedi ve sonra çok komik bir şey söylemiş gibi güldü.

Ama tavuğun hiçbir anlamı yoktu ve yemek pişirmek istemiyordu, bu yüzden durakladı ve bir sonraki adımda ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Karavanı gördü. Eski bir karavandı. Yoldan görünmeden arka kapıyı kolayca kırıp içeri girebilirdi ama kaltağın fakir olduğunu biliyordu. Muhtemelen bu zahmete değmezdi. Yolun yukarısındaki Lorde arazisine gitmek daha kolay olacaktı. Orada sahip olunacak çok şey vardı. Sadece aldığı şeyin izinin Jake'e kadar sürülmeyeceğinden emin olmalıydı. Sadece hapse geri dönmekten korkmuyordu, aynı zamanda Jake Lorde'dan da korkuyordu. Ne de olsa adam savaşa gitmiş ve deli olarak geri dönmüştü. Bunun bir parçası olmak istemiyordu.

Daha iyi günler görmüş bir kulübe fark etti. Orada iyi para karşılığında alabileceği bir şeyler olabilirdi, bu yüzden o tarafa yöneldi. Yaklaştıkça kapıya yapıştırılmış bir tür kâğıt olduğunu fark etti. Sonunda kağıda ulaştığında, ne yazdığını okuyabilmek için gözlerini kısarak yaklaşması gerekti. Yerel veterinerin Laurel Payne'e yazdığı bir nota benziyordu; Payne leşi çıkarmış ve test için laboratuvara götürüyordu. Şüphelendikleri gibi kuduz olduğu ortaya çıkarsa herkese haber vereceklerdi.

bölgede bir hayvana kuduz teşhisi konulduğunu biliyordu.

Sonunda *kuduz* kelimesi dikkatini çekti.

"Lanet olsun!" diye bağırdı ve tutunduğu kapı kolunu çekip elini pantolonuna sildi.

Panik içinde dönüp her çalıya ve ağaca bakmaya başladı, peşinden bir hayvanın geldiğini hayal ediyordu. Birdenbire bu araziden bir şey çalma düşüncesi aklından uçup gitti.

Dereye giden patikanın açık olduğunu fark ettiğinde, patikayı kullandı. Ağaçların ve çalıların arasından koşarak geçti, dere kıyısından aşağıya indi, suda sıçradı ve sonra diğer taraftan yukarıya tırmandı ve kamyonetine ulaşana kadar koşmayı bırakmadı. Anahtarlarını karıştırırken elleri titriyordu ve sonunda anahtarlar kontağa takıldı ve o da gitti.

Kendi kendine Jake Lorde'un hayatını mahvetmekten vazgeçmediğini söyleyip duruyordu ama intikam almak için bolca zamanı vardı. Bu kuduz korkusu geçene kadar bekleyecekti.

* * *

Jake rüya görüp yolcuları korkutmaktan korktuğu için eve dönüş uçağında uyumasına izin vermedi. Tulsa, Oklahoma'da uçak değiştirdi ve oradan Savannah, Georgia'ya aktarmasız bir uçuş yaptı.

Uçuşun son ayağı da ilki gibiydi. Tulsa havaalanında bir kitap satın almış ve diğer yolcuların neredeyse tamamı teknoloji kullanırken ciltsiz kitap okuyan bir dinazor gibi hissetmişti. Ama gerçek şu ki, umurunda değildi. Başkalarının kendisi hakkında ne düşündüğü hiçbir zaman umurunda olmamıştı ve bir kitabı tutmanın verdiği hissi seviyordu. Sayfayı çevirmek deneyimin bir parçasıydı, hiç görmediğiniz bir evde başka bir kapıdan geçmek gibi, içinde ne olduğunu merak ediyordunuz -sonrasında ne olacağını- ve kitabı tutmak kontrolü ona bırakıyordu.

Daha sonra Savannah'ya inmek Jake için büyük bir rahatlama oldu. Evine bu kadar yaklaşmıştı. Valizlerini aldı, kamyonetini havaalanı otoparkından aldı ve eve doğru yola çıktı.

Gün soğuktu ve gökyüzü griydi. Yağmur yağmaya başladığında umursamadı bile. Lanet olası bir kum fırtınası yerine her gün yağmuru tercih ederdi. Evin yolunu biliyordu ve silecekler onun altı yönünü kontrol ediyordu.

Bölüm 14

Laurel market alışverişi için Piggly Wiggly'de durduğunda gözünü saatten ayırmıyordu. Tanıdık bir ses duyduğunda elindeki son ürünü de sepete atmıştı.

"Laurel! Hey, tatlım."

Gülümseyerek döndü ve annesine kocaman sarıldı. "Anne! İyi görünüyorsun. Daha iyi hissediyor musun?"

Pansy Joyner Laurel'in yanağını okşadı. "Evet, sonunda daha iyiyim. O grip mikrobu beni çok etkiledi. Diğer kızım nasıl? Dikişlerini aldırıldığından beri onu görmedim."

Laurel sırtıttı. "Bonnie Carol iyi ve yara izi artık bir onur nişanı. Sen ve babam bir akşam bize gelip akşam yemeğini bizimle yemelisiniz."

"Kulağa harika geliyor. Sen geceyi söyle, biz de orada olalım," dedi Pansy.

"Bugün Perşembe. Yarın geç saate kadar çalışacağım, o yüzden neden Cumartesi altı gibi demiyoruz? Bütün gün evdeyim. Bu bana iyi bir şeyler yapmak için zaman verir."

"Bana uyar," dedi Pansy ve kızının elini tutup biraz çekiştirdi. "Peki, bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Laurel kaşlarını çatı. "Sana mı? Benimle Adam'ın ailesi arasındaki kan davasının nihayet sona ermesinden mi bahsediyorsun?"

Pansy'nin nefesi kesildi. "Hayır, bunu bilmiyordum. Tanrı'ya şükür. Cumartesi günü bana her şeyi anlatman gerekecek. Hafta sonu yaptığın randevudan bahsediyordum."

Laurel gözlerini devirdi. "Anne, kapı komşumuzla yemek yemek bir randevu sayılmaz."

"Belli ki senin etrafında onunla rahatça çıkabileceğin kadar var ve biz bu konuda hiçbir şey bilmiyorduk."

Laurel bu konuşmanın olmasına şaşırmamıştı ama bundan memnun da değildi. "Bakalım anne. Bir düşüneyim. Laurel'in çenesini kestiği gün bana kamyonetini ödünç vermişti, çünkü benimki evinin önünde patlamıştı. Kutusuna düşen bazı postalarımı iade etti ve... Ah evet... İşte asıl can alıcı nokta bu. Pazar günü evimde kuduz bir rakunu vurdu."

"Kuduz mu?"

"Öyle olduğunu düşünüyoruz. Gerçekten garip davranıyordu. Bonnie onu gördüğünde dışarıdaydı. Isırılmamış olması bir mucize."

Pansy ürperdi. "Aman Tanrım, öyle olmadığına çok sevindim."

"Ben de öyle. Biliyorum babamı arayabilirdim ama hayvanın kimse onu öldüremeden kaçmasından korktum ve sonra hepimiz başıboş dolaşan kuduz bir hayvan için endişelenmek zorunda kalacaktık. Şansımı denedim ve en yakın o olduğu için Jake'i aradım ve o da geldi."

Pansy dinliyordu ama kızını tanıyordu. "Peki, ondan hoşlanıyor musun?"

Laurel omuz silkti. "Sevilmeyecek ne var anne? İkimize de iyi davranıyor." "O da bir askerdi," dedi Pansy. "Ya o-"

Laurel kaşlarını çatı. "Orada dur anne. Sen bundan daha iyisin. Babam Vietnam Savaşı'nda savaştı. Geri döndükten sonra kötü günler geçirmediğini mi söyleyeceksin bana?" Pansy kızardı.

"Bak," dedi Laurel. "Jake'in Cumartesi akşamı yemeğe gelip gelmeyeceğine bakacağım. Ama ikinizin de aklınızda tutması gereken bir şey var, o bir yabancı değil. Benden daha yaşlı ama o da hepimiz gibi Blessings'e ait. Şimdi acele etmeliyim. Bonnie otobüsten inmeden önce evde olmalıyım. Seni seviyorum ama unutma, ben evlendim, bir bebek doğurdum, şeytanı gördüm ve kendi cehennemimden kurtuldum. Hayatımı nasıl yaşayacağım konusunda söz hakkın yok çünkü ben onurlu bir kadını. Senin işin sadece beni sevmek, anladın mı?"

Pansy derin bir nefes aldı. "Haklısın. Tatlıyı ben getiririm," dedi.

"Güzel. Zaten senin yemeklerini benimkilerden daha çok seviyorum," dedi Laurel, sonra annesini yanağından öptü ve aceleyle dışarı çıktı.

Pansy Joyner kızının adımlarındaki sıçramayı gördü. Bunu yıllardır görmemişti. Laurel bilse de bilmese de Jake Lorde'dan hoşlanıyordu.

* * *

Laurel marketteyken yağmur yağmaya başlamıştı ve şimdi arka koltuğa yiyecekleri koyarken sırlıklam oluyordu. Kamyona bindiğinde titriyordu ve ısıtıcıyı açabilmek için motoru çalıştırdı.

Bonnie'nin okul servisinin izleyeceği rotayı düşündü ve sonra saate baktı. Annesiyle konuşmak için durmasaydı Bonnie'yi okuldan alabilecekti ama artık çok geçti. Şoför çocukları eve götürmeden önce yolların çok kayganlaşmamasını ummak zorundaydı. Yolları asfalt olmasına rağmen, güzergâhın yarısı toprak arka yollardan geçiyordu. İlk kez mahsur kalmıyorlardı.

Midesinde bir düğümle şehirden ayrıldı ve bunun bir kısmının annesiyle ilgili olduğunu biliyordu. Sorular onu rahatsız etmişti. Yaptıklarını kimseye haklı göstermek zorunda kalmaktan hoşlanmıyordu. Doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapacaktı ve eğer Jake Lorde'un canı arkadaşlık etmek istediğinde onu görmek istiyorsa, o zaman bunu yapacaktı.

Sinirli bir şekilde eve gitti ve Jake'in evinin önünden geçerken, onun eve dönmesi için çok erken olduğunu bildiği halde, garajın altında kırmızı kamyonetini aramaktan kendini alamadı. Yine de, geri döneceğini bilmek bile onu heyecanlandırıyordu.

Karavana varıp kapının kilidini açtı, sonra çuvalları almak için geri koşarken kapıyı aralık bıraktı. Eve doğru koşarken iki eli de doluydu, giderken çamur ve su izlerini takip ediyordu. Ön kapıyı kapatırken ayakkabılarını tekmeledi ve ardından yiyecekleri koymak için mutfığa yöneldi. Hizmet odasında soyundu ve ardından kuru giysiler için çıplak bir şekilde yatak odasına koştu, giderken termostadı açtı.

Daha sonra Laurel, Bonnie'yi otobüsten indirmek için pikabı uzun yola kadar sürdü. Yağmur hâlâ şiddetliydi ve araba yolu çamur içindeydi. Lavonne'un karnını çoktan doyurmuş, yumurtasını toplamış ve gece için onu eve kapatmıştı. Ocakta çözülmekte olan çorba ve çamaşır makinesinde bir sürü çamaşır vardı. Her şey düzene girmişti. Adam'ın hayatlarına yaptıklarından sonra, işlevlerini yerine getirebilmek için düzene ihtiyacı vardı.

Kamyonda oturup yağmurun çatıya vuruşunu dinlemek uykusunu getiriyordu.

Otobüs nihayet görüldüğünde çok sevinmişti. Dışarı fırladı, bu kez lastik çizmeleri ve yağmurluğuyla rahatça su geçirmiyordu. Bonnie'yi kamyonu bindirene kadar onu kuru tutacak bir şemsiyesi de vardı.

Otobüs şoförü Boyd Fisher durdu ve Laurel yolun karşısına geçerken ona el salladı.

"Teşekkürler Boyd," dedi Laurel.

Boyd el salladı. "Hoşça kal Bonnie," dedi.

"Hoşça kalın Bay Fisher," diye bağırdı Bonnie ve Laurel'in uzanmış kollarına atladı, bacaklarını annesinin beline doladı ve Laurel onu kamyonete taşıyıp içine koyarken ikisi de şemsiyeyi tuttu.

Laurel bindiğinde yağmur damlıyordu ve otobüs uzaklaşır uzaklaşmaz geri dönmek için asfalta çıktı ve küçük kıızıyla birlikte karavanına geri döndü.

"Sırılsıklam olmuşsun anne," dedi Bonnie.

"Sadece dışarıdan, tatlım. Okulda günün iyi geçti mi?" "Evet.

Lavonne'u besledin mi?"

"Evet, yaptım ve onu kaldırdım. Bu gece pencereden kümese el sallamak zorunda kalacaksın. Lavonne sıcak ve kuru, seni de aynı şekilde tutmak istiyorum."

"Bugün yumurtladı mı?" Bonnie sordu. Laurel

gülümsedi. "Evet, yumurtladı. Hem de çok güzel bir tane."

Bonnie sevinçle kıpırdandı ve eve vardıklarında Laurel'in onu verandaya taşımasına izin verdi. Birkaç dakika içinde ikisi de içerideydi ve akşam böylece sona erdi.

Karavan sıcaktı. Laurel'in buzluktan çıkardığı sebze çorbası çözölmüş ve arka ocakta yeniden ısıtılıyordu ve Bonnie yatağında oturmuş Cesur Ayı'yla konuşuyordu. Laurel evin içinde dolaşırken konuşmaların bir kısmını duyabiliyordu. Hiçbir sorun olmadığından ve Bonnie'nin ona sadece günle ilgili bilgi verdiğinden emin olduktan sonra oynamasına izin verdi.

Hava çoktan kararmıştı ama saat daha beş olmamıştı. Jake'i düşündü. Evde miydi, yoksa hâlâ bu karmaşanın içinde araba mı sürüyordu?

Bunu düşünür düşünmez telefonu bir mesaj sinyali verdi. Koşup baktı ve kimin gönderdiğini görünce sırtıttı. Blessings'de benzin alıyorum. Yakında evde olurum.

Ve böylece günün tüm gerginliği gitmiş oldu. Çorba burada hazır. İsterseniz gelin. Eve gitmeyi tercih ederseniz LCV'ye gerek yok. Gönder'e bastı.

Telefonu yere bıraktı ve kendine orada durup bakmayacağını söyledi, ama aniden çaldığında yerinden sıçradı. Çorba lütfen.

Mutlu bir yüz ifadesi gönderdi ve bir tane daha için masayı hazırladı.

* * *

Jake çorba davetini alır almaz rahatlamaya başladı ve vücudundaki gerginlik azaldı, ta ki tek düşündüğü onun yanında olmak olana kadar. Tanrı yardımcısı olsun ama Laurel Payne onun huzur için mihenk taşı olmuştu, Jake'in nasıl hissettiğini bilseydi bu ironi onun gözünden kaçmazdı.

Jake onun evine ulaşmaya o kadar odaklanmıştı ki, posta kutusunu görene kadar kendi araba yoluna yaklaştığını fark etmedi. İçgüdüsel olarak dönüşe geçti ve evinde birkaç ışık yakıp termostatu açacak kadar durdu. Birkaç dakika sonra tekrar yola koyuldu, gözleri belli bir tepeyi arıyordu ve tepeyi aştığında onun evini göreceğini biliyordu.

Ve tam da beklediği gibi, tepeyi aşıp Noel arifesinde bir kilise gibi aydınlatılmış karavanı gördüğünde, gerginliğinin sonuncusu da gitmişti. Yağmura ve çamurlu yola rağmen

Cennetten bir parça, verandadaki yolu gösteren ışığa kadar.

Kamyonetinin arkasına park etti ve koşarak indi. Adam merdivenlerden çıkarken ön kapı içeri doğru uçu ve adam eşikten atlayıp yağmurdan kurtulurken kadın gülüyordu.

"Evine hoş geldin," dedi.

Sırıttı. "Bu kadar ıslak olmasaydım sana sarılırdım. Geri döndüğüm için çok mutluyum." "Biraz suyun seni durdurmasına izin verme," dedi.

Durduğu yerde paltosunu çıkardı ve kollarını ona doladı. "Aman Tanrım, çok güzel kokuyorsun," dedi yüzünü onun saçlarının tepesine gömerken.

"Ya limonlu mobilya yağı ya da sebze orbası," dedi, bir yandan da adamın kollarında kendini aptal durumuna düşürmemeye çalışıyordu.

Jake kıkırdadı. "Sen kendisiyle dalga geçmeye istekli olan tanıdığım ilk güzel kadınsın," dedi onu bırakırken.

"Bu iltifat için ekstra çorba," dedi ve kenara ittiğı eski banyo paspasını işaret etti.

"Ayakkabılarınızı kurutmak için o halıya silebilirsiniz, yemek de sizi ısıtır."

"Burada olduğum için ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsiniz" dedi.

Mecbur kalsa bile yüzündeki gülümsemeyi silemezdi. "Ben de burada olduğum için mutluyum. Ceketini bana ver, kuruması için hizmet odasına asayım. Çamaşır yıkıyorum ve orası sıcak."

Jake ceketini ona verdi ve mutfığa kadar onu takip etti. "Tanrım, burası da çok güzel kokuyor," dedi.

Ceketini astı ve sobaya doğru giderken hızlıca gülümsedi.

"İstersen tezgahda taze kahve var. Çorbanın yanına sandviç yaptım. Buzdolabında bir tabakta. Bonnie'yi yemek için yıkayacağım. Geleceğinizi bilmiyordu, o yüzden kendinizi hazırlayın."

"Sandvileri senin için masaya koyayım. Ne içiyor?"

"Sütü buzdolabının kapağındaki kutuda. Bardakları dolapta. Kulplu plastik olanlardan. Onun için yarım bardak kadar koy."

"Olur," dedi Jake ve birden rahatladı.

Bu evdeki sakinlik ihtiyacı olan teselliydi ama uzun sürmedi. Bonnie'nin ciyaklamasını ve ardından kapıların vurulduğunu duydu ve kendi kendine güldü. Altı yaşındaki bir çocuk için rock yıldızı olacağını kim tahmin edebilirdi ki?

Bonnie elinde Cesur Ayı ile konuşarak mutfığa geldi.

"Selam, Jake. orba içiyoruz. Dilimdeki tüyleri yakmaması için benimkine üflemem gerekiyor. Cesur Ayı bizimle oturacak ama yemek yemeyecek. Ayılar orba sevmez."

"Sana da merhaba Bonnie Bee. Etrafta küçük bir arı gibi vızıldıyorsun," dedi Jake.

Yeni lakabından memnun bir şekilde kıkırdadı ve sonra doğruca masaya gitti, ayıyı oturttu ve Laurel onu yükseltici koltuğı olan bir sandalyeye kaldırdı.

"Şimdilik bir horoz koltuğunda oturuyorum ama büyüyorum. Bir gün artık burada oturmak zorunda kalmayacağım." Jake güldü. "Horoz koltuğı, ha?"

Bonnie başını salladı.

Laurel masaya doğru işaret etti. "Lütfen oturun. Oturun lütfen."

"Bütün gün oturdum," dedi. "Ayakta durmak iyi hissettiriyor. Yardım etmek için başka ne yapabilirim?" "Daha sonra bulaşık yıkamaya yardım edebilirsin," dedi.

"Anlaştık," dedi ve masanın başındaki sandalyeyi Laurel'a bırakarak Bonnie'nin karşısındaki koltuğa kayd.

Ve böylece yemek başladı.

Çorba tuzlandı ve çorba küçük bir parça buzla soğutuldu ve Bonnie'nin tuhaflıkları usulüne uygun olarak not edilirken Jake zevkle izledi.

"Anne, unutma. Bebek samwishlerini severim."

"Bunu asla unutmam," dedi Laura ve yarım sandviçi üçe bölüp Bonnie'nin tabağına koydu.

"Samwishes'imın kesilmesine ihtiyacım yok," dedi Jake.

Laurel güldü.

Bonnie kıkırdadı ama neden olduğundan emin değildi. Geceleri bir arkadaşının olması çok heyecan vericiydi.

Bonnie çorbasına baktı, sonra tekrar annesine döndü. "Anne, çorbam yenecek kadar soğuk mu?"

"Muhtemelen," dedi Laurel.

Bonnie kaseye bir kez daha baktı ve sonra bir ısırık almak için kaşığı almak yerine parmağını içine soktu... bir tür altı yaşında suları test etme versiyonu. "Evet, güzel," dedi Bonnie, parmağındaki çorbayı yaladı ve kaşığı aldı.

Laurel onu düzeltmeye başladı ama sonra vazgeçti. Önemli olan tek şey Jake'in kıkırdadığını duyabilmesiydi, bu da kızının onu kızdırmadığı anlamına geliyordu.

Jake fazla yorum yapmadan, anne ile çocuk arasında geçen ileri geri konuşmaları dinleyerek yemeğini yedi. Laurel ilgisini çekmişti. Onu memnun ediyordu. Bir gün onu altına yatıracak ve hayatının son günüymüş gibi sevecekti. Bunu ruhunun derinliklerinde hissediyordu ve henüz öpüşmemişlerdi bile.

Laurel tedirgindi. Jake'in masadaki varlığı yeterince dikkat dağıtıcıydı ama onun kendisini izlediğini biliyordu ve bunu nasıl karşılayacağını bilmiyordu. Kendi kendine, Laurel'in kızıyla çok fazla ilgilendiğini mi, yoksa onu bir arkadaştan öte bir şey olarak göremeyecek kadar sıradan olduğunu mu düşünüyordu?

Ona baktı ve onu dik dik bakarken yakaladı ama Jake gözlerini kaçırmak yerine bakışlarına karşılık verdi. Sonra nefes almayı unuttu.

Hayatta bir erkekten istediği her şeyin onun gözlerinde vaat edildiğini gördü. Önce Bonnie'ye, sonra tekrar ona baktı, bakışları hiç değişmemişti. Bu kararlı bakış her şeyi anlatıyordu. Bir paket anlaşma olarak geldiklerini anlamıştı.

"Burada olmaktan ne kadar memnun olduğumu söylemiş miydin?" diye sordu Jake. "Belki, ama bunu tekrar duymak benim için sorun değil," diye cevap verdi.

Kendi haline bırakılan Bonnie, tabakta duran sandviçten peyniri aşırđı ve Laurel ne yaptığını fark ettiğinde mutlu bir şekilde ısırıyordu. "Bonnie! Sana böyle bir şeyi ne yaptırdı? Ya Jake o sandviçi isteseydi?"

Bonnie işaret etti. "Jake hâlâ yiyebilir. Ben sadece peyniri yedim."

Laurel yumuşak bir homurtu duydu ve Jake'e ters ters baktı. "Sakın ona gülmeye kalkma," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim Bonnie Bee. Sanırım onu alacağım," dedi ve yerden aldı.

Laurel hâlâ bir şey anlatmaya çalışıyordu. "Bonnie, büyükannen ve büyükbaban burada olsaydı bunu yapar mıydın?"

"Hayır."

"Bunu neden şimdi yaptın?"

"Çünkü senin kötü suratların beni korkutmuyor. Büyükannem kızdığında korkunç suratlar yapar."

Laurel bir dakika düşündükten sonra Jake'e baktı ve omuz silkti. "O haklı. Annem gerçekten de

kızdığında korkunç suratlar."

Jake kıkırdadı. "Benimki de öyle. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan hep korktum."

"Ebeveynlerden bahsetmişken," dedi Laurel. "Annemle babam Cumartesi akşamı altı gibi yemeğe geliyorlar. Eğer istersen senin de gelmeni çok isterim, ama eğer-"

"Çok isterim," dedi.

Laurel yavaşça nefesini verdi ve ona hızlıca gülümsedi. Çarkları harekete geçirmişti. Şimdi tek yapması gereken her şeyin yolunda gitmesi için dua etmektir.

"Yaşasın!" Bonnie ağladı. "Kızarmış tavuk budu mu yiyeceğiz? Annem sadece misafir geldiğinde tavuk kızartır."

Laurel iç çekti. "Rutinlerime çoktan alıştı bile." "Yemek için getirebileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

"Annem tatlıyı getireceğini söyledi. Bence tek getirmeniz gereken kendinizsiniz."

"Bunu yapabilirim ve teşekkür ederim."

Laurel Bonnie'nin inmesine yardım etmek için ayağa kalkarken sandviçin son iki lokmasını da bitirdi.

"Gidip biraz oynayabilirsin. Banyo yapmana ve yatmaya hazırlanmana yardım etmek için birazdan döneceğim."

"Tamam anne," dedi Bonnie ve Cesur Ayı'yı kucakladı. "Eğer yatma vakti geldiyse, Jake yatıya kalacak mı?"

Laurel'in nefesi kesildi ve Jake ilk kez sessiz kaldı. "Hayır, değil, şimdi defol." "Hoşça kal, Jake."

"Hoşça kal Bonnie Bee," dedi Jake.

Arkasını döndüğünde Laurel'in yüzü kızarmıştı.

"Özür dilerim. Çocuklar en utanç verici şeyleri en kötü zamanlarda söylerler."

"Hiç de utanmadım. İlginç bir düşünceydi," dedi Jake ve kirli tabakları toplayıp lavaboya taşımaya başladı.

Laurel kızardı.

İlginç bir düşünce mi? Bu ilginç düşünce karşısında dizlerim titriyor.

Koyulacak çorba kalmamıştı ve bulaşık makinesine yerleştirilecek sadece birkaç tabak vardı. Mutfak dakikalar içinde temizlendi ve sonra aralarında birkaç metre ve rahatsız edici bir sessizlikten başka bir şey kalmadı.

"Gidip kız arkadaşını yatağa yatırsan iyi olur. Bu hafta bir gün daha okul var. Yarın çalışmak zorunda mısın?"

"Evet, yarın pansiyona dönüyorum."

Jake öne doğru bir adım attı ve tek parmağıyla kadının alnındaki bir tutam saçı kaldırdı, sonra duraksadı. "Alabilir miyim?" diye sordu.

Nabızı hızlanmaya başladı ve ağzı aniden kurudu. "Ne yapabilirsin?"

"Saçlarını... Sadece..."

İç çekti. "Evet," dedi ve onu serbest bırakmak için arkasını döndü ve onun derin bir nefes aldığını duyduğunu sandı.

Sonra parmakları uzun saçlarını nazikçe taradı, yumuşattı, topuz yaptı ve sonra serbest bıraktı. Adam saçlarını toplamaya başladığında, kadın ne yapacağını merak etti ve sonra saçlarını sağ omzuna attı.

"Ahhh. Bir Şey gördüğümü sanmıştım. Bir sır sakladığını biliyordum," diye fısıldadı.

Laurel kaşlarını çattı. "Secret, orada-"

Adamın ağzı ensesindeydi ve onu öpüyordu. Bu his beklenmedikti ve o kadar şehvetliydi ki dizlerinin üzerine çökmek için mutfak sandalyesinin arkasına uzandı.

Sonra ensesinden kulağının kıvrımına doğru ilerledi. "Söylemeyeceğim," diye fısıldadı kulağına.

Bir iniltiyi bastırdı. "Neyi anlatayım?"

"Tüm o saçların altında sakladığın şey."

"Ben-"

Jake onun saçlarını geriye doğru çekti ve arkasını çevirdi. "Ben artık eve gidiyorum. Siz ikiniz ve çorba bu gece hayatımı kurtardınız."

Ceketini almak için hizmet odasına girdi ve ayakkabılarını almak için yanından geçip gitti. Kamyonetin çalıştığını ve uzaklaştığını duyduğunda hâlâ adamın bıraktığı yerde duruyordu.

"Anne! Banyo için hazırım!" Bonnie bağırdı.

"Geliyorum!" dedi Laurel ve sonra elini saçlarının altından geçirerek ensesini yokladı. Kaşlarını çattı. Orada hiçbir şey yoktu. Ne konuşuyordu-?

Oh!

Banyoya koştu ve büyük aynayı kaptı, sonra saçlarını kenara çekti ve aynayı ensesini görebileceği şekilde eğdi. Kalp şeklindeki doğum lekesi.

"Anne, ne yapıyorsun?" Bonnie geceliğiyle içeri girerken sordu.

"Sadece bir şeyleri kontrol ediyorum," dedi ve bir bant alıp saçlarını at kuyruğu şeklinde topladı, sonra aynada kendine baktı.

Seni öptü.

Titredi, iç çekti ve sonra arkasını döndü.

Bonnie çıplaktı, küçük karnını ovuyor ve parmaklarını göğsünde bir gün göğüs olacak minik yumrulara sokuyordu.

Laurel sırtıttı. "Kenara çekil de banyo suyunu akıtayım."

Bonnie kıpırdandı ama küvetin yanında dizlerinin üzerine çöktü ve başını Laurel'in kolunun altına eğerek musluktan fışkıran suyu izledi, sonra Laurel'in doldurduğu bir kapak dolusu köpük banyosundan kabarcıklar çıkmaya başlayınca kıkırdadı.

"Belki bu gece iki tane?" Bonnie söyledi.

Laurel kızına baktı ve gülümsedi. "Belki bu gece iki tane." Bonnie

daha fazla baloncuk fikriyle sevinçten kıpırdandı.

Sonunda su hazırды ve Laurel Bonnie'yi küvete kaldırdığında köpükler fokurduyordu. Kızı hemen iki büyük avuç dolusu sabun köpüğünü alıp doğrudan göğsüne döktü.

"Bak anne, memelerim var."

Laurel güldü. "Öyle olduğunu görüyorum. Şimdi saate bakıyorum. Sabunla oynamak için on dakikan var, sonra çıkmak zorundasın."

"Tamam! Kalıp bana göz kulak olur musun?" Bonnie sordu.

Laurel, "Elbette, sen küvetteyken annen her zaman kalır," dedi ve ardından komodinin kapalı kapağına oturarak kızının baloncuklarla yaptığı sihri izledi.

Her parmağında balon halkalar, büyük bir balon burun vardı. Kabarık kabarcık kaşlar ve bir sürü

büyük baloncuk memeler -bazen bir, bazen üç- sonunda zaman dolana ve baloncuklar hızla dağılana kadar.

"Zaman doldu," dedi Laurel. "Küvetin tıpasını açın ki su dışarı akabilsin."

Bonnie kendisine söyleneni yaptı, sonra Laurel onu kaldırdı ve Bonnie konuşmaya devam ederken onu aralarındaki banyo paspasının üzerinde kurulamaya başladı.

"Bu gece bana masal okuyacak mısın anne?"

"Evet, dinleyeceğim. Bu gece hangi hikâyeyi dinlemek istersin?" Bonnie, "*Kadife Tavşan* lütfen," dedi.

Laurel inledi. "Ama tatlım, ne zaman okusak ağlıyorsun."

Bonnie omuz silkti. "Bu gece ağlamak istiyorum."

Laurel kaşlarını çattı ve sonra Bonnie'nin çenesindeki bir dizi baloncucu sildi. "Neden bebeğim? Neden ağlamak istiyorsun?"

"Bugün okulda biri bana büyükannemin öldüğünü söyledi. Bu beni çok üzdü."

Laurel'in nefesi kesildi. "Oh, tatlım! Büyükanne Joyner değil! O ölmedi. Cumartesi günü bizimle yemek yemeye gelecek, unuttun mu?"

"Biliyorum. Başka bir büyükanne, değil mi?"

Laurel Bonnie'yi havluya sardı ve kucağına oturttu. "Evet, başka bir büyükanne. Babanın annesi."

"Onu tanıyor muyum?" Bonnie

sordu. "Eskiden tanırdın."

"Onu Joyner Nine'yi sevdiğim gibi sevdim

mi?" "Eskiden severdin."

Bonnie'nin gözleri şaşkınlığını yansıtacak şekilde yuvarlaklaştı. "Hatırlamıyorum," dedi.

"Bu senin hatan değil," dedi Laurel. "Onlar... onlar bizden uzaklaştılar ve sen de onu unuttun.

İnsanlar iletişim halinde olmadıklarında böyle şeyler olur."

Bonnie Laurel'in göğsüne yaslandı ve başını annesinin çenesinin altından geçirdi. "*The Velveteen Rabbit*'i okur musun?"

"Evet, öyle yapacağım," dedi Laurel.

"Ve sonra ağlayacağım. Bu gece ölmüş büyükannem için Tanrı rahmet eylesin diyebilir miyiz?"

Laurel'in ağlamamak için yapabildiği tek şey buydu. "Evet, onu dualarınıza ekleyeceğiz."

* * *

Jake her zamanki yatma vakti rutinini uygularken bavullarını boşalttı. Çamaşır makinesine bir sürü havlu bile koydu. Gece boyunca içinde kalsalar bir zararı olmazdı. Onları yarın kurutucuya koyacaktı.

Tekila şişesini almak için mutfakta durakladı.

"İyi insanların var, Joaquin. Yolculuk için teşekkür ederim. Neredeyse seni tekrar görmek gibiydi."

Buzdolabından soğuk bir gazoz aldı ve biraz televizyon izlemek için oturma odasına götürdü. Bu akşamı Laurel'le geçirdikten sonra bu kadar erken uyumasına imkân yoktu.

Babasının sandalyesine oturdu ve ilk kez olmamakla birlikte, sandalyenin hâlâ onun gibi koktuğunu düşündü. Ara sıra içtiği pipo, sürdüğü tıraş losyonu. İç çekti. Neredeyse onun kollarına sarılmak gibiydi.

Televizyonu açtı, bir içki aldı ve sonra koltuğuna geri yaslandı. Birkaç dakika sonra

gitmişti, televizyonun sesi açıktı ve o uyuyordu.

Laurel karanlık bir odada soyunuyordu. Adamın orada olduğunu bilmiyordu. Gölgelelerin arasından, kadın çırılçıplak kalana kadar giysilerin birer birer çıkarılışını izledi.

Onun bir saç fırçasına uzandığını ve sonra saçlarını taramaya başladığını gördü. Rüyasında ateşböcekleri gibi kıvılcımlar uçuşuyor, saçını fırçaladıkça kıvılcımlar daha da yükseliyor, ta ki etrafını saran şimşeklere dönüşene kadar.

"Arkanı dön ve beni gör," diye fısıldadı, o da döndü ve elini uzattı.

Bir adım attı, sonra bir adım daha ve o yaklaştıkça alevler kadının etrafında daha da büyüdü. O bir tehlikeydi. Ve o aşktı. Adam aşkı seçti ve onu kucakladı, sonra da onun ateşinde yandı.

Bölüm 15

Yağmur gece bir ara kara dönüştü. Çimlere, çalılara, çatıya ve Laurel'in arabasına yapışuyordu ama yere yapışmıyordu.

Bonnie'yi soğuğa karşı sardı ve Bonnie'nin giydiği küçük UGG botları Ağustos ayındaki bahçe satışından aldığı için kendini tebrik ediyordu. Botlar biraz büyüktü ama daha kalın çoraplarla mükemmel oluyorlardı.

Bonnie kendi deyimiyle tüylü botları için mutluydu ve kar yağdığı için o kadar kendinden geçmişti ki Laurel onun söylediği tek kelimeyi bile duymadığını biliyordu. "Bugün seni okuldan alacağımı hatırlıyor musun?" Laurel sordu.

"Evet, anne. Kardan adama ne dersin?"

"Kardan adam daha sonrası için ve sadece yapışacak kadar kar yağarsa. *Şu andan* bahsediyoruz. Dikkatle dinle, tamam mı? Notu öğretmenine vermeyi unutma ki seni otobüsten uzak tutması gerektiğini bilsin."

"Unutmayacağım," dedi Bonnie. "Bir kız kardan adam yapabilir miyiz?" Laurel kıkırdadı. "O zaman kardan bir kız olur."

Bonnie kaşlarını çatı. "Ama insanlar kız olduğunu nasıl anlayacak?"

Laurel kızının göğsünü dürttü. "Ona meme takacağız. Buna ne dersin?" Bonnie kıkırdadı. "Evet! Kar memeleri!"

Laurel Bonnie'nin ceketinin düğmelerini ilikledi ve sırt çantasını giymesine yardım etti. "Otobüs durağına gitme vakti geldi tatlım. Paltomu alayım."

"Yürüyebilir miyiz anne? Karda yürümek istiyorum."

"Araba yolu hâlâ yumuşak ve çamurlu. Belki çimlerin üzerinde yürüyebiliriz, tamam mı?" "Evet, evet!" Ve kapıdan dışarı çıktılar.

Büyük sarı otobüsün virajı dönerken belirmediğini gördüklerinde neredeyse durağa varmışlardı. "İşte geliyor!" Bonnie bağırdı.

"Bizi görüyor," dedi Laurel. "Bak, el sallıyor. Sizi bekleyecek."

Bonnie'yi otobüse bindirdi ve sonra koşarak eve döndü. Acele etmesi gerekiyordu yoksa işe geç kalacaktı.

Birkaç dakika içinde, midesinde bir ağrıya Jake'in evinin önünden geçiyordu. Onu istiyordu. Duygularını inkâr edemezdi. İlişkilerinin nereye gideceği henüz belli değildi ama dün gece kararını vermişti, eğer teklif ederse hayır demeyecekti.

* * *

Adele Payne'i evinin arkasındaki aile mezarlığına defnettiler; yas tutanların üzerine yağan kar,

kederlerinin sesini ve vaizin duasının çoğunu bastırdı.

Tören sona erdiğinde, arkadaşları ve ailesi Beverly'nin evinde toplandılar.

Ölümünü öğrendiklerinden beri. Beverly soğuktan kurtulup eve döndüğü için mutluydu ve bu yas döneminin sona ermesine çok hazırdı. Evini geri istiyordu. Üzüntüden kurtulmak istiyordu ama aileleri paramparça olmuştu. Olanların trajedisinin geçmesi zaman alacaktı.

Evinin sıcaklığında duruyordu, kocasıyla birlikte kendileri ve çocukları için kurdukları hayattan memnundu. İhtişamlı değillerdi ama konforları vardı ve bu onlara yetiyordu. Laurel'in acı çekmesine izin vermeleri hâlâ kalbini acıtıyordu. Tanrı'nın huzurunda kendini iyi hissetmeden önce önünde etmesi gereken çok dua vardı.

* * *

Truman üşüyordu. Propan deposu boştu. Kendi adına küçük bir dikkatsizlik. Sadece ısınamamakla kalmıyor, aynı zamanda yiyecek bir şeyler de ısıtamıyordu. Oturma odasında battaniyeye sarınmış bir şekilde otururken ışıklar aniden titredi ve sonra söndü.

Küfretti, sonra kalktı ve ödenmemiş faturalar yığınınına bakmak için mutfığa gitti. Elektrik faturası da oradaydı - bir başka ihmal. Harika. Parasının çoğunu kamyonunu hacizden kurtarmak için harcamıştı ve şimdi aylık çeki gelene kadar beş parasızdı. Tüm bunları toparlamak için çok paraya ihtiyacı vardı.

Soygun yapabileceği yerleri düşündü ama Blessings'de değil. Artık değil. Hayvanlar bile yattıkları yere sıçmamaları gerektiğini biliyordu. Savannah'ya en son gittiği zamanı ve şehrin dışında, nehrin kıyısındaki içki dükkânını düşündü. Soygun yapmak için iyi bir yer gibi görünüyordu.

Tabancasını ve cephanesini aldı, sonra eldivenlerini aramakla vakit kaybetti, sonra kamyonetinin koltuğunun altında olduğunu hatırladı ve kapıdan çıktı. Evi kilitleme zahmetine bile girmedi. Çalacak bir şey yoktu, görebileceği bir ışık yoktu ve oyalanmak için çok soğuktu.

Kafası bulutlarda, henüz çalmadığı parayı çoktan harcamış bir halde oradan uzaklaştı.

* * *

Jake uyandığında hâlâ koltuğundaydı ve televizyonun sesi hâlâ kapalıydı. Ayağa kalkarken biraz kaskatı kesilmişti ama gece boyunca uyumuştı. Tekrar koltuğa baktı.

"İyi bir gece uykusu için teşekkürler baba."

Pencereden dışarı bakıp karı gördüğünde tualete gidiyordu. Bonnie'nin aksine, yağan beyaz şeylerden ya da günü içeride geçireceği gerçeğinden hoşlanmamıştı. Giyindikten ve eline bir fincan kahve aldıktan sonra oturup e-posta ve mesajlarını gözden geçirdi. Sophia'dan geldiği için ona tekrar teşekkür eden bir mesaj vardı. Bir yanıt gönderdi ve diğerlerini gözden geçirdi, eski birliğindeki bir başka arkadaşından gelen bir tanesinde oyalanmak için durakladı. Herkesin Ron diye çağırdığı Myron Fitz reklam şirketine geri dönmüştü ve hâlâ Jake'in teklifi yeniden gözden geçirmesini istiyordu

İkisi de hastanede rehabilitasyondayken yapmıştı.

Jake'i şaşırtacak ve Ron'u da sevindirecek şekilde, Jake reklamcılarının ürün satmak ve irili ufaklı şirketlerin itibarını artırmak için kullandıkları sloganlar olan kancaları yazmakta ustaydı. Ron yatağa bağlı olmasına rağmen dizüstü bilgisayarında reklam çalışmaları yapabiliyordu ve yakınlıkları nedeniyle bir gün ikisi de hastanedeyken Jake'e yeni kampanyalarından biri için bir kanca bulması için meydan okudu. Jake konsepti ve ne yapmak istediklerini anladığında, fikri Ron'u hayrete düşürdü. Ron bir sonraki toplantıda bu fikri adamlarına sundu ve fikir kabul edildi.

Jake bunun komik olduğunu düşündü. Ron çok sevindi.

Ve iyileşmeleri sırasında Jake'in başarısını tekrarlamaya devam ettiği sayısız başka olaydan sonra,

Ron aslında Jake'e bir iş teklif etti. Jake yine güldü ve onu geri çevirdi. Büyük şehirlerle hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Evine dönecekti.

Ama Ron'un son e-postasına göre, Jake'in değerlendirmesini istediği bir iş teklifi vardı. Jake evden çalışabilseydi, iş teklifini tekrar düşünür müydü?

Şimdi Jake meraklanmıştı.

Ayrıntılı sorular soran uzun bir mesaj gönderdi, maaş ve sosyal haklar ne olacaktı ve düzenli seyahatler söz konusu olacak mıydı, yoksa tüm yüz yüze zamanları Skype ile halledilebilir miydi? Gönder tuşuna bastığında Laurel'i düşündü ve bunun kendisini -ve eğer bir ailesi olursa- rahatça geçindirebilecek bir iş olup olmayacağını merak etmekten kendini alamadı.

Geleceği düşündüğünde aklına hep Laurel ve Bonnie'nin gelmesi riskli bir duyguydu. Kızın kabul edip etmeyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama iş teklifi gibi bu da düşünülmesi gereken bir şeydi.

* * *

Truman ana yoldan bir hendeğe düştüğünde Blessings'ten sadece birkaç mil uzaktaydı. Kendi başına çıkmayı denedi ama çamur derindi ve daha da kötü saplandı. Şimdi çıkmak için bir çekiciye ihtiyacı vardı ama içinde bulunduğu durumla ilgili sorunlar vardı.

C: Aracında ateşli silah ve mühimmat bulunan hüküm giymiş bir suçluydu.

B: Onu oradan çıkarabilecek tek arkadaşı Nester'dı ama Truman burnunu kırdığı için arkadaş kısmı biraz şüpheliydi. Yine de denemek zorundaydı.

Ama sonra işler daha da kötüleşti. Aramayı yaptığı sırada, tehlikeli bir şekilde yana yatmış olan kamyonu ilerledi ve yan yattı.

"Ne oluyor be!" Truman bağırdı ve direksiyona tutunmak için telefonu bıraktı, aslında bu sadece bir reflekti, çünkü direksiyonu tutmak yerde tekerleği olmayan düşmüş bir kamyon için hiçbir şey ifade etmiyordu. "Bir çubuğun üzerindeki bok!" Truman koltuk boyunca kayarak sırt üstü yolcu tarafındaki kapıya yaslanırken bağırdı. Telefonunu da göremiyordu.

Kendini toparlamak için durdu ve ön camdan hâlâ yağan kara baktı. Sonra doğruca kamyonun üst tarafında bulunan sürücü kapısına baktı. Dışarı çıkmak, merdivenleri olmayan bir evin ikinci katına tırmanmak gibi olacaktı.

Hayal kırıklığına uğramış, hâlâ aç, hâlâ donuyor ve hâlâ onu hapse geri gönderebilecek silahı taşıyor halde derin bir nefes aldı ve sonra elleri ve dizleri üzerinde kapının üzerine çöküp telefonunu aramaya başladı. Sonunda koltukla yolcu tarafındaki kapının arasına sıkışmış olduğunu gördü. Ama kapı hendeğin kenarına sıkışmıştı. Görebiliyordu ama ulaşamıyordu. Parmak eklemlerinin derisini yüzdükten ve Tanrı'ya, hendekten çıkmasına yardım ederse kimseyi soymayacağına dair söz verdikten sonra, telefona ulaşmak için kemerini çıkarmayı düşündü. Toka ağırdı, belki sürükleyerek çıkarabilirdi.

Kemerini çıkardı. Pantolonu biraz kaydı ama hiçbir şeyi yukarı çekecek zamanı olmadı. Şimdi iki dizinin üzerinde tokayı telefona doğru geçirmeye çalışıyordu. Sonunda telefonun tam arkasına yerleştirdi ve yavaşça çekmeye başladı. Toka o kadar ağırdı ki telefona takıldı ve onu da dışarı çekti.

"Yakaladım seni küçük piç!" Truman öttü, sonra bir kapı sesi duydu. Yukarı baktı. Bir otoyol devriyesi ona bakıyordu.

"Efendim! İyi misiniz?" diye bağırdı devriye.

"Evet, evet, telefonumu düşürdüm." Telefonu kaldırdı. "Tam da bir arkadaşımı çekmesi için aramak üzereydim!" Truman bağırdı.

Devriye polisi, "Çekici çağıracağım," dedi.

"Ona ödeyecek param yok!" Truman bağırdı.

"Bir kütük zinciriyle *bu* kamyonu dik tutup çukurdan çıkaramazsın dostum."

"Eğer onu ararsan, parasını ödemek zorundasın," diye bağırdı Truman, ama devriye polisi gitmişti, silah ve mermi torpido gözünde idi ve Truman boka batmıştı.

Panik içinde paspasları geri çekti, ön panelin altını yokladı ve sonra acele bir karar vererek silahı koltukların arasına sıkıştırdı ve mühimmatı da yanına itti. Sonra bir avuç dolusu yağlı paçavrayı alıp üstüne tıktırdı. Silahla ilgili dua etmeye başladı ama sonra durdu, bununla yakalanırsa Tanrı'nın umurunda olmayacağını düşündü ve dua etmeyi kesti.

Truman tırnaklarının korkunç durumunu düşünürken bir saat geçti. Sonra botlarından birinin topuğunun olmadığını fark etti, bu sırada dizlerinin üzerine çöktü ve topuğun paspasın altına sıkıştığını gördü. Topuğu cebine koydu ve tekrar kapıya oturdu. Tam kendine gelmek üzereydi ki çekici geldi ve olaylar gelişmeye başladı.

Devriye polisi tekrar pencereye geldi ve kapıyı çaldı. "Onlar kamyonunu çekmeden önce dışarı çıkmak ister misin?"

"Ben burada kalacağım," diye bağırdı Truman.

"O zaman bekleyin," dedi devriye görevlisi ve tekrar gözden kayboldu.

Truman direksiyona uzandı ama pantolonunu tutması gerekiyordu çünkü kemeri hâlâ yerdeydi. Kamyon dik bir pozisyona geçmeye başladığında kabin koltuğunun bir ucundan diğerine hızlı bir geçiş yaptı. Kamyon kısa sürede hendekten çıkmış ve otoyola geri dönmüştü. Dikiz aynasına baktı ve iç geçirdi. İşte yine o polis gelmişti.

Truman camını indirdi. "Teşekkür ederim."

Devriye polisi başıyla onayladı.

"Çekici şoförü size fatura kesmeyi kabul etti. Ehliyetinize ihtiyacım var. Biz tüm evrakları hazırlarken kamyonundan inerseniz, yakında yola çıkabilirsiniz."

"Evet, elbette," dedi Truman.

Kapıyı açtı ve pantolonu ayak bileklerine kadar inerken asfalta çıktı. Çekici kamyonun şoförü güldü.

Devriye polisi sırtıttı. "Sadece ehliyetinizi görmem gerekiyor, efendim." Jake pantolonunu yukarı çekti ve sonra kamyonetten kemerini aldı.

"Telefonumu almak için kullanıyordum," diye mırıldandı kemer halkalarından geçirirken, sonra ehliyetini polise uzattı.

Çekici şoförü telefonuyla ruhsatın fotoğrafını çekmiş ve patronun onaylaması için ofise göndermiştir.

Devriye polisi plakayı çoktan kontrol etmişti, kamyonun hüküm giymiş bir suçluya ait olduğunu biliyordu, ancak herhangi bir arama ya da tutuklama emri yoktu ve kaygan bir yolda hendeğe düşmek yasalara aykırı değildi. Ve şimdi ehliyetin aracın sahibiyle eşleştiğini ve Truman'ın pantolonunu tutacak bir poposunun olmaması dışında herhangi bir şekilde aciz görünmediğini gördü. Buradaki işi bitmişti.

Hem şoför hem de polis uzaklaştığında Truman afallamıştı. Asıl planı

O dükkânı soydu ama Tanrı'ya, o çukurdan çıkmasına yardım ederse kimseyi soymayacağına dair söz verdi.

Omuzları çöktü. Dürüst olmak zordu.

Birkaç dakika orada oturup kafasındaki senaryoları gözden geçirdikten sonra Sugar Teyzesini hatırladı. Hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyordu ama aylık maluliyet çekini alana kadar biraz kendisiyle kalmasına izin verebilirdi.

Yeni planından memnun bir şekilde kamyonu dikkatle geri çevirdi. Oraya varmak için Blessings'ten geri dönmesi gerekiyordu ama Sugar Teyze'yi ziyaret edecekti.

* * *

Sugar Thomas yetişkinlik hayatının çoğunu, kız kardeşi Candy'nin dağın kendi taraflarında yürüyen en değersiz adam olan Baker Slade ile evlendiği gerçeğiyle yaşayarak geçirmişti. Kilisede ondalık verirdi, dedikodu yapmazdı ve mahremiyetini severdi, bu yüzden o ve kocası küçük evlerini bu kadar yükseğe inşa etmişlerdi. İnsanlara bunun Tanrı'ya daha yakın hissettiği için olduğunu söylerdi, ama gerçek şu ki, çok az insan o kadar uzağa gitmeye zahmet ederdi, bu da onun işine geliyordu.

Mürver çayı yapmak için mutfağında çaydanlığı yakarken yoldan bir arabanın geldiğini duyduğunu düşündü. Su ısıtıcısının altındaki ateşi söndürdü ve dışarı bakmak için pencereye gitti ve bir kamyonetin yaklaştığını gördü.

"Bu kim olabilir?" diye merak etti ve tüfeğini almak için koridordaki dolaba gitti.

Artık dul olduğu için, işlerini halletme yükü onun omuzlarındaydı ve bu da bir istisna değildi. Silahın dolu olduğundan emin olmak için kontrol etti ve sonra kollarında silahla verandaya çıktı.

Gözleri eskisi gibi değildi ama kamyonndan inen adamı gördüğünde iki kez bakmasına gerek kalmadı. Bu Candy'nin en küçük çocuğuydu, evlilik hayatının onuncu yılında talihsiz bir olay yaşanmıştı.

Kendini iki metre boyuna kadar çekti ve silahı adamın ayaklarının yakınına doğrultacak şekilde salladı.

Truman paniğe kapıldı. Hızlı bir kaçış yapması gerekebilir diye kamyoneti çalışır durumda bırakmıştı ve görünüşe göre içgüdüleri doğru çıkmıştı. Görünüşe göre onunla tatlı tatlı konuşması gerekecekti. "Şeker Teyze! Benim, Truman."

"Kim olduğunu biliyorum. Bu yüzden ayaklarına nişan aldım. Eğer akraba olmasaydınız, misafir sevmediğimi, misafir istemediğimi ve misafirimin de olmadığını hatırlatmak için kafanızdaki şapkayı çoktan vurmuş olurdum."

Truman iç çekti.

Kalacak bir yer bulmak buraya kadarmış. Yine de ona biraz para buldurabilirdi. "Dürüst olacağım Sugar Teyze. Şansım biraz kötü gitti ve-"

"Bir işin var mı?" diye sordu.

"Şu anda yok, ki-" "Kovuldun mu?"

"Hayır, hanımefendi, ben-"

"Yani, eğer kovulmadıysan ve bir işin yoksa, bu bana sosyal yardımla yaşadığını söylüyor. Hapisten çıktığından beri bir işte çalıştın mı?"

Omuz silkti. "Kimse beni işe almak istemiyor."

"Dürüst, çalışkan insanları soyduğunuz için hapse girdiğinizde bunun olması çok komik. Sanırım laf ağzından ağıza dolaşıyor."

Truman B planının altından zeminin kaydığını hissetti.

"Hava soğuk ve evim karanlık, Şeker Teyze. Propan almam ve elektrik faturamı ödemem gerekiyor. Merak ediyordum da-"

Tetiği çekti.

Ayakkabılarına ve pantolonunun paçalarına kir bulaşmıştı ama o çoktan koşmaya başlamıştı. Koltuğa oturdu, kamyonu geri vitesine taktı ve geri dönmeye cesaret edecek kadar yavaşlamadan önce onun görüş alanından çıktı.

Şimdi kızgındı ve hepsi Jake Lorde'un suçuydu. Eğer zamanında çenesini kapalı tutsaydı, Truman asla hapse girmeyecekti ve kendisi de bu karmaşanın içinde olmayacaktı.

Dağdan aşağı inerken gaza bastı. Bu kez Nester'ı arıyordu ve hayır cevabını kabul etmiyordu.

* * *

Kar, Bonnie'nin o gece yatmadan önce kardan kızını yapmasına yetecek kadar uzun sürdü. Laurel akşamı yemek tariflerini inceleyerek geçirdi ve sonunda babasının en sevdiği yemek olduğu için köfte yapmayı tercih etti.

Jake, Ron'un teklifini okumuş, müşterinin bilgilerini nasıl sağlayacakları, yeni reklamın odak noktasının ne olacağı ve kampanyalarla birlikte gelen sanat çalışmalarından başka birinin sorumlu olup olmayacağı konusunda ileri geri e-postalar göndermişti.

Gün sona erdiğinde Ron'dan üç telefon almış ve bir kez de sanat departmanının başındaki kişiyle Skype üzerinden görüşmüştü. Onu neredeyse satmışlardı.

Teklifi düşünerek yattı ve Cumartesi günü Laurel ve Bonnie ile akşam yemeğini düşünerek uyandı. Güzel bir gün olacaktı.

* * *

Laurel saate en son baktığında saat dördü biraz geçiyordu ve şimdi saat altıya yaklaşıyordu. Ailesi dakiklik konusunda çok titizdi. Her an burada olabilirlerdi.

Telefonu bir mesajla çaldı. Aşağı baktı ve gülümsedi. Mesaj Jake'ten gelmişti. Ellerini sildi ve okudu. Sana doğru yola çıkmadan önce bir şeye ihtiyacın var mı?

Gülümsedi. Sadece sen ve iştahın.

Gönder tuşuna bastı ve Bonnie'nin hâlâ temiz olduğundan emin olmak için koridorda koştu. Tam kapıyı açacakken Bonnie'nin konuştuğunu duydu.

"Parmaklarını yalama. Ağızınız doluyken konuşmayın. Kaşığınızı değil çatalını kullan ve dik otur. Sandalyene çöküyorsun."

İç çekti. Bu kelimeler onun ağzından hiç çıkmamıştı. Büyürken duyduklarına benziyorlardı. Anlaşılan Bonnie'nin de büyükannesinin onayını almaya ihtiyacı vardı. Kapıyı açtı.

Bonnie'nin mavi kot pantolonu hâlâ temizdi ve sarı kazağı da öyle. Kurdelesini hâlâ saçındaydı ve yakut kolyesini de takımına eklemişti. Laurel annesi bunu gördüğünde aralarında nasıl bir konuşma geçeceğini tahmin edebiliyordu ama umurunda değildi. Annesi Adam'ı hiçbir zaman onaylamamıştı ve Laurel şimdi Pansy'nin Jake'i onaylamamak için kendini hazırlayacağını biliyordu. Annesinin bir hobiye ihtiyacı vardı.

Bonnie'nin yanındaki yatağa oturdu.

"Hey, tatlım. Büyükbabam ve büyükbaban her an burada olabilirler. Neden hemen banyoya gitmiyorsun ve sonra mutfağa gelmiyorsun? Masayı hazırlamama yardım edebilirsin."

Bonnie, "Tamam anne," dedi ve odadan çıkmadan önce Cesur Ayı'yı bir kenara bıraktı.

Laurel mutfağa dönmek üzereydi ki oturma odasının perdeleri arasından araba ışıklarını gördü. Verandanın ışığını yaktı ve birkaç dakika sonra basamaktan yukarı çıkan bir çift ayak sesi duydu.

Jake'ti.

Kapıda durdu, adam kapıyı çalana kadar kapı kolunu tuttu ve sonra öyle hızlı çekti ki adam gözlerini kırıştırdı. Sırıttı.

"Farlarınızı gördüm," dedi.

Fırtına kapısı hâlâ aralarındaydı ve bu yüzden hâlâ içeri giremediğini fark ettiğinde hâlâ sundurma ışığının altında duruyordu.

"Ah, özür dilerim," dedi ve kapının kilidini açtı.

İçeri girdi, kapıyı arkasından kapattı ve sonra ona kocaman sarıldı. "Ummmm, bir kez daha, çok güzel kokuyorsun."

Laurel onun göğsünü okşadı. "Sen sadece benim yemeklerimi seviyorsun," dedi. O zaman onu durdurdu.

"Ben de aşçıyı seviyorum."

Ve bir kez daha kalbi çift zamanlı çalışıyordu. O daha yorum yapamadan Bonnie koşarak odaya girdi.

"Yaşasın!" dedi.

Jake koşarken onu kucağına aldı ve hızlıca sarıldı. "Bonnie Bee, çok çekici görünüyorsun."

"Yakut kolyemi takıyorum," dedi göğsünü okşayarak. "Bunu görüyorum ve saçındaki fiyonk hoşuma gitti."

Laurel içini çekti. Bonnie'ye sadece moral vermekle kalmıyor, aynı zamanda babasının ölümünden bu yana bir erkekle yaşadığı en olumlu geri bildirimi de veriyordu.

Jake Bonnie'yi yere bırakmış, ceketini çıkarıyordu ki perdelerin arasından başka arabaların ışıkları görüldü. "Bunlar da annemle babam olmalı," dedi Laurel.

Jake onun sesindeki titremeyi duydu. Bunun onun için büyük bir mesele olduğunu anlamıştı. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım, söz veriyorum," dedi Jake.

"Sen iyisin. Her şey yoluna girecek," dedi ama onları içeri almak için kapıyı açarken elleri biraz titriyordu.

Pansy Laurel'a söz verdiği tatlıyı, hindistancevizi kremalı turtayı uzattı ve Jake'i görünce arama moduna geçerek ona ciddi bir bakış attı. Benny daha nazikti.

"Anne, baba, ikiniz de Charles Lorde'un oğlu Jake'i hatırlıyorsunuz."

"Elbette," dedi Benny ve elini sıktı. "Duyduğuma göre evinize kök salmaya hazırmısınız?"

"Evet efendim, döndüğüme sevindim," dedi ve Laurel'in annesine gülümsedi. "Bayan Joyner, sizi tekrar görmek ne güzel. Sanırım sizi en son Peachy Keen Queen yarışmasında mikrofon başında gördüğümü hatırlıyorum."

Pansy gerçekten de gülümsedi. "Aman Tanrım! Bu sekiz ya da dokuz yıl önceydi."

"Evet, hanımefendi, bu doğru gibi görünüyor."

"Anne, sen ve babam paltolarınızı yatağımın üzerine koyabilirsiniz."

"Onları ben alırım," diye teklif etti Jake. "Benimkini de bırakmam gerekiyor."

Pansy'nin gözleri hemen kısıldı. "Yani kızımın yatak odasının nerede olduğunu zaten biliyorsun?"

Laurel'in nefesi kesildi. "Anne! Bunu yaptığına inanamıyorum-"

Jake, Pansy'nin ses tonuna aldırmadan paltoları ellerinden aldı. "Aslında Bonnie Bee'nin yatak odasının nerede olduğunu biliyorum, çünkü acil servisten döndükten sonra onu kamyonundan eve ben taşıdım ve odasının tam karşısında bir kapı olduğuna göre Laurel'in odası olduğunu tahmin ediyorum. Haksız mıyım?"

"Ben sana gösteririm," dedi Bonnie ve Jake hemen arkasındayken yolu açtı. Laurel döndü ve Pansy kızarma nezaketini gösterene kadar annesine ters ters baktı.

Benny hayatındaki kadınlarla ne yapacağını asla bilemezdi, bu yüzden Laurel'in omzunu sıvazladı ve karısının elinden tuttu.

"Yemek hazır olmak üzere," dedi Laurel. "Mutfağa gelin. Sorgulamaya orada devam edebiliriz."

Pansy içini çekti. "Özür dilerim."

"Öyle olmalısın," diye mırıldandı Laurel ve Jake ile Bonnie hemen arkalarında olduğu halde önden gitti. Tatlıyı daha sonra yemek üzere bir kenara bıraktı ve yiyecekleri masaya taşımaya başladı.

Bonnie büyükanne ve büyükbabasının ilgi odağı olmanın tadını çıkarıyordu. Jake sessizce yardımcı oluyordu ve Laurel hâlâ öfkeleniyordu.

Sonunda hazırды. Laurel son tabak yemeği de masaya koydu ve Bonnie'nin yükseltici koltuğunu kendisine en yakın sandalyeye yerleştirdi.

"Pekâlâ millet, lütfen oturun. Anne, sen ve babam birlikte oturmayı seviyorsunuz, ben de Bonnie'yi götüğüm için o benim yanımda oturuyor. Jake, etinin kesilmesine ihtiyacın olmadığı için masanın sonunda tek başına iyi olacağına inanıyorum."

Jake güldü. "Terbiyeme dikkat edeceğim."

Pansy yorumlara burun kıvırdı ama birbirleriyle konuşurkenki rahat tavırları dikkatini çekmişti. Bu eve kesinlikle yabancı değildi. Jake'in masadaki yerine bakarken Benny'nin yanına oturdu.

Laurel bakışları yakaladı ve bir iniltiyi bastırdı. O anda Jake'i oraya oturtmak mantıklı gelmişti ama annesinin bunu "masanın başı" olarak okuduğunu anlayabiliyordu.

Laurel onu sarsmak istedi. "Baba, lütfen kutsama duasını okur musun?" Bonnie, "Kutsama duası edebilirim," dedi.

"Hayır, Bonnie. Büyükbabam söyleyecek."

"Sorun değil," dedi Benny. "Bonnie Carol'ın onayını duymak isterim."

Laurel Jake'e telaşlı bir bakış atarken Bonnie'nin yüzü gülüyordu. Jake göz kırptı.

Bonnie, "Başlarınızı eğin," diye anons etti. "Güzel ekmek. Güzel et. Çatalınızı alın. Hadi yiyelim." Benny kıkırdadı.

Pansy hâlâ gözlerini kırptırıyordu.

Jake büyülenmişti. "İyi iş Bonnie Bee. Bunu nerede öğrendin?" diye sordu. "Okulda.

Başka bir tane daha biliyorum."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Laurel. "Bir tane yeter. Baba, sen de al ve uzat." "Köfte!"

Benny ağladı. "Bu benim favorim."

"İşte bu yüzden başardım," dedi Laurel.

Köfte Jake'e ulaştığında kendine de bir parça aldı, sonra masaya geri koydu ve Laurel'a doğru hafifçe itti. "Sıcak yemeği Bonnie'nin başının üzerinden geçirmek istemedim," dedi.

"Teşekkür ederim Jake. Minnettarım," dedi Laurel.

Ve tüm yiyecekler dağıtılıp yemek başlayana kadar bu böyle devam etti.

Bonnie köfteden bir ısırık aldı ve sanki okuldaymış da konuşmak için elini kaldırıyormuş gibi çatalını havaya kaldırdı.

Laurel gözlerini devirdi. Ne zamandan beri bu evde konuşmak için izin istiyordu? "Ne oldu tatlım?" Laurel söyledi.

"Jake'in dövmelelerindeki ne?"

"Karabiber," dedi Jake. "Ben de biraz istiyorum," dedi Bonnie.

Laurel tartışmak üzereydi ve Pansy çenesini onaylamamak üzere ayarlamıştı ki Jake durumu yatıştırdı. "Kaç yaşındasın sen?" Jake sordu.

"Altı yaşındayım."

"Oh, üzgünüm. Bunu alabilmek için sekiz yaşında olmanız gerekiyor." "Gerçekten mi?" Bonnie sordu.

Başını salladı.

"Neden?" Bonnie sordu.

Laurel çatalını bıraktı ve Bonnie'nin şaşkın bakışlarından birini ona attı. "Evet, neden Jake?" "Dilindeki tüyleri yakmasın diye çorbana buz koyduğunu hatırlıyor musun?" Bonnie başıyla onayladı.

"Yani karabiberi buzla soğutamazsınız. Sadece daha acı yapar. Dilinizin 'Tamam, artık istersem karabiber yiyebilirim çünkü artık beni yakmayacak' demesi için sekiz yaşında olmanız gerekir."

"Dilim bunu söyleyecek mi?" Bonnie sordu.

Başını salladı. "Bu şeyler için hazır olduğunda size haber verecek." "Tamam," dedi.

Benny Jake'e göz kırptı, Pansy de gülümsememek için kendini zor tutuyordu. "Bu mükemmel açıklama için teşekkür ederim," dedi Laurel.

"Benim için zevkti," dedi Jake ve patateslerinden bir ısırık alırken, Bonnie dilinin büyüdüğünü hissedip hissetmediğini anlamak için dilini yoklamaya başladı.

Laurel sandalyesinde arkasına yaslandı, dalgın dalgın masasının etrafındaki insanları izliyor, bunun gelecekte tekrar tekrar olacağını hayal etmeye çalışıyordu, sonra Jake'in ona baktığını fark etti.

Adam gülümsedi ve kadının kalbi eridi.

O da gülümsedi. Evet, bunu hayal *edebiliyordu*.

Bölüm 16

Akşam yemeği tabakları masadan kaldırılmıştı ve taze kahve sıcaktı ve tatlıyla birlikte servis edilmeye hazırды. Pansy'nin ev yapımı hindistan cevizli kremalı turtası kesilmiş ve tabağa konmuştu.

Laurel gecenin gerçekten iyi geçtiğini düşünmeye devam etti ve rahatlamaya başladı. Arada bir babasına ve Jake'e bakıyor, annesinin de onu aynı dikkatle izlediğinden habersizdi.

* * *

Jake ve Benny masada oturmuş, Ralph Sinclair'in benzin istasyonu ve Ralph'in toplumdaki varlığını nasıl özledikleri hakkında konuşuyorlardı.

Jake'in teklif verme planı Ron Fitz'in kendisi için çalışma teklifinden sonra değişmişti ama yine de her iki seçeneği de değerlendiriyordu.

Benny, "Birinin satın alacağı kesin," dedi. "Ralph'ın iyi bir işi vardı."

"Katılıyorum," dedi Jake. "Bayan Sinclair satışa çıkarır çıkarmaz biri kapacaktır." Pansy iki parça turtayı masaya götürdü ve her adamın önüne koydu.

"Hindistan cevizli kremalı pasta benim en sevdiğimdir," dedi Jake. "Umarım beğenirsin," dedi Pansy.

"Biliyorum," dedi Jake.

Laurel diğer iki tabağı masaya taşıdı. "Otur anne."

Pansy etrafına bakındı ve kaşlarını çattı. "Bonnie nerede? Tatlı yemeyecek mi?"

"Oynuyor. Onun için bir parça ayırdım."

Kadınlar oturur oturmaz, her iki adam da turtaya yumuldu.

"Oh adamım," dedi Jake. "Annem öldüğünden beri bu kadar güzel hindistancevizli turta yememiştim. Çok lezzetli." Pansy gülümsedi.

Benny ona göz kırptı. "İyi mal, Pansy. Tıpkı her zaman yaptığın gibi."

Bonnie elinde gece çantası, paltosu ve Cesur Ayı ile mutfığa girdi. "Anne, sanırım bütün gece büyükannem ve büyükbabamla kalmalıyım."

Laurel inledi. "Bonnie, bunu zaten konuşmuştuk. Bu-"

Pansy kızının kolunu okşadı. "Hayır, ona telaşlanma. Ona sahip olmayı çok isteriz. O her zaman bir zevktir."

"Lütfen anne. Cesur Ayı da gitmek istiyor."

Pansy önce pelüş oyuncağı, sonra da madalyayı gördü. "Peki, Benny, şuna bakar mısın?"

"Bu tam bir ayı, Bonnie Carol. Ona bir bakmamın sakıncası var mı?"

Bonnie ona pelüş oyuncağı uzattı ve sonra büyükbabası onu incelemeye başlarken koluna doğru eğildi. Madalyayı dikkatle inceledi ve başını kaldırıp ona baktı. "Bunu nereden aldın kızım?"

Bonnie Jake'i işaret etti. "Jake bana Cesur Ayı'yı verdi çünkü kötü rüyalar görüyordum." "Ne tür kötü rüyalar?" Pansy sordu.

"Bunu sonra konuşuruz anne," dedi Laurel.

Pansy madalyayı işaret etti. "Bu gerçek mi, Jake Lorde?"

Omuz silkti. "Savaşta herkes öyle ya da böyle yaralanır. Ben bunu hak edecek bir şey yapmadım ve onun da buna ihtiyacı vardı."

Benny başını salladı. "Bunu bir oyuncak olarak düşünmemiştim."

Laurel elindeki turtayı bir ısırık bile almadan kenara itti. "Bonnie, git biraz odanda oyna ve diş fırçanla pijamalarını yanına aldığından emin ol."

"Tamam, anne."

Bonnie gider gitmez Laurel Jake'e döndü. "Seni yemeğe davet ettim, karar duruşmasına değil. Bunun için özür dilerim."

Jake başını salladı. "Hey, sorun değil. Sorular adil."

Laurel'in babası hâlâ madalyayı verdiği gerçeğine takılıp kalmıştı ve Jake bunu görüyordu.

"Beni havaya uçurdıkları için madalya verdiler," dedi Jake ve sesi titriyordu. "Ben hayattayım ve o gün hayatımı kurtaran adam şimdi ölü. Keşke o savaş yıllarının her anını kalbimden silebilseydim. Bonnie kötü rüyalar görüyordu... babasından saklandığı rüyalar çünkü artık neye benzediğini hatırlayamıyor ve onun kızacağından korkuyordu."

"Ah canım," diye mırıldandı Pansy. "Laurel, sen söylemedin-"

"Ben de bilmiyordum anne. Bonnie Jake'e söyledi, bana değil. Kızıma başa çıkması için bir yol verdi. Çünkü Cesur Ayı'nın bir madalyası var, bu onun için bir kahraman olduğu anlamına geliyor. Ve bir kahramana ihtiyacı vardı. Jake ona yardım etmek için kendi duygularını feda etti."

"Ve sana yardım etmek için," dedi Jake. "Hayatının bu kadar erken döneminde eline kötü bir şans geçmiş bir kadın olarak size hayranım. Şimdi, Bay ve Bayan Joyner, sanırım eve gitme vaktim geldi." Laurel'in eline uzandı ve hızlıca sıktı. "Yemek için teşekkür ederim; harikaydı. Bayan Joyner, turtalarınız çok lezzetliydi. Bay Joyner, sizi tekrar görmek güzel."

Laurel'in kalbi kırılıyordu. Onun gözlerindeki gölgeleri gördü. Onun hayal kırıklığını hissetti.

Masadan kalktı ama bakışları Laurel'in üzerindeydi. İncinmişti ve kızgındı. Ama o sadece durumu daha da kötüleştiriyordu.

Jake, "Paltomu alıp kendim çıkacağım," dedi.

"Hayır, ceketini getireyim. Sen hâlâ benim misafirimsin," diye mırıldandı Laurel ve hışımla mutfaktan çıktı.

Jake kapıda bekliyordu ve kadın ona paltosunu uzattığında onu kollarıyla sardı. "Sorun yok," dedi.

"Hayır, değil," dedi. "Özür dilerim. Bunların hiçbirisi onları ilgilendirmez. Tanrım, hayatım boyunca bununla uğraştım. Annem tam bir işgüzar."

Ona son bir kez sarıldı ve ardından paltosunu giyip ceketinin cebinden arabasının anahtarlarını çıkardı. "Seni arayacağım," dedi.

"Tanrıya şükür. Benimle bir daha konuşmak istemeyeceğinden korkuyordum."

"Çok aptalsın," dedi usulca. "Seni öpmek istiyorum, ama burada, aramızda bu hırçınlık varken değil."

İç çekti. "Yağmur kontrolü?"

"Bunu biliyorsun," dedi ve sonra gitti.

Laurel onun uzaklaşmasını izledi ve sonra mutfağa yöneldi.

Annesi hiçbir şey olmamış gibi pasta tabaklarını yıkıyor ve gevezelik ediyordu ve bu Laurel'i öfkeliyordu. "Anne, baba, şu anda ikinize de o kadar kızgınım ki konuşamıyorum bile. Bonnie'yi al ve eve git."

Pansy afallamış görünüyordu. "Ama tatlım, biz-"

"Oh, evet, yaptın. Bunu biliyorsun. Ciddiydin. Burası benim evim. O benim misafirimdi. Kaba davrandın.

İkiniz de."

Benny iç çekti. "Özür dilerim. Bir oyuncağın üzerinde Mor Kalp gibi özel bir şey görmek beni şaşırttı."

Laurel inanamayarak kollarını havaya kaldırdı. "Onu dinlemiyordun bile, değil mi? Çoktan kendi fikrine kaptırmıştın kendini! O sana nedenini söyledi. Kendini bir kahraman olarak görmüyor. Madalya onu bir sahtekâr gibi hissettiriyor. Mücadele ediyor. Her şeyle. Vietnam'dan eve nefretle dönen sen, baba, daha fazla empati yapmalısın. Şimdi eve gidin ve kendinizi düşünün ve bunu bir daha asla yapmayın. Bana yapmayın. Ona değil."

Pansy'nin gözlerinde yaşlar vardı ama itiraz etmedi. "Bonnie'yi getireyim." "Ben arabayı ısıtayım," dedi Benny.

"Turtanı unutma," dedi Laurel. Benny çıkarken turtayı aldı.

Bonnie zıplayarak Pansy'nin önüne geldi ve kollarını Laurel'a doladı. "Seni seviyorum anneciğim. İyi olacağım."

Laurel, "Sen her zaman iyisin," dedi ve ona sıkıca sarıldı.

"Onu yarın akşam hava kararmadan önce eve getiririz," dedi

Pansy. "Peki," dedi Laurel. "Bana ihtiyacı olursa ara."

"Elbette," dedi Pansy.

Laurel kapıyı açtı, kızına gülümsedi ve sonra sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi annesine baktı.

Pansy ne söyleyeceğini düşünmeye çalışıyordu ama Laurel onları çok hızlı bir şekilde dışarı çıkardı. Şimdi endişelenmişti. Kızı onlara karşı hiç bu kadar öfkeli olmamıştı. Hiç.

Bonnie'yi arabaya bindirip kemerini bağladı ve hiç konuşmadan uzaklaştılar. Bonnie arka koltukta olduğu için olanları tartışamadılar.

"Pekala," dedi Benny.

Pansy içini çekti. "Hadi eve gidelim." Benny başını salladı.

* * *

Laurel arka lambaları tepede gözden kaybolana kadar izledi, sonra kanepeden bir yastık alıp odanın öbür ucuna fırlattı. O kadar öfkeliydi ki Jake'e ulaşmaktan başka bir şey düşünemiyordu. Ailesinin yaptığı bir şey yüzünden onun incindiğini bilerek bu gece uyuyamayacaktı. Ceketini ve çantasını kaptığı gibi kapıya yöneldi ve kapıyı arkasından kilitledi.

Doğruca Jake'in evine gitti, o kadar öfkeliydi ki titriyordu.

Evin önüne geldiğinde verandanın ışığı yandı. Merdivenlerden çıkarken kapı açıldı. Jake kapının girişinde duruyordu. Konuşmaya başladı.

"Çok özür dilerim. Senin iyi olduğundan emin olmadan bu gece yatamazdım. Annemle babamın birer ahmağa dönüşmesi için hiçbir açıklamam yok. Yapabilir misin-"

"Evet, yapabilirim," dedi Jake ve bir elini kapı çerçevesinin iki yanına koydu. "Ama seni evime alırsam yatağa götüreceğimi bilmelisin, yani seçim senin."

Kalbi çarpıyordu ama tereddüt etmedi. "Seni seçiyorum."

Eşiği geçerken adamın gözlerinin parladığını gördü. Onu kollarına aldı, evin içine taşıdı ve giderken kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. Yatak odasına girene kadar onu yere bırakmadı.

Jake Laurel'in yüzünü kavrayıp başını eğdiğinde salondaki ışık kucaklaşmalarını bir gölge dansına dönüştürdü. Dudakları aralanmıştı, hızlı ve düzensiz nefes alıyordu ve işte o zaman Jake'in içine sessiz bir huzur doldu. Bu an ve onlar... Bunun bilgeliğini daha önce de sorgulamıştı ama bir kez daha değil. Bu çok doğrudu.

Kadının yüzü soğuktu ama adamın dudakları kadının ağzında gezinirken sıcaktı. Öpüşme derinleşti ve onun iniltisini duyduğunda kalçalarını kavradı ve onu kendine çekti.

Nefes almak için duraklayana kadar zaman durdu. Nefes almayı unuttuğu için ciğerleri yanıyordu. Kolları boynuna dolanmıştı ve vücudunun kıvrımları sanki ona uymak için yaratılmış gibi ona doğru hizalanmıştı. İçinde, bunu bir kez yaptıklarında, hayatındaki kaosa rağmen onu asla bırakmayacağını bilen bir his vardı.

"Tatlı merhamet, kadın, sahip olduğum tüm erkek içgüdülerini harekete geçiriyorsun. Seni çok istiyorum."

Laurel titriyordu ama korkudan değil. "Bunun olmasını istiyorum. Yeniden önemli olduğumu hissetmeye ihtiyacım var." "Ah, Laurel... sen benim için önemlisin."

Soyunmaya başladı ama adam bir bakışıyla onu durdurdu. "Bırak beni," diye yalvardı.

Ellerini tuttu ve vücudunun üzerine koydu. İhtiyacı olan tek davet buydu. Ne olduğunu anlamadan pantolonunu çıkardı, kazağını başına geçirdi ve iç çamaşırını ayaklarının dibine bıraktı.

Sonra başının arkasına uzandı, saçındaki bandı çekti ve omuzlarına düşüp göğüslerini ve ellerini örttüğünde aklını kaybetti. Onu ayakta tuttu, sırtı duvara dönüktü ve bacakları beline dolanmıştı, sonra onu yatağa götürdü ve her şeye yeniden başladı.

Laurel ikinci kez doruğa ulaştığında, bunun olduğuna inanamadı. Vücudunu sarsan kan göbeğinden beynine o kadar hızlı akmıştı ki, düşeceğini sanmıştı ve o hâlâ doruktayken, Jake onu o zirveye o kadar hızlı geri götürmüştü ki çılgılık atmıştı. İşte o zaman Jake'in doruk noktası nihayet içinden geçti.

Laurel kaybolmuştu. Az önce olanların bir olasılık olduğunu bile bilmiyordu.

Jake hareketsizdi ve sonra iki dirseğinin üzerinde doğruldu. "Bu ben düşünmeden önce oldu. Korunmadım. I-"

Laurel parmağını ağzına götürdü. "Hap kullanıyorum. Sorun yok."

"Tanrı'ya şükür," dedi ve dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra boğazının dibindeki çukuru öptü. "Seni asla riske atmak istemedim."

Şimdi yara izlerine bakıyor, birinin bu şekilde yaralanmasına ve hayatta kalmasına anlam vermeye çalışıyordu. "Oh, Jake... bu yaralar. Çektiğin her ıstırap için acı çekiyorum."

"Bitti ve geçmişimin bir parçası oldu. Önemli olan şimdi. Aramızda olan bu şey benim için her şey demek. Çok hızlı olduğunu biliyorum ama-"

Sözümü kesti. "Hayır. Hızlı olmak buna dahil değil. Bir insan kendi ölümlülüğüyle yüzleştğinde

ve bunu anlatacak kadar yaşadığınız, kibar toplum kurallarının bir kenara bırakıldığını düşünüyorum. Hayatın ne kadar hızlı sona erebileceğini gördünüz ve istediğiniz şey zaten sunulmuşken onu beklemek gereksiz görünüyor. Biz sihir yaptık Jacob. Bunu hafife almıyorum."

Başparmağıyla dudağının alt kenarını yokladı, sonra onu kendine çekti ve kulağına fısıldadı. "Sanırım ilk öpücüğümüzün olasılıkları var."

Kollarını onun boynuna doladı. "Evet. Kesin olasılıklar."

Sırt üstü yattı ve onu yanına aldı, sonra onu kendine çekti ve gözlerini kapattı. Uykuya dalmaya niyeti yoktu ama daldı ve kız da geceyi burada geçirmeye niyetli değildi ama geçirdi.

Ve rüya görmeye başladı.

* * *

Jake kulağında inlerken Laurel panik içinde uyandı. Önce evde olduğunu ve birinin evine zorla girdiğini düşündü, sonra nerede olduğunu gördü ve hatırladı.

Jake tekrar inledi ve birkaç dakika sonra kollarındaki kaslar seğirmeye başladı. Jake travma sonrası stres bozukluğu yaşadığını kabul etmişti ve o da olan bitenin bu olduğundan şüpheleniyordu. Rüya görüyordu ve bu rüyanın onu nereye götüreceği belli değildi. Olduğu yerde kalmak bir hata olabilirdi ve olmaya başlayan şeyden korkmasa da, yoldan çekildiğinden emin olmak için sağduyusu vardı.

Hiç ses çıkarmadan yavaşça yataktan kalktı. Ev biraz soğuktu ve battaniyeyi nerede arayacağını bilmiyordu, bu yüzden onun yerine giyinmeye başladı. Sonra pencerenin yanındaki sallanan koltuğa kıvrıldı, dizlerini çenesine kadar çekti ve bekledi.

* * *

Jake'in birliği hareket halindeydi. Bir gece önce küçük bir köyün dışında konakladılar ve Jake, diğer bazılarıyla birlikte, kampları ile köy arasındaki şeritte duruyor, arka bahçeleri sayılabilecek bir yerde yatan Amerikalıları merak eden küçük çocuklara sakız ve şeker dağıtıyordu.

Jake çömelerek küçük bir çocukla göz hizasına geldi ve topçu ateşi duymaya başladıklarında ona bir parça sakız uzatıyordu.

Köydeki kadınlar çocukları için çığlık atmaya başladı ve ilk füze köye düştüğünde askerler ayaktaydı ve araçlarına doğru koşuyorlardı.

Tam da konuştuğu küçük çocuk düşen molozların arasında kaybolduğu sırada dönüp baktı.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı ve dışarı çıkmaları emredilince geri dönmeye başladı. "Çavuş, çocuk-"

"Kamyonuna bin Lorde. Bize ateş ediyorlar. Gidiyoruz."

Jake onlar hareket halindeyken bile çığlıkları duyabiliyordu. Boğazında bir yumru ve midesinde bir düğüm vardı. Taşıtlarının arkasından tozlar yükseliyordu ve onlar kolay hedefti.

Jake kollarını havaya kaldırdığında Laurel rüyasında kötü bir şey olduğunu anladı. Sandalyeden fırlayıp yatağın ayak ucuna koştu, ona sarılmak istiyor ama fazla yaklaşımdan korkuyordu. "Jake, uyan. Kötü bir rüya görüyorsun. Uyanman gerek."

O ses.

Kalbi göğüs kafesine çarparak sarsıntıyla doğruldu ve Laurel'in giyinmiş bir halde yatağının ayak ucunda durduğunu gördü.

"Aman Tanrım, seni incittim mi? Seni korkuttum mu? Ne oldu?"

Onunla birlikte yatağa girdi ve her iki elini de kavradı. "Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Ama sanırım sen rüya görmeye başladığında uyandım. Kalktım ve yolumdan çekildim."

Onu kucağına çekti. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bencilce davrandım ve istediklerimin en iyisi olduğunu bildiklerimin önüne geçmesine izin verdim. Bunu yapmamalıydım- yapmamalıydık-"

"Oh hayır. Benim yerime seçimlerimi sen yapamazsın," dedi Laurel. "Ben aptal değilim. Bunun bir kısmını Adam'la birlikte gördüm. Artık hiçbir konuda acemi değilim. Güven bana. Sen beni idare edebilirsen ben de bunu idare edebilirim."

Jake onu kendine çekti. "Biraz daha iyi olacak. Doktor iyileşeceğini söyledi."

"O zaman öyle olacak," dedi. "Bu arada, bir şeyi gitmesi gerekmeyen bir yere zorlamaya çalışmadan bu ilişkinin kendi işini yapmasına izin verebilir miyiz?"

"Ne demek istiyorsun?" Jake sordu.

"Yani, eğer istekliysen, bunu seninle yapmaya hazırım. Sen sorun olmadığını *düşünene* kadar beklemek istemiyorum."

Ona şükranlarını sunmak için hızlıca sarıldı. "Her seferinde bir gün mü?" "Evet. Her seferinde bir gün," dedi.

"Gel de yorganın altına gir. Ev soğuk görünüyor."

Laurel'in nefesi kesildi. "Olamaz!"

"Ne?" diye sordu.

"Eve gidip Lavonne için ısı lambasını açmalıyım. Onu beslediğimizde hava o kadar soğuk değildi ama sıcaklık düşerse donabilir. Üzgünüm ama o tavuğa bir şey olursa Bonnie yıkılır."

Jake ayağa kalktı ve kıyafetlerini giymeye başladı. "Seni eve kadar takip edeceğim." "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Laurel.

"Gecemizin sadece yarısı bitti," dedi Jake. "Benim yatağım yerine senin yatağında bitirmeye varım." "Aynı fikirde olmamak için tek bir nedenim bile yok," dedi Laurel ve ceketiyile çantasını kaptı.

Jake botlarını giymek için oturdu, sonra paltosunu ve arabasının anahtarlarını aldı ve pencerenin yanında durdu. "Rüzgâr çıktı. Evin soğumasına şaşmamalı. Gitmeden önce kaloriferi açacağım."

Evinden dışarı çıktıkları anda acı patlama yüzlerine çarptı.

"Aman Tanrım," dedi Laurel. "Kış dağlara kesin geldi. Evde görüşürüz." Sonra da kamyonetine doğru koşmaya başladı.

Jake hemen arkasındaydı.

Birkaç dakika içinde karavanına vardılar ve her zaman yaptığı yere park etmek yerine, evin önünden geçerek tavuk kümesine gitti ve önünü görmek için farları kullandı.

Mandalı açmaya çalışırken elleri titriyordu ve birden Jake hemen arkasındaydı. "Bırak yardım edeyim," dedi.

Kapıyı açar açmaz küçük avluya koştu ve sonra kümesin kapısını açtı.

Yuvasında kabarmış küçük siyah Australorp'u görebilmesi için yeterli ışık vardı.

"Zavallı küçük civciv, üşüdün mü?" Laurel hızla ısı lambasının fişini taktı ve ardından küçük tavuğun yuvasına daha fazla saman koyarak etrafına yığdı, böylece düzgünce sıkışmış oldu.

Lavonne, Laurel'in minnettarlık jesti olarak algıladığı bir şekilde birkaç kez gıdıkladı.

"Bir şey değil, küçük kız. Sıcak bir uyku çek," dedi Laurel ve sonra kümeden çıkıp kapıyı arkasından kilitledi ve koşarak dışarı çıktı.

"Kapı bende. Eve gir. Donuyorsun."

Motoru kapatmak ve çantasını almak için kamyonetinin yanında durdu. Arka kapıya doğru koşuyordu.

Jake ona yetiştiğinde. Merdivenleri birlikte çıktılar ve sonra kapının kilidini açarken eve girdiler.

Rüzgârdan kurtulmanın rahatlığı hemen hissedildi. Jake arkalarından kapıyı kilitlerken Laurel koşarak kaloriferi yaktı. Saniyeler içinde mutfığa dönmüştü.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim," dedi ve kollarını onun beline doladı.

Bakışlarıyla buluşması için çenesini eğdi. "Bebeğim, gece vakti tek başına gitmene asla izin vermezdim. Aramızdaki hiçbir şeyi aceleye getirmeden, son krizin üstesinden kendi başına geldiğini düşünmek isterim."

Gözlerinde yaşlar vardı ama sesi sabitti. "Sen benim parlak zırlı şövalyem oldun. Bir daha umutlu ya da mutlu hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim."

Dudaklarına bir öpücük kondurdu ve sonra onu bıraktı.

Laurel paltolarını asarken merkezi ısıtma sistemi devreye girdi. Laurel'in cep telefonu çaldığında hâlâ reklam ajansından gelen iş teklifini düşünüyordu.

Zıpladı.

"Olamaz, bu annem olmalı." Arayanın kimliğine baktı ve kaşlarını çatı. "Ve öyle. Umarım Bonnie hasta değildir." Hemen cevap verdi. "Alo, anne, Bonnie iyi mi?"

"Evet, ama ağlayarak uyandı. Sanırım rüzgarı duydu ve Lavonne'un ısı lambasının açık olduğunu öğrenene kadar uyumayacak."

Laurel'in paniği azaldı. "Telefonu ona ver," dedi.

Annesinin telefonu Bonnie'ye vermesini bekleyerek dinledi ve sonra ağlamaklı küçük sesi duydu. "Alo? Anne?"

"Evet tatlım, benim. Büyükannen Lavonne için endişelendiğini söyledi ama o iyi. Yuvasına biraz daha saman koydum ve ısı lambasını açtım."

"Yaptın mı?"

"Elbette yaptım ve biliyor musun, iki kez 'gıdak gıdak' dedi. Teşekkür ettiğinden oldukça eminim."

Bonnie'nin usulca kıkırdadığını duydu.

"Şimdi gidip Cesur Ayı'yı getir ve yatağına geri dön. Ona Lavonne'un iyi olduğunu, senin de iyi olduğunu ve büyükannenin uykuya ihtiyacı olduğunu söyleyebilirsin, tamam mı?"

"Tamam, anne."

"Seni seviyorum," dedi Laurel.

"Ben de seni seviyorum," dedi Bonnie. Bağlantı sona erdi.

"O iyi mi?" Jake sordu.

"Artık Lavonne'un üşümediğini biliyor. Aman Tanrım, bunu düşündüğüme çok sevindim." "Tavuklar dahil herkesle ve her şeyle ilgileniyorsun ama seninle kim ilgileniyor?"

Sonra onun yüzüne baktı, ifadesindeki dürüstlüğü ve gözlerindeki karanlık, sabit bakışı gördü.

"Bu gece yaptın. Eğer istersen iş açık."

Masaya doğru eğildi ve onun ellerini tuttu. "Evet, var. Aslında bu, son birkaç gün içinde aldığım ikinci iş teklifi."

"Gerçekten mi? İlki neydi?" diye sordu.

"Atlanta'da bir reklam ajansında çalışmak."

Ne hissettiğini belli etmemeye çalışıyordu ama şimdi biraz endişeliydi. "Taşınıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Asla. Evden çalışacağım bir iş olacak. Teknoloji benim arkadaşım olacak."

"Tanrıya şükür," dedi. "Ben pek şehirli bir kız değilim. Peki reklamcılığı nasıl buldun?"

Sırıttı. "Aslında reklam beni buldu," dedi ve ona birliğinden bir arkadaşıyla nekahet dönemini ve şaka olarak başlayan bir şeyin nasıl hiç bilmediği bir yeteneğe dönüştüğünü anlatmaya başladı.

"Oh, Jake, bu harika," dedi Laurel. "Tebrikler." "Henüz kabul etmedim ama muhtemelen edeceğim."

Rüzgâr karavanın süpürgeliklerini patlattı. Bu ses onu ürpertti. "İçecek sıcak bir şey ister misin? Kahve ya da sıcak çikolata?" "Tek istediğim sensin," dedi Jake.

Elini uzattı. "Bizi bekleyen büyük bir yatağın nerede olduğunu biliyorum."

"Ve onu nasıl ısıtacağımı da biliyorum," dedi.

Laurel, "Evet, kesinlikle öyle," dedi ve yolu gösterdi.

Bölüm 17

Nester'in iki gözü morarmış ve burun köprüsünde bir bandaj vardı. Üst dudağında birkaç dikiş vardı ve burnu şimdilik hâlâ gazlı bezle kaplıydı. Kapısının önünde görmek isteyeceği son kişi Truman'dı ve ona sert bir bakış fırlattı.

"Ne halt istiyorsun?"

"Seninle konuşmam gerek, Nester. Kalbim çok ağır ve aramızdaki bu kırgınlığın daha fazla devam etmesine izin veremem."

Nester iç çekti. Truman'ın söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyordu. Başka bir şey istiyordu, bunu biliyordu ama Truman bir koyun sürüsü tarafından ezilmiş gibi görünüyordu ve onu geri çevirecek yüreği yoktu.

"Pekala, buraya gel ve söylet. Gördüğünüz gibi kendimi hâlâ pek iyi hissetmiyorum." Onu mutfığa götürdü ve masanın bir tarafındaki sandalyeyi işaret etti.

"Sen şuraya otur," dedi ve sonra diğer taraftakini aldı, böylece yüz yüze oturuyorlardı. "Tamam, üzgünsün. Sizi buraya getiren başka ne var?"

Ve Truman, uyandığında ısı ya da elektrik olmamasıyla başlayan, bir hendeğe düşüp bir çekici şoförü ve bir polisin önünde pantolonunu kaybetme hikayesine dönüşen ve teyzesi tarafından vurulup kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu itiraf etmesiyle sona eren sıkıntılarını anlattı.

Nester, Truman'a bunun hak ettiğinden fazlası olmadığını söylemek istedi ama Truman onun ilkokuldan beri arkadaşıydı ve içinde bu kadar acımasız olmak yoktu.

"Eğer burada kalmana izin veririm, arkanı toplamak, bulaşıkları yıkamak ve banyo yapmak zorundasın."

Truman bir iniltiyi bastırdı. "Her gece mi?"

"Çoğunlukla," dedi Nester. "Domuzlarla birlikte yaşamıyorum."

"Bunu ve yapmamı istediğin her şeyi seve seve yaparım dostum," dedi Truman. "Burnunu kırdığım için de gerçekten özür dilerim. Sadece sarhoştum. Böyle olduğumda hiç mantıklı olmadığımı biliyorsun."

Nester gözlerini kırıştırdı ve sonra yüzünü buruşturdu. "Artık biliyorum," diye mırıldandı, "o yüzden eşyalarını topla ve içeri getir. Koridorun sonundaki yatak odasını alabilirsin."

Truman koltuğunda kıpırdandı. "Şey, aslında bir çanta hazırlamadım, yani-"

Nester elinin tersiyle masaya vurdu. "O zaman eve git ve bir tane hazırla. Benim kıyafetlerimi giymeyeceksin, tıraş bıçağımı kullanmayacaksın ya da bunun gibi kişisel bir şey yapmayacaksın, anladın mı?"

Truman başını salladı. "Evet, evet, biliyorum. Şimdi eve gidip bir şeyler alacağım. Bunun için

sana minnettarım Nester, aylık çekimi alır almaz dünyayla ilişkiimi kesip yakandan düşeceğim."

"Pekâlâ o zaman," dedi Nester. "Çabuk dön. Hastaneden çıktığımdan beri geç saatlere kadar çalışmıyorum."

Truman, "Bir saat içinde döneceğim, söz veriyorum," dedi ve Nester fikrini değiştiremeden evden dışarı fırladı.

Gece televizyonun karşısına geçip Pepsi Cola ve patlamış mısır eşliğinde NFL maçı izlemeye koyuldular. Kaloriferler açık ve perdeler çekili olmasına rağmen evin soğuduğunu fark etmekten kendilerini alamadılar.

Sonunda Nester termostatu kontrol etmek için ayağa kalktı ve salona girdiğinde rüzgârın arttığını fark etti. Isıyı yükseltti ve sonra mutfığa gidip arka bahçedeki güvenlik lambasına doğru baktı. Hiçbir şey düşmüyordu ama sıcaklık düşüşü çok şiddetliydi.

Oturma odasına geri dönerken, "Ooh oğlum, bu gece göletler buz tutacak," dedi.

Truman soğuk evini düşündü ve ürperdi. "Beni böyle kabul ettiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Nester omuz silkti. "Bir şey değil. Ayrıca, sonsuza dek sürmeyecek," diye ekledi ve Truman'a hatırlatmak için sert bir bakış attı.

* * *

Laurel için Jake'le uyanmak yeni ve rahatlatıcıydı. İşler zorlaştığında yardım edecek birinin olduğunu bilmek bile çok büyük bir şeydi ama ona aşık olmak çok daha büyük bir anlam taşıyordu.

Jake'e gelince, neredeyse bir saattir uyanıktı ve onun uyumasını izliyor, kalbini çalan şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Bunun bir kısmının onun cesur ruhu olduğunu biliyordu. Gerçek dehşet ve umutsuzluktan payına düşenden fazlasını görmüş ve acı çekmeden hayatta kalmıştı. Evet, ihtiyatlıydı ama ihtiyatlı olmak için her türlü hakka sahipti.

Ve çok güzeldi. Sonbahar rengine saçları, doğrudan ruhunun derinliklerine bakan kocaman, kara gözleri, hafifçe kalkık burnu ve öpülmek için yalvaran kıvrımlı dudakları vardı. Laurel'in bonusu Bonnie'ydi. Küçük kız, daha annesini sevmeye cesaret edemeden kalbini çalmıştı. Onunla bu yola girmeye hiç niyeti yoktu ama girdiği için çok minnettardı.

Gözlerini açıp onu gördüğünde gülümsedi. Beklediği şey buydu.

Onun gün doğumuydu.

* * *

Jake sabah 10:00'dan önce eve gitmişti ve Laurel meşguldü. Bugün çamaşır yıkaması gerekiyordu çünkü bir sonraki hafta çok yoğun geçecekti. Saat 14:00 civarında yarım sandviç yemiş ve Bonnie'nin yatağına temiz çarşaflar sererken bir arabanın geldiğini duymuştu.

Dışarı baktı, ailesinin arabasını gördü ve Bonnie'yi eve getirdiklerini anladı. Üst çarşaftaki son kırıksıklığı da düzelttikten sonra kapıya yöneldi.

Her iki ebeveyn de Bonnie'yle birlikte içeri girdi, bu da Laurel'e ya bir kez daha sorguya çekileceğini ya da özür dileyceklerini söylüyordu. Merdivenlerden çıktıklarında gülümseyen tek kişi Bonnie'ydi. Laurel onları içeri aldı ve Bonnie'ye kocaman bir hoş geldin kucaklaması yaptı.

"Eve döndüğüne çok sevindim," dedi. "Büyükanne ve büyükbabanın evinde eğlendin mi?" "Evet ve büyükanne kahvaltıda bana çikolata soslu bisküvi yaptı."

Laurel güldü. "Nefis. Eskiden benim için de yapardı. Çantanı alayım da içindeki çamaşırları yıkayayım. Cesur Ayı'yı odana götür, ceketini as ve yatağı dağıtma. Tam da yapıyordum, tamam mı?"

Bonnie, "Tamam anne," dedi ve koridordan aşağıya atladı.

Laurel ailesine döndü. "Onu eve getirdiğiniz için teşekkür ederim."

Pansy kızının elini tuttu. "Tatlım, dün geceki davranışımız için özür dilemek istiyoruz. Haddimizi aştık ve seni utandırdığımız için çok üzgünüz. Umarım Jake'in duygularını incitmemişizdir."

Laurel, "Teşekkür ederim," dedi ve daha fazla ayrıntıya girmede.

"Eski kamyonu kümesin yanında park halinde gördüm," dedi Benny. "Seni orada bırakıp gitmedi, değil mi?"

"Hayır. Soğuklar bastırmadan önce hava karanlıktı ve Lavonne'a bakmak için dışarı çıktığımda görebilmek için el fenerinden daha iyi bir ışığa ihtiyacım vardı."

"Ah...iyi, iyi anlaşıyor," dedi Benny. "Biliyorsun, eğer sorun çıkarırsa beni araman yeterli.

Bizdeyken o motor üzerinde birkaç yıl çalışmıştım. Sanırım hâlâ bir iki şey biliyorum."

"Yardıma ihtiyacım olursa size haber veririm," dedi.

"Peki o zaman, seni işinin başına bırakalım," dedi Pansy. "Bonnie'nin geceyi geçirmesine izin verdiğiniz için tekrar teşekkürler. O bizim için bir zevk."

Laurel, "Rica ederim," dedi ve onları uğurlamak için ön kapıyı açtı. "Dikkatli sürün. Çok yoğun bir haftam var ama ikinizi de kontrol etmek için arayacağım. İçeride kalın ve sıcak kalın."

Birbirlerine veda öpücüğü verdikten sonra Pansy ve Benny eve doğru yola koyuldular.

"Hâlâ oldukça soğukkanlıydı," dedi Pansy. "Şimdiye kadar daha iyi bir ruh halinde olacağını düşünmüştüm."

Özel olarak, Benny karısının çoğu zaman işgüzar olduğunu düşünüyordu, ama o onun işgüzarıydı ve bu yüzden onu affetti. Ancak diğerleri bu kadar affedici olmaya yatkın değildi.

"Tatlım, dün gece kötü bir ruh hali içinde değildi. Kızgındı, utanmıştı ve sanırım yaptıklarımızdan dolayı da incinmişti. Yani kötü bir ruh hali içinde değildi. Onu hayal kırıklığına uğrattık. Bunu atlatmak zaman alacak."

"Sanırım," dedi Pansy ve konuyu değiştirdi.

Laurel eve döndüğünde yatakları toplamayı bitirmiş ve tam biraz oturmak üzereydi ki saate baktı, havanın kararmaya başladığını ve Bonnie'nin küçük tavuğuyla ilgilenmeleri gerektiğini fark etti. Bonnie'nin Ayı Panda ve Cesur Ayı ile boyama yaptığı odasına doğru yürüdü.

"Merhaba anne. Panda ve Cesur Ayı benim için boya kalemlerimi seçiyorlar."

"Ve harika bir iş çıkarıyorlar. Boyadığın resim çok güzel ama onu biraz kenara bırakmalısın. Lavonne'u besleme vakti geldi. Paltonu al, çoraplarını ve eldivenlerini de giysen iyi olur. Dışarı çok soğuk."

Laurel kendi eşyalarını almaya giderken Bonnie yataktan fırlayıp dolabına koştu. Mutfakta buluştular, soğuğa karşı giyinip kuşandılar ve Bonnie her adımda konuşarak kapıdan çıktılar.

Hava küçük bir tavuğun dışarıda kalamayacağı kadar soğuktu, bu yüzden Laurel bütün gün kümesin kapısını kapalı tutarak onun dışarıda kalmasını engellemişti. Kümesin kapısını açtıklarında

Lavonne koşarak geldi. Bonnie çömeldi ve küçük siyah tavuğu sevmeye başladı, sonra onu kucağına aldı ve Laurel suyu doldurup yeni yem eklerken onu gezdirdi. Yumurtalarının kabuklarını güçlendirmek için yemle birlikte biraz istiridye kabuğu serpti, sonra Lavonne'un yuvasına baktı ve Yumurta.

"İyi iş, Lavonne!" Laurel onu havaya kaldırırken şöyle dedi.

Bonnie gururlu bir anne gibi gülümsedi. "O iyi bir kız, değil mi anne?"

Laurel güldü. "Evet, o çok iyi bir kız. Şimdi ona iyi geceler dile. Burada işimiz bitti ve muhtemelen acıkmıştır."

Bonnie onu yemin yanına bıraktı ve birkaç dakika boyunca küçük tavuğun gagalamaya başlamasını izledi. Tavuk dünyasında her şeyin yolunda gittiğinden emin olduktan sonra ısı lambasının açık olduğundan emin oldular, kümesin kapısını kapattılar ve ardından bahçedeki kapıyı da kilitlediler.

Bonnie Laurel'in önünden koştu ve Laurel merdivenleri çıktığında çoktan içeri girmişti. Çok soğuk bir günde güneş batıyordu.

* * *

Ertesi sabah Laurel, cep telefonu çalmaya başladığında Bonnie'yi okul için hazırlıyordu. İlk arama Peanut Butterman'dan gelmişti. Kaşlarını çatı. Bu sabah onun evini temizlemesi gerekiyordu.

"Alo?"

"Selam Laurel, ben Peanut. Blessings'te elektrikler tamamen kesik, bu yüzden bugünkü temizliği iptal etmek zorundayız. Bu hafta başka zaman gelebilirsin, tamam mı?"

"Aman Tanrım! Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Kesin değil ama trafo merkezinde vandalizm gibi bir şey gibi görünüyor. Polis departmanının bir ihbar aldığını duydum ama bundan daha fazlasını bilmiyorum."

"Vay canına. Elektriğimiz var," dedi.

"Sanırım hepiniz başka bir güç kaynağındasınız. Blessings'in bağlı olduğu kaynak eski ve sonsuza dek orada kalacak."

"Yani okul olmayacak," dedi Laurel.

"Okulun her zamanki güç kaynakları olmayan ebeveynleri bilgilendirmek için bir yolu varsa, bu konuda da bir mesaj almanız gerekir."

Laurel, "Tamam, teşekkürler," dedi ve bağlantıyı kesti.

Birkaç dakika sonra, çiçekçinin sahibi olan diğer müşterisi Myra Franklin'den de benzer bir telefon aldı ve o da yeniden plan yaptı.

Yaklaşık beş dakika sonra Laurel'in telefonuna okuldan bir mesaj geldi. Belli ki mahalle sakinlerini bilgilendirmenin bir yolunu bulmuşlardı. Bugün okul yok.

"Hey Bonnie, bugün okul yok," dedi Laurel. "Eski giysilerini giy ve git oyna. Bugün ikimiz de evdeyiz."

Bonnie ellerini çırpı ve ortadan kayboldu.

* * *

Jake internetteydi, e-postalarını kontrol ediyor ve Ron Fitz'e bir mektup yazıyordu. Aktif görevdeyken her gün hayatıyla ilgili riskler almıştı, bu yüzden bir reklam ajansında başarılı olma olasılığının peşinden gitmek için hayatından biraz zaman ayırma riskini almak makul, hatta akıllıca görünüyordu. Ve iş başında havaya uçma tehlikesi yok denecek kadar az görünüyordu.

E-postayı gönder tuşuna bastıktan sonra Peanut Butterman'ı geri aradı.

Elektrik olmamasına rağmen, Betty Purejoy ofis telefonuna evden çağrı yönlendirme ile cevap veriyordu. "Bay Butterman'ın ofisi."

"Selam Betty, ben Jake Lorde. Peanut içeride mi?"

"Merhaba, Jake. Hayır, burada değil. Telefonlarına evimden cevap veriyorum. Kasabada hiçbir şeyin çalıştığını sanmıyorum. Blessings'te elektrik yok."

"Bütün kasaba mı?" Jake sordu.

"Evet. Trafo merkezindeki bir şey. Yaşadığınız yerde elektrik var mı?"

"Evet, Tanrı'ya şükür. Bugün ısıtmasız olmak gerçekten çok soğuk."

"Bir de bana sor," dedi. "Odunla yanan bir şöminemiz var, yoksa yatakta bir yığın yorganın altında olurdum."

"Bay Buttermann'a bir mesaj iletmemi ister misiniz?"

"Hayır, sorun değil. Onunla sonra konuşurum. Önemli bir şey değil."

"Tamam, ama seni uyarıyorum. Eğer odunum biterse ve elektrikler kesik kalırsa, size doğru gelebilirim."

"Seni geri çevirmezdim," dedi Jake.

* * *

Öğleye doğru Bonnie sıkılmıştı. Dışarı çıkıp oynamak istiyordu ama Laurel ona havanın çok soğuk olduğunu söyleyip duruyordu. Sonra Lavonne'u kontrol etmek istedi ama Laurel ona kümesin kapısını açmanın içeriye tekrar soğutacağını ve Lavonne'un sıcak kalmasına izin vermeleri gerektiğini hatırlattı.

Bonnie odadan çıkarken ayaklarını sürükledi. Laurel onun gidişini izlerken sırtıttı. Şansını nasıl kullanacağını gerçekten öğreniyordu.

Boş vakti olan Laurel faturalarını ve makbuzlarını çıkardı ve defter tutmaya başladı. IRS ile serbest meslek sahibi olmak başlı başına bir karmaşaydı ve geride kalmaktan nefret ediyordu.

Bonnie yine evin içinde dolaştı. "Anne, Jake'i ziyaret edebilir miyim?"

Laurel başını kaldırmadı. "Hayır. Sana çok soğuk olduğunu söyledim. Cesur Ayı'nın uykusu var mı diye kontrol etmelisin. Biraz kestirmeye ihtiyacı olabilir."

"Tamam," dedi Bonnie ve odadan çıkarken ayaklarını daha da sürüyerek çıktı. Laurel kıkırdadı ve çalışmaya devam etti.

Bir sonraki bakışında saat neredeyse öğleden sonra birdi. Sandalyesini masadan geriye itti ve Bonnie'yi almaya gitti. Muhtemelen acıkmaya başlamıştı. Ama Bonnie'nin odasına baktığında boş olduğunu gördü. Cesur Ayı battaniyeye sarınmış, Ayı Panda da hemen yanında yatıyordu ama Bonnie ortalıkta yoktu.

"Bonnie!" Laurel seslendi. "Yemek yeme zamanı."

Bonnie cevap vermeyince kaşlarını çattı. Saklanıyor muydu? Başka bir yerde mi uyuyakalmıştı?

Hemen yatak odasına baktı ve Bonnie orada olmayınca nabızı hızlandı.

"Bonnie! Bonnie! Bonnie! Neredesin?" Laurel bağırdı ve evin içinde koşmaya başladı.

Her dolaba, her iki yatağın altına baktı ve dışarı baktığında Bonnie'nin dışarıda, tavuk bahçesinde olması için Tanrı'ya dua ediyordu. Her şeyin hâlâ kapalı ve kilitli olduğunu görünce gözyaşlarına boğuldu.

Telefonunu ve ceketini aldı, koşarken düğmelerini ilikledi. Arka merdivenlerden inip koşmaya başladı, her adımında Bonnie'nin adını sayıklıyordu. Bahçeyi aradı. Bonnie'nin altına girmiş olma ihtimaline karşı evin altındaki gevşek süpürgelikleri aradı.

Kümesin kapısı hâlâ kilitli olmasına rağmen, kapıyı açıp yine de kümese baktı.

Laurel'in kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki nefes alamıyordu. Kümesin rüzgar almayan tarafında durdu ve Bonnie'nin ona sorduğu son şeyin ne olduğunu hatırlamaya çalışarak gözlerini kapadı.

Jake! Tabii ya! Onu görmeye gitmişti.

Telefonu açarken Laurel'in elleri titriyordu ve Jake cevap verdiğinde ağlamaya başladı. "Jake, Bonnie seninle mi?"

Çek defterini bir kenara itti. "Hayır."

"Aman Tanrım. Onu bulamıyorum," diye ağladı Laurel. "Ne zamandır kayıp?" Jake sordu.

"K e s i n olarak bilmiyorum. Belki otuz dakika. Ona gidip oynamasını söyledim. Muhasebe işleriyle uğraşıyordum. Yeterince dikkat etmemiştim. O gitti. Onu kaybedemem, Jake. Kaybedemem."

"Şu anda neredesin?" diye sordu. "Dışarıda kümesin yanıdayım."

"Eve git, bir battaniye ve ilk yardım çantası getir. Beş dakika içinde orada olacağım."

Bir planı olması bile Laurel'in tepki vermesini sağladı. Koşarken telefonu cebine soktu ve Jake arabayı sürdüğünde hâlâ evin içindeydi. Çantasında ilk yardım malzemeleri ve omzunda battaniyeyle koşarak dışarı çıktı ve doğruca Jake'in kollarına atıldı.

"Onu bulacağız, bebeğim. Buna inan. Şimdi söyle bana, nereyi aramadın?"

Bir an düşündü ve sonra nefesi kesildi. "Dere. Evinize gittiğini düşündüğümde dere kenarına gittiğini varsaydım, sonra siz söylediğinizde-"

"Hâlâ bakmamız gerekiyor," dedi Jake. "Hadi gidelim!"

Konuşmadan koşular, her ikisi de korkularının "ya olursa "larına kilitlenmişti. Jake birinin onu kaçırdığını düşündü ve dere kıyısının diğer tarafında davetsiz bir misafirin çıkardığı sesi hatırladı. Son çare olmadıkça bundan bahsetmemek en iyisiydi.

Laurel o kadar korkmuştu ki nefes alamıyordu. Çığlık atmaya başlayıp bir daha duramayacağından korktuğu için konuşmaya korkuyordu.

Bonnie'nin her zaman kullandığı patıkaya ulaştıklarında Jake ilk işareti gördü. "O buradaydı. Bir ayak izi var. Başka biri için çok küçük."

Laurel başını salladı ve aşağı indiler.

"Yürürken adını söyle," dedi Jake ve işaretleri kollayarak donmuş dere boyunca yavaşça ilerledi. Kıyıdaki çakıl yüzey iz bırakmayı zorlaştırıyordu ve o kadar küçüktü ki adımlarının ağırlığı iz bırakmıyordu.

"Bonnie! Bonnie! Bonnie! Neredesin?" Laurel seslendi, onlar yürürken kıyıların her iki yanındaki çalılıkları arıyor, bir işaret için dua ediyordu.

Dere sağa döndüğünde yüz metreden fazla gitmemişlerdi ve o köşeyi döndükleri anda Jake'in kalbi neredeyse duracaktı.

"İşte! Buz kırılmış. Dereye düştü," diye bağırdı ve koşmaya başladı. Laurel onun arkasındaydı ve Bonnie görünürde olmadığı için ağlıyordu.

Jake olay yerinde durdu ve diz çökerek izlere yakından baktı ve kadının daha sonra ne yaptığını anlamaya çalıştı.

"Nerede o? Oh, Jake, nerede o? Bonnie!"

Daireler çizmeye, bir çalıdan diğerine koşmaya, sarmaşıkları kenara itmeye başladığında sessizlik sadece paniğini artırdı.

Jake onun arkasından koşup elini tuttu ve sonra onu kendine çekip hızla sarıldı. "Tamam, tatlım. Beni dinle."

Laurel titriyordu. Gözleri şoktan irileşmişti ve Jake'in çok geç olmadan Bonnie'yi bulabilmeleri için onun odaklanmasına ihtiyacı vardı. Yüzünü avuçladı. Dudaklarını öptü. Jake'i kırıyordu.

Kalp.

"Şimdi biraz sakinleşeceğiz ve elimizde ne olduğuna bakacağız. Benimle gelin."

Laurel çaresizlik içinde onun elini tuttu ve işaret ettiği yeri takip etti. "İşte dereden çıktığı yer burası. Derin değil biliyorsun, burada bir basamak var, şurada da bir basamak daha var. Sanırım kafası karışmış. Muhtemelen soğuk suyun ve düşüşün şoku onu geri döndürdü. Şimdi geri dönüyor, eve doğru gidiyor ve sanırım burada tekrar durdu. Kahretsin. Daire çiziyor. Şimdi izleri çok karışık ve çakıllara geri döndü. Nereye gittiğini görmek imkansız."

Laurel, "Ben o tarafa bakacağım, sen de diğer tarafa git," dedi.

Jake tereddüt etti ve sonra saatine baktı. "Senin hesabına göre en az bir saattir kayıp. Islak ve hava sıcaklığı sıfırın altında. Yardıma ihtiyacımız var. Sinyal alabileceğin bir yere geri dön ve İlçe Şerifi ile Blessing Polisi'ni ara. Yardıma gelebilecek tanıdığınız herkesi arayın. Önümüzdeki üç saat içinde hava kararmaya başlayacak. Fazla zamanımız yok."

Laurel, Jake'in söylemediği şeyi duydu. Onu geceden önce bulamazlarsa ölecekti.

"Gidin!" dedi.

Jake koşmaya başlarken o da topuklarının üzerinde dönerek kıyıya tırmanmaya başladı. Dere boyunca evine giden patıkaya kadar tek bir işaret bile bulamadan koştu ve sonra geri dönüp adımlarını geri takip ederek dere kıyısının diğer tarafını, sonra da Laurel'in karavanını geçerek güneye doğru ilerledi. Suyun karşısında büyümüş sık dikenli çalılara rastlayıncaya kadar koştu ve kızın bu çalıların arasından geçmeye çalışmayacağını biliyordu.

İlk siren seslerini duyduğunda adımlarını geri atıyordu. Birkaç dakika içinde, üstündeki banka arama ekipleriyle dolmuştu.

Lon Pittman tulumunun koltuğundan kayarak indi ve Jake'in durduğu yere koştu.

"Herhangi bir işaret var mı?" diye sordu.

"Dereye düştüğü yerin ötesinde bir şey yok. Tek görebildiğiniz döndüğü yer. İzini kaybettiğimizde daireler çizerek yürüyordu."

Lon başını salladı ama küçük bir kızın kaybolmasının ötesini düşünmeye başlamıştı bile. Kaçırılmayı düşünüyordu.

Jake, Lon'un yukarı baktığını gördü ve haftalar önce duyduklarını ona anlatmak zorunda kaldı. "Bilmen gerekir ki bir süre önce burada çalıları temizliyordum ve derenin diğer tarafında birilerinin ağaçların arasından beni takip ettiğini duydum. Kimseyi görmedim ama meydan okuduğumda dönüp kaçtılar. Ölü yapraklar arasında koşan ayak sesleri duydum."

"Lanet olsun," dedi Lon usulca. "Bunun bir çocuk kaçırma vakasına dönüşmesini kesinlikle istemiyorum." Jake, "Ben de öyle, ama bundan bahsetmek zorundaydım," dedi.

Lon başıyla onayladı. "Tamam, arama ekiplerinden bazılarını derenin her iki tarafına da yerleştireceğim. Ne kadar kuzeyde arama yaptınız?"

"Evimden çıktığın yere kadar."

"O zaman diğerlerini de oraya gönderirim, onlar da babamı ararlar. Peki ya güney?"

"Laurel's'in yaklaşık bir mil güneyinde, geçit çok fazla çalılık ve ölü ağaç tarafından engelleniyor. Zaten oraya gidip geldim."

Lon çift yönlü aracını çekti ve emir vermeye başladı, kuzeye doğru yürüyordu. Jake dereyi geçti ve bir işaret için dua ederek onunla birlikte yürüdü.

Bölüm 18

Laurel o kadar korkmuştu ki ağlayamadı. Bu Adam'ın öldüğü günden daha kötüydü. Bu onun bebeğiydi ve kaybolmasına izin vermişti. Laurel'a komuta alanında kalma, Bonnie'nin okul fotoğrafını tutma görevi verildi, böylece arama yapanlar onun neye benzediğini bilecek ve ne giydiği konusunda onları bilgilendireceklerdi.

Arama ekiplerinin gelişinden bu yana tam bir saat geçmişti. Onu çabucak bulacaklarından o kadar emindi ki ama hâlâ bir şey yoktu. Başka bir kamyon arkasından yaklaştığında dönüp bakmadı bile. Sonra biri elini omzuna koydu.

"Laurel?"

Arkasını döndüğünde Adam'ın kardeşi David'i, Beverly'nin kocası Garrett'ı ve Payne ailesinin diğer yarım düzine arkadaşını gördü ve gözyaşlarına boğuldu. Kendini toparlayana kadar David onu tuttu ve sonra sırtını sıvazladı.

"Bize ne yapacağımızı söyle," dedi.

Laurel gözyaşlarını sildi, onlara Bonnie'nin ne giydiğini ve Şerif Yardımcısı Pittman'ın aramayı yürüttüğünü söyledi.

"Onu bulacağız," dedi David.

"Saatler oldu. Islandı," dedi Laurel.

"Sadece dua et," dedi David. "O bulunana kadar burada kalacağız. Seni bir daha asla tek başına bırakmayacağız."

Laurel onların aceleyle uzaklaşmalarını izledi ve sonra dizlerinin üzerine çöktü, bir an daha dayanamayacaktı ve sonra ailesini düşündü. Aramaya yardım edemezlerdi ama bilmeleri gerekiyordu. Laurel cebinden telefonu çıkardı ve numaraları tuşladı. Annesinin sesini duyana kadar telefon üç kez çaldı.

"Alo?"

"Anne, benim Laurel. Bonnie kayıp. Her yerde arıyorlar. Onu kaybedemem. O kadar korkuyorum ki ölecekmişim gibi hissediyorum. Sana ihtiyacım var."

"Yoldayız. İnançlı ol çocuğum." Hat

Laurel'in kulağında kesildi.

* * *

Elektrik kesintisi ve işyerlerinin kapalı kalması nedeniyle Ruby Dye'ın kayıp从小tandan ve devam eden arama çalışmalarından haberdar olması biraz zaman aldı ama arama görevlilerine yardım organize etmesi uzun sürmedi. Bir saat içinde o ve Lovey, sürahiler dolusu sıcak kahve ve Granny's Country Kitchen'da yapabildikleri kadar sandviçle kasabanın dışına doğru yola çıktılar. Arkadan en az yarım düzine araba dolusu kadın geliyordu ve hepsi de ellerinde ne varsa getirmişti.

Vardıklarında, tüm arabaların park edildiği yere doğru sürdüler ve katlanarak taşımaya başladılar.

masalar, diğlerleri ise yiyecek ve içeceklerle geldi. Arama yapanların düzeni görmeleri uzun sürmedi ve bir an durup bir fincan sıcak kahve içtikten sonra ellerinde sandviç ya da kurabiyelerle yola koyuldular.

Ruby Laurel'i yerde oturmuş, kollarını dizlerine dolamış, derenin yukarısındaki ağaçlara doğru bakarken buldu. Yanına diz çöktü ve kollarını Laurel'in omuzlarına doladı. "Laurel, tatlım, kalk. Yer soğuk."

Laurel bir kadın sesi duyunca şaşırarak gözlerini kırıştırdı ve sonra Ruby Dye'ı gördü. "Bebeğim ıslak, soğuk ve kayıp. Onu kaybettim Ruby. Onu bulamazlarsa öleceğim."

"Annen nerede?" Ruby sordu.

Laurel ürperdi. "Yolda."

"Tamam o zaman. Şimdi beni dinle. Birisi sana sıcak kahve getirecek. İç onu. Bebeğini bulduklarında hasta olursan kimseye faydan dokunmaz."

"Ya yapmazlarsa?" Laurel sordu.

Ruby kaşlarını çattı. "Peki ya yaparlarsa? Olumlu düşünün. Evrene ne istediğini söyle. Talep et, tatlım. Bazen bir kadının sesini duyurmak için bu dünyada gerçekten yüksek sesle bağırması gerekir."

Laurel telefonu cebine geri koydu ve sonra kendini yerden kaldırdı. Ruby'nin sesini duymaya devam ediyordu.

Evrene neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin. Kadınlar seslerini duyurmak için bağırarak zorundadır.

İlk kez panikten sıyrılıp etrafında neler olup bittiğine baktı - çok sayıdaki araca, Ruby ve arkadaşlarının kurduğu ikram merkezine, tepesinde uçan helikopterin sesine. Kendisi dışında herkes çocuğunu bulmak için aktif olarak bir şeyler yapıyordu. Anne ve babasının az önce arabayla geldiklerini ya da o anda çılgınca arabaların arasında dolaşıp onu aradıklarını bilmiyordu.

Dönüp karavana doğru yürürken parmakları yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Adımları uzun ve emindi ve arka basamaklara varıp arkasını döndüğünde o kadar öfkeliydi ki titriyordu.

Gökyüzüne bir yumruk kaldırdı ve içinden çıkan öfke, iki yıl boyunca dul kalmanın, kendini umursamadan sahip olduklarına tutunmanın, hasta olduğunda çalışmanın, bir ayağını diğerinin önüne koyamayacağını düşünecek kadar yorgun olduğunda çalışmanın bastırılmış üzüntüsüydü. Sesindeki öfke açıldı; bir adım fazla ileri itilmiş bir kadının işaretiydi. Ve bir çığlık atmaya başladığında, ses havada ve dereye kadar taşındı. Duyma mesafesi içinde arama yapan her erkek bu sesi duydu ve yaptıkları işi bıraktı; Tanrı'ya bağırarak bir annenin tanığı oldular.

"Bunu bana yapma, Tanrım! Dinliyor musun bilmiyorum ama bu evrene bir mesaj. Kocamı kaybettim. Neredeyse sahip olduğumuz her şeyi kaybediyordum ve hayatta kaldım. Ama son sevincimi de kaybetmeyeceğim. Bebeğimi alamazsın! Beni duyuyor musun? O benim!"

Sonra ailesinin ona doğru geldiğini gördü ve onu kollarına aldıklarında verandaya yığıldı. Erkekler gözyaşları yüzlerinden akarak ayakta dururken, diğlerleri boğazlarını temizleyip başka tarafa bakıyordu.

Kızın çığlığını duyunca Jake'i soğuk bir ürperti durdurdu. Bonnie'yi kaybederlerse Laurel'i de kaybedecekti. İkisinden birini kaybetme düşüncesine katlanamazdı ama ya ikisini birden? Buna katlanamazdı.

Olduğu yerde durdu. Bunu yeniden düşünmenin zamanı gelmişti.

Arama ekipleri henüz kaçırıldığını gösteren tek bir ayak izi bile bulamamıştı. Orada

Lastik izi yok. Kıyıya sürüklenmiş ya da taşınmış olabileceğini gösteren bir şey de yok. Yani kaçırılmadıysa, burada olmalı. *Nerede olabileceğini düşün, ama yeni bir yönde. Mağaralar var mıydı?* Hiç hatırlayamıyordu, ama varsa bile aşırı otlar onları gizleyecek kadar yoğundu.

Arkasını döndü ve adımlarını geri geri atmaya başladı, Bonnie'nin düştüğü yere geri döndü ve sonra yeniden başladı, bu sefer saklanacak bir yer arıyordu. Sonra çömelerek dereye Bonnie'nin bakış açısından baktı. O çok küçük bir kızdı. Onu saklamak için fazla bir şey gerekmezdi.

Kendi evinden Defne'ninkine kadar derenin bir tarafına kadar gitti, zemin seviyesinde bir mağaraya ya da yarığa erişim aradı, sonra dereyi geçti ve tekrar yapmaya başladı, ama daha yavaş yürüyor, yere kadar sarkan çıkıntılar ya da çalılıklar arıyordu. Sonra düğmeyi gördü ve kalbi küt küt atmaya başladı. Onu alıp elinde çevirirken dizlerinin üzerine çöktü. Küçük siyah bir düğmeydi. Küçük bir düğme. Küçük bir çocuk. Arayanlardan birine ait değil, ona ait olmalıydı.

Onu cebine attı ve sonra ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek bölgeye onun bakış açısından bakmaya başladı. Neredeyse anında, sadece birkaç metre ötedeki çıkıntıyı gördü.

"Lütfen Tanrım, bu olsun," dedi usulca ve sarkan dallara ve sarmaşıklara sürünerek yaklaştı ve onları kenara itti.

İçerideydi! Çok geride. Yan yatmış, hareketsiz. "Bonnie! Bonnie!" diye bağırdı.

Tepkisizlik mide bulandırıcıydı.

Ayağa kalktı, kulakları yırtan bir ıslık çaldı ve sonra bağırdı. "Buradayım! Onu buldum. O burada!"

Yakındaki adamlar diğerlerine telsizle haber verdi ve o tekrar yüzüstü sürünerek yarığa girdiğinde bile dere arama ekipleriyle dolup taşıyordu. Yanında sürünen biri vardı. Bakmaya zahmet etmedi. Ona zarar vermeden onu çıkarmak için ikisi de gerekecekti.

"Orospu çocuğu," dedi adam. "Onu nasıl buldun?"

"Bir düğme. Bir düğme buldum," dedi Jake ve sonra kim olduğunu görmek için baktı. David Payne'di.

Birkaç metre daha süründüler ve sonra David durdu. "Ona ulaşamıyorum. Daha uzağa gitmek için çok büyüğüm."

Jake de aynı durumdaydı. Onu tekrar aramaya çalıştı. "Bonnie! Ben Jake. Uyan bebeğim, uyan."

Kadın kıpırdamadı ve Jake'in aklı başından gitmeye başladı.

Ayağa kalkıp arkasını döndüğünde, arkalarında ne kadar çok adam olduğunu görünce şok oldu.

"O kadar uzaktaki bir yarığa sürünmüş ki ona ulaşamıyoruz. Daha küçük ve daha ince biri olmalı. Annesini bulun. Laurel'i getirin. Bunu yapabilecek kadar küçük olan tek kişi o."

Şerif Yardımcısı Pittman zaman kaybetmedi. Sözler Jake'in ağzından çıkar çıkmaz, iki yönlü telefonundan emri verdi.

İki dakikadan kısa bir süre sonra Laurel derenin kenarından aşağıya doğru kayarak geldi, arama yapan kalabalığın arasından kendine yol açtı ve sonra suyun içinden Jake'in yattığı yere doğru tökezleyerek ilerledi.

"Onu bulmuşsun! Yaşıyor mu?" Laurel ağladı.

"Bilmiyorum ve ona ulaşamıyorum," dedi Jake. "Yapabilirsin Laurel. Karnının üstünde git. Ona ulaştığında kollarından tut ve bağır, sonra da ona tutun. Ben ikinizi de çekip çıkaracağım."

Pittman telsizle ambulans çağırmaya başlamıştı bile. Onu bulduklarında

onu dik kıyıya çıkarmak zorunda kalacaklardı.

Laurel dondurucu soğuğa aldırmadan ceketini çıkardı, onu yavaşlatabilecek her şeyi attı ve sonra yere düşüp hızla sürünerek gözden kayboldu.

Bonnie'nin cansız bedenini görünce yaşadığı şoku anlatacak kelime bulamıyordu ama sürünmeye devam etti. "Bonnie! Ben annen. Beni duyabiliyor musun bebeğim?" dedi, bir yandan da bebeğinin bedenine doğru ilerliyordu.

Başı iki kez başının üstündeki kayalara çarptı ve her ikisinde de kanadığını biliyordu ama durmadı. Ve sonra dehşete kapıldı. Gidebildiği kadar uzağa gitmişti ve hâlâ ona ulaşmasına sadece birkaç santim kalmıştı. Birkaç panik anı için başarısız olduğunu düşündü ve sonra tekrar Ruby'nin sesini duydu.

Kadınlar seslerini duyurmak için bağırarak zorundadır.

"O benim," dedi Laurel yüksek sesle ve ileriye doğru itti, üzerindeki kayalar sırtındaki ete batarken, üzerinde süründüğü çakıllar çenesindeki deriyi aldı.

Hiçbir şey hissetmedi.

Elleri nihayet Bonnie'nin bileklerini kavradığında şok içinde çırpınıyordu. Bonnie çok soğuktu ve paltosunun kumaşı tamamen donmuştu. Sonra parmak uçlarının altında zayıf bir nabız hissetti ve bir çığlık attı.

"Onu yakaladım ve yaşıyor. Çek Jacob, çek!"

Jake ancak ayak bileklerine ulaşabildi ve ikisini de geriye doğru iterken onu çekmeye başladı. Laurel'in Bonnie'yi güvenli bir şekilde dışarı çıkarmadan önce sırt üstü yatırması gerektiğini bildiği için yavaş hareket ediyordu. Tüm vücudu açıklığa çıkana kadar çekti ve sonra ayağa kalkıp onu daha da uzağa çekti, Laurel'in sırtındaki yırtık gömleği ve kanı görene kadar çekti ve neredeyse bayılıyordu.

Hayır, lanet olsun, hayır. Yapma bunu. Bu artık seninle ilgili değil. Onlar senin hayatın. Sen onların geleceğisin. Salla gitsin.

Sadece birkaç saniyelik bir tereddüttü ama Jake'e kendini toparlayıp onları yolun geri kalanına çekene kadar geçen süre sonsuzluk gibi geldi.

Arama yapanlar onu görür görmez genç dula duydukları hayranlık katlanarak arttı. Kanıtı kendileri de görebiliyorlardı. Bebeğini almak için bedenini feda etmişti ve o anda Laurel Payne onların gözünde bir kahramana dönüştü.

Sonra Bonnie'yi gördüler. Mavi ve cansız. Jake bileğine uzandı. Nabız vardı.

Bir anda Lon Pittman yanlarındaydı, Bonnie'yi ağır battaniyelere sarıyor ve emirler yağıdırıyordu. Laurel çılgına dönmüştü. Bebeğini vermek istemediği her halinden belliydi ama sonra Jake onu omuzlarından tutup kendisine doğru çevirdi.

Aralarında hiçbir kelimenin açıklayamayacağı bir bakışın geçtiği kısa bir an oldu ve sonra adam kadının ceketini tekrar giydirerek onu bebeğiyle birlikte kıyıya gönderdi. Adamlar onu yukarı çekmeye başlarken, "Laurel de yaralandı," diye bağırdı. "Onu da yanlarına aldıklarından emin olun."

Düzinelerce arama görevlisi dereden çıkmaya başladı. David Payne, Jake'in elini sıkacak kadar uzun süre durdu. "Bu ailemizden birini ikinci kez kurtarışın. Sen harika bir adamsın Jacob Lorde."

Jake onun dere kıyısından yukarı çıkışını izledi ve sonra tırmanmadan önce gözlerini silmek zorunda kaldı çünkü nereye gittiğini göremeyecek kadar çok gözyaşı vardı.

* * *

Laurel'in ailesi onu yukarı çekerken bekliyorlardı. Yaralı olduğunu anladıklarında, hastaneye kadar onları takip edeceklerine dair söz vererek onu gönderdiler.

Sağlık görevlileri Bonnie'yi ambulansa bindirmeye başlamışlardı ki başka bir şerif yardımcısı onları durdurdu ve Laurel'i de bindirdi. "Başında ve sırtında çok sayıda ezik var," dedikten sonra kapıyı çarparak onları yollarına gönderdi.

Üç saatten fazla bir süredir soğukta arama yapan ekipler Ruby Dye'in kahve istasyonunu gördüklerinde çok sevindiler ve oraya doğru yöneldiler. Sıcak kahve onları içten dışa doğru ısıtmaya başladı ve küçük kızın canlı bulunmuş olması rahatlatırsa da, durumu hala sevinmek için çok kritikti.

İşte o zaman kahve istasyonundaki konuşmalar Laurel Payne'e döndü. Yırtık gömleğini ve sırtındaki kanlı oyukları görenler hikâyeyi anlattılar, dinleyenler tekrar tekrar anlattılar, ta ki Laurel Payne'in yaptığı şey bir annenin çocuğunu kurtarmak için yaptığı fedakârlığın çok ötesinde görüne kadar. Kahramanlık boyutlarında bir hikayeye dönüşmüştü.

Laurel bunların hiçbirini bilmiyordu ve umursamıyordu. Sadece bir doktordan Bonnie Carol'ın yaşayacağını duymaya ihtiyacı vardı.

* * *

Jake dereden çıktı ve kamyonetine doğru koştu, kalbi korkudan ağırlaşmıştı. Hastaneye gitmesi gerekiyordu ama çıkacak karardan korkuyordu.

Ruby Dye Jake'i gördü ve yüzündeki korkuyu fark etti. Onun ne düşündüğünü sadece hayal edebiliyordu.

Masalarının önünden geçerken ona bir fincan sıcak kahve uzattı.

"İç şunu. Sıcak. Sen üşümüştün. Tanrı iyidir, Jake. Her şey yolunda olmalı." Kadın bardağı ona uzatıp sarılınca durakladı.

Ruby bunu beklemiyordu ama sarılmayı geri çevirecek biri de değildi.

"Teşekkür ederim," dedi Jake ve Laurel'in evine doğru ilerlerken kahvesinden bir yudum aldı.

Kilitli değildi. Laurel çantasını ya da anahtarlarını almamıştı ve temiz bir gömleğe ihtiyacı vardı. Üzerindeki parça parça olmuştu.

İçeri girip doğruca odasına gitti ve bir sweatshirt bulana kadar çekmecelerini karıştırdı. Sırtındaki bandajlara karşı yumuşak olacaktı ve sıcak tutacaktı. Çantasını ve anahtarlarını bulması birkaç dakikasını daha aldı ve sonra Cesur Ayı'yı almak için koridorun karşısındaki Bonnie'nin odasına geçti ve ardından evi arkasından kilitleyerek gitti.

Karnında bir düğümle ve merhamet için dua ederek Blessings'e doğru yola çıktı. Bonnie iyi olmalıydı. Sadece iyi olmalıydı. Sonra şehir sınırı tabelasına varmadan hemen önce elektrik kesintisini hatırladı ve elektriğin tekrar gelip gelmediğini merak etti, sonra da boş verdi. Hastanenin yedek jeneratörleri vardı. Blessings'in durumu ne olursa olsun, kızlarına bakılacaktı. Önemli olan tek şey buydu.

Acil servis otoparkındaki araba sayısından, arama yapanların birçoğunun son durumu öğrenmek için ambulansı takip ettiği anlaşıyordu. Olumlu bir sonuç alınacağını öğrenene kadar kutlama yapılmayacaktı.

Laurel'in eşyalarını kapıldığı gibi acil servise girdi ve hemen kalabalığın arasına karıştı. İnsanlar onu nasıl bulduğunu, ne gördüğünü, nasıl görüldüğünü sormak ya da Laurel'in ne yaptığı hakkında konuşmak istiyordu ama o konuşmak için durmadı. Sadece başını salladı ve Laurel'in sesini duyana

kadar yürümeye devam etti. Perdeleri araladı ve içeri girdi.

Hemşireler muayene masasını temizlerken, anne ve babası muayene masasının bir tarafında duruyordu.

Sırtındaki yaralar, kanlı oyuklar antiseptik solüsyonlarla yıkanırken Laurel, Bonnie'yi görmesine izin vermeleri için onlara yalvarıyordu.

Jake'i gördüğünde kollarını uzattı. Eşyalarını ailesine teslim etti ve eğilip onu öptü.

Laurel onun elini ölümcül bir şekilde kavramıştı ve konuşmadan duramıyordu. Sesindeki panik, sırtındaki yaralar kadar acıydı. "Onun hayatını kurtardın, Jake. Doktor otuz dakika daha geçseydi ölmüş olacağını söyledi. Aman Tanrım, onu orada nasıl buldun?"

Jake elini cebine attı, düğmeyi çıkardı ve kızın eline tutuşturdu. "Bunu buldum."

Laurel'in nefesi kesildi. "Bu onun paltosundan!" Yeniden ağlamaya başladı. "Onu görmeme izin vermiyorlar. Neler olduğunu bilmem gerek. Lütfen gidip benim için kontrol edin. Bilmek zorundayım."

"Nerede o?" Jake sordu.

"İki koy aşağıda, sanırım. Ağlamasını duymak için bekliyorum. Hayatımda onun ağlamasını hiç duymak istememiştim ama şimdi duymaya ihtiyacım var."

"Geri döneceğim," dedi Jake ve ailesiyle konuşmadan oradan ayrıldı.

Henüz ondan özür dilememişlerdi ve bir seans daha beklemiyordu. Laurel'den çoktan özür dilediklerini bilmiyordu.

Hemen önündeki bölmeye bir hemşire girdi ve perdeler aralandığında Bonnie'yi gördü. Hareket etmiyordu, bu da onu çok korkutmuştu. Perdeyi kenara itti ve içeri girdi.

Dr. Quick Jake'i tanıdı ve onu bulan kişinin o olduğunu anlayacak kadar çok şey duymuştu. Jake ilk başta konuşmadı. Bir kenarda durup dinledi ve kızın hâlâ hayatta olduğunu ama tehlikeyi atlatamadığını anlamaya yetecek kadar bilgi topladı.

Dr. Quick sonunda durup geri çekildiğinde Jake konuştu. "Laurel için geldim," dedi Jake. "Çılgına dönmüş durumda. Bana ne söyleyebilirsiniz?"

Dr. Quick Bonnie'nin vücuduna koydukları ısıtıcı battaniyeleri işaret etti. "Vücut sıcaklığı düşük. Bunlar ısıtıcı battaniyeler. Şu anda nasıl tepki vereceği belli değil. Herhangi bir yaralanması ya da kırık kemiği yok. Röntgenler bunu belirledi. Sadece hipotermiyi dengelemeye çalışıyoruz. Dualar yardımcı olacak ve bunu zaman gösterecek."

"Bilinci yerine geldi mi?" Jake sordu.

"Hayır, ama henüz erken ve bu noktada çok da endişeli değilim." "Durumunun ciddi ya da kritik olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Şu anda ciddi diyebilirim ama iyileşmezse bu durum değişebilir." "Onu şimdi mi taşıyacaksın?" Jake sordu.

"Evet, yoğun bakıma gidiyor."

"Ziyaret saati olmasa bile, Laurel'in sargısı yapılır yapılmaz onu görmesine izin verecek misiniz?"

Doktorun gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Annesinin yokluğunda oldukça iyi bir savunucusunuz. Evet, annesinin onu kısa süreliğine görebilmesi için ziyaret kısıtlamalarından feragat edeceğimi söyleyebilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedi Jake ve sonra Bonnie'nin bacağını kısa bir süre okşadı. "Bir an önce uyanmalısın, küçük kız. Lavonne'a kim bakacak?"

"Lavonne kim?" Dr. Quick sordu.

"Onun evcil tavuğu," dedi Jake.

Dr. Quick tekrar muayene masasındaki çocuğa baktı. "Ne kadar havalı bir çocuk, evcil hayvan

olarak bir tavuk. Bu konuda içimde iyi bir his var. Bana bir savaşçı gibi geliyor."

Jake, "O çok özel bir kız," dedi ve Laurel'e haberi vermeye gitti.

Bölüm 19

Jake Laurel'in yanına döndüğünde sırtı tedavi edilmiş ve bandajlanmıştı, üzerinde de Jake'in getirdiği temiz sweatshirt vardı. Payne ailesinden bazıları da oradaydı ve Benny ile Pansy'nin yanında onun hissettiği kadar rahatsız görünüyorlardı.

Laurel hâlâ muayene masasında oturuyordu ve bacakları yanlardan sarkıyordu. Başında bandaj yoktu, bu da dikiş olmadığı anlamına geliyordu, ama saçları kesilmiş gibi görünen birkaç yer görebiliyordu ve yaklaştığında yaraların üzerinde küçük kelebek yamaları gördü.

"Jake! Ne dediler?" Laurel sordu ve onu yanına çekti.

"Dr. Quick durumunun ciddi olduğunu, kritik olmadığını söyledi ama önümüzdeki birkaç saat içinde iyileşmezse bu durum değişebilir." Laurel'in elini tuttu. "Röntgenini çektiler. Hiçbir fiziksel yarası yok. Tüm sorunları hipotermiyle ilgili."

Laurel inledi. "Onu görebilir miyim? Onu hemen görmek istiyorum."

"Onu yoğun bakıma götürüyorlar ama Dr. Quick ziyaret saatleri konusunda sizin için bir istisna yapacağını söyledi, böylece buradan çıktığınızda saat kaç olursa olsun onu görmeniz için sizi yoğun bakıma götürecekler. Üzerinde ısıtıcı battaniyeler var. Kolunda bir serum gördüm. Dua et dedi. Gerisi bekle ve gör."

Laurel onun yüzüne bakmaya devam ediyor, artık tanıdık gelen yüz hatlarını inceliyor ve onun varlığının hayatlarında ne büyük bir armağan olduğunu düşünüyordu. "Sonsuza kadar, Jake Lorde. Yaptığın şey için seni o kadar uzun süre seveceğim."

Jake'in içinde kabaran duygu o kadar ani olmuştu ki konuşamadı. Derin bir nefes almak zorunda kaldı ve o zaman bile zorlukla titrek bir gülümsemeyi başardı. "Bu oldukça aleni, tatlım. Seni buna zorlamama yardım edecek bir sürü şahidim var."

Pansy yanlarına sokuldu ve kollarını onun boynuna doladı. "Özür dilerim, Benny de öyle."

Aralarındaki kırgınlığın geçtiğine sevinen adam ona çabucak sarıldı. "Teşekkür ederim."

Laurel muayene masasından kayarak kalktı ve bacaklarını sabitlemek için Jake'e tutundu. "Neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum ama ben kızımı görmeye gidiyorum."

Jake, "Bekle, ben de seninle geliyorum," deyince acil servisten kaçış başladı.

Payne ve Joyner aileleri acil servisten çıkıp onlarla birlikte asansöre, oradan da yoğun bakım ünitesine kadar yürüdüler.

Laurel'in sırtı yanıyormuş gibi hissediyordu ama tek kelime etmedi. Bonnie'yi doğururken canı çok yanmıştı. Yol boyunca biraz daha acı çekmek, kızının hâlâ hayatında olmasının verdiği sevincin yanında hiçbir şeydi.

Yoğun bakım ünitesinin bekleme odasına geldiklerinde herkes otururken Jake Laurel'ı masaya götürdü. Laurel kendini tanıtır tanıtmaz hemşire onu içeri götürdü.

Jake bekleme odasına geri döndü ve ilk boş sandalyeye oturup arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Bu günün nasıl başladığını hatırlamıyordu ama nasıl sona erdiğini asla unutmayacaktı. Tanrı'nın izniyle, bundan sonraki her gün bir öncekinden daha iyi olacaktı.

Güneş batmak üzereyken kasabaya elektrik geldi ve Bonnie'nin uyandığını öğrendiklerinde saat gece yarısını geçiyordu. O anda tüm bekleme salonunda bir tezahürat patlak verdi.

Payne'ler nimetlerini bırakıp evlerine gittiler.

Benny ve Pansy bütün bu çile yüzünden bitkin düşmüşlerdi ama kızlarının gözüne tekrar girdikleri ve Jake tarafından affedildikleri için o kadar minnettardılar ki, çektikleri sıkıntıya değdiğini düşünüyorlardı.

Laurel yoğun bakımdan mutluluk gözyaşlarıyla çıktı ve Jake'in uzanan kollarına kapandı. En kötüsü nihayet sona ermişti.

* * *

Sonraki beş gün inişli çıkışlı, kaoslu ve sakin geçti ama beşinci gün Laurel bebeğini eve götürdü. Hastaneden ayrıldığı için o kadar mutluydu ki düşünmekte zorlanıyordu. Olaydan bu yana kendi yatağında bir gece bile geçirmemişti. Bütün bir hafta boyunca çalışmamıştı ve kaybetmeyi göze alamayacağı kadar kilo almıştı.

Yapılacak çok şey vardı ve bunu yapacak çok fazla para yoktu ama bunların hiçbiri önemli değildi çünkü Bonnie iyiydi. Bugün cumartesiydi. Her şey planlandığı gibi giderse, Bonnie Pazartesi günü okula dönecek ve dünyaları normale dönecekti.

Şimdi Bonnie'yle birlikte Jake'in kamyonetinin arka koltuğundalardı ve onları eve götürmesi için ona güveniyorlardı. Uyuyan kızına, bebeksi yanaklarını gölgeleyen kara kirpiklere baktı, Bonnie'nin yaşadığı dehşeti hâlâ atlatamamıştı.

Sorgulandığında Bonnie olanlarla ilgili hiçbir şey hatırlayamadı. Kaçtığını, buzdan suya düştüğünü ya da kaybolduğunu bile hatırlamıyordu.

Laurel Bonnie'nin bunu hatırlamamasına sevinmişti ama asla unutmayacaktı. Bonnie o yarığa sürünerek girdiğinde ne düşünüyordu? Ne kadar korkmuştu? Annesine seslenmiş ve onun neden hiç gelmediğini merak etmiş miydi? Her şey kalbini kırmıştı ve Jake olmasaydı sonu ölümcül olabilirdi.

Başını kaldırıp kızının yüzünden sürücü koltuğundaki adama baktı. Adamın profilini kısmen ve başının arkasını da iyice görebiliyordu. Onun hepsi için ne kadar değerli olduğunu ya da son beş gün boyunca Bonnie'nin küçük siyah tavuğuna bakmaktan Laurel'in postalarını getirmeye kadar her şeyi nasıl üstlendiğini anlatacak kelime yoktu. Endişelendiği o kadar çok şey vardı ki, her seferinde o endişesini gidermişti. Aşık olmayı o kadar kolaylaştırmıştı ki.

Blessings'ten ayrılmak için yoldan döndüklerinde, güneş ışığı aniden gözlerine vurdu. Parıltıya karşı başını çevirdi ve sessizce uykuya daldı.

* * *

Jake arabayı sürüyordu, Laurel arka koltukta Bonnie kucağında ve Cesur Ayı Bonnie'nin çenesinin altına sıkışmış olduğu için mutluydu. Onları eve götürmek korkunç bir masalın sonunu yazmak gibiydi.

Fark edilir derecede sessizleştiğini fark ettiğinde neredeyse kasabanın dışına çıkmıştı. Dikiz aynasına baktığında ikisinin de uyuduğunu görünce gülümsedi. Kabusun son kalıntısı da yok olmuştu.

Adam onun evine varana kadar uyudular. İkisini de uyandıran ani bir sessizlik oldu.

"Anne, evde miyiz?" Bonnie sordu.

"Evet, hanımefendi. Elbette geldik,"

dedi Laurel. "Lavonne'u görmek

istiyorum," diye yalvardı Bonnie.

"Eşyalarımızı eve yerleştirir yerleştirmez ikimiz de Lavonne'u görmeye gideceğiz," dedi Laurel.

"İkinizi de gördüğüne çok sevinecek," dedi Jake. "O kümes için kesinlikle çok büyüğüm. Sürekli yoluna çıkıyordum ve bu hiç hoşuna gitmiyordu."

"Beğenmediğini nereden biliyorsun?" diye sordu.

Jake koltuğun üzerinden uzandı ve kızın burnunu hafifçe çimdikledi. "Çünkü küçük gagasıyla botlarımı gagalayıp duruyordu."

Bonnie kıkırdadı, bu da onu gülümsetti. Bu sese ve ona aşık oluyordu.

Laurel ve Bonnie dışarı çıkarken karavanın kapılarını açtı. Bonnie kaçmaya çok hazırdı ve Laurel onu bırakmaya korkuyordu.

Bonnie kolunun altında Cesur Ayı ile eve girerken Laurel, "Biraz sakın olalım," dedi.

"Sana iyi şanslar," dedi Jake ve içinde eşyalarının olduğu bavulu yere bıraktı.

Laurel ona sarılmak için fırsat kolladı. "Seni, sana sarılmayı ve diğer şeyleri özlemediğimi sanma," diye fısıldadı.

Onu öptü. "Diğer şeyler hakkında... Ben de özlüyorum."

"Yakında," dedi Laurel.

"Sorun değil," dedi Jake. "Skor tutmuyorum. Hiçbir yere gitmediğimiz gerçeği benim için

yeterince iyi. Şimdi, ben eve gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Buzdolabımı çoktan doldurdun, yani yiyecek konusunda sorunumuz yok, gerisi bekleyebilir.

Sadece evde olduğum için mutluyum."

"Ben de evde olmana sevindim," dedi Jake ve sonra kız uzaklaşmak üzereyken ona bir süre daha

sarıldı. "Sana söylemek istediğim bir şey var."

Gülümsedi. "Dinliyorum."

"Söylemek istediğim ilk şey sana o kadar aşığım ki doğru düzgün

düşünemiyorum." Laurel içini çekti. "Oh, Jake, seni çok seviyorum."

Ellerini yüzünün iki yanına kaydırды. "Kendini nasıl hissediyorsun bilmiyorum ama bence

harikası. Bonnie'nin peşinden tehlikeyi göze alarak gittin ve yorum yapmadan büyük acılar çektin.

Bu kadar cesur çok kadın tanımıyorum ve seni sevdiğim için çok gururluyum."

"Bizi böyle şeylere yönlendiren cesaret değildir. Sevgidir. Bu noktalarda verilecek başka bir karar yoktur."

Ona tekrar sarıldı, sırtını incitmemeye hâlâ dikkat ediyordu. "Bana ihtiyacın olursa arayacağına söz verir misin?" "Arayacağım," dedi.

"Ve yarın yemek pişirmek için endişelenme. Pazar yemeğini büyükannemden

getireceğim." "Tekrar teşekkür ederim," dedi Laurel.

"O uyuduğunda sen de uyu," dedi. "Seni seviyorum ve yarın görüşürüz."

* * *

Truman ve Nester, Piggly Wiggly'deki mısır gevreği reyonunda takılıyorlardı ve iki farklı mısır gevreği seçeneğinin değerini tartışıyorlardı ki, ikisi de yan reyondaki konuşmaya kulak misafiri oldular.

Bir kadın, "Küçük Payne'in dün evine gittiğini duydum," dedi.

"Evet, geldiler. Jake Lorde'u onları eve götürürken gördüm. Ne büyük bir kabusa katlanmışlar."

"Evet, Jake Lorde gelmiş geçmiş en yakışıklı şey değil mi? O çok iyi bir adam ve şimdi Laurel Payne ve kızı için gerçek bir kahraman. Onu bulduğunda küçük kızın ölmek üzere olduğunu duydum."

"Biliyorum. Tıpkı filmlerdeki gibi, değil mi? Ne kahraman ama!"

Duyuma mesafesinden uzaklaşırlarken konuşmaya devam ettiler ama onlar gider gitmez Nester Truman'a baktı. Aralarında kaybolmuş bir aşk olmadığını biliyordu ve Jake Lorde'u kahraman yapan her şeyin Truman'ı kızdıracağını tahmin ediyordu ve haklıydı.

"Bu beni hasta ediyor," dedi Truman. "Beni hapse attırdı, savaşta kendini neredeyse havaya uçurdu ve eve bir kahraman olarak döndü, sonra da kendini yeniden bir kahramana dönüştürdü. Birinin onu ve egosunu alaşağı etmesi gerekiyor."

Nester kaşlarını çatı. "Teknik olarak, senin hapse atılman için hiçbir şey yapmadı. Sadece bunu kendine yaptığına tanık oldu. Eğer soygun yapmamış olsaydın, hapse girmeyecektin."

"Kapa çeneni," diye mırıldandı Truman. "Benim olaylara kendi bakış açım var ve benim dünyamda o beni mahvetti." Nester yine kaşlarını çatı. "Sssh, lanet olsun, Truman. Barda falan değiliz. Bakkaldayız.

Her yerde kadınlar ve çocuklar var. Buralarda böyle kaba konuşamazsınız."

Truman ters ters baktı. Kalacak bir yere bu kadar ihtiyacı olmasaydı, Nester'la hemen oracıkta yollarını ayırırdı.

"İyi. O lanet bir kahraman. Şeker kaplı Bunny Pops mu yoksa tarçın kaplı Apple- O's mu alacağız?"

"Tavşan Pops," dedi Nester. "Tarçın midemi ekşitiyor."

Mısır gevreğini sepetlerine attılar ve kasaya doğru ilerlediler. Ama Truman'ın planları vardı ve bu planlar çocuk gevreği yemeyi içermiyordu. O adama zarar vermenin bir yolunu bulana kadar tatmin olmayacaktı.

* * *

Bir hafta sonra, hayat yeniden düzenli bir ritme oturmuştu ve Şükran Günü yaklaşıyordu.

Jake, Peanut Buttermen ile temasa geçerek Ralph'ın istasyonunu satın almakla artık ilgilenmediğini söyledi ve ardından Aralık ayının ilk günü Atlanta reklam ajansında işe başlayacağını ve evden çalışacağını açıkladı. Peanut bu kararı not etti, yeni işi için onu tebrik etti ve iki ayda bir saçlarını kestirmek için The Curl Up and Dye'a gitti. Saçlarının sürekli düzgün olmasını sevdiğinden değil, Ruby Dye'in saçlarını kesmesini izlemekten hoşlandığından. Ona göre, saç rengini mevsimlere göre değiştirse bile Ruby iyi bir kadındı.

O akşam Laurel telefonda Jake'le konuşuyordu ve Şükran Günü'nden bahsetti. "Şükran Günü yemeği hazırlıyorum. Elbette sen de masanın başına oturmak, güzel hindilerin oymacısı ve yakışıklı ev sahibi olmak için resmen davetlisin."

Jake ışınladı. Bu bir fantezi hayatından başka bir şey değildi. "Eğer tüm bu pozisyonları ben kazanacaksam, neden yemeği benim evimde vermiyoruz? Hem daha fazla yer olur, hem de aile ve arkadaşlar *bizi* tanıştırmış olur."

Laurel içini çekti. "*Biz* biziz, değil mi?"

"Benim dünyamdayız," dedi Jake. "Sen ve Bonnie'nin aynı gezegende olacağınıza güveniyordum."

Güldü. "Tamam o zaman. Senin evinde, ama senin için evi vaktinden önce temizleyeceğim ve

yemek pişirmek."

"Alışveriş listesi yaparsan, yiyecekleri ben alırım."

Laurel geleceklerinin gidişatından o kadar memnundu ki bunun gerçek olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kalıyordu. Onun evinde yemek yapmak evcilik oynamak gibiydi. Birlikte yaşamlarının resmen başlamasına o kadar hazırdı ki.

* * *

Planladıkları gibi, Şükran Günü'nden önceki hafta sonu Bonnie'yle birlikte temizlik malzemeleriyle Jake'in evine gittiler ve Bonnie tüm müşterilerinin evlerine yaptığını onun evine de yaptı. Evi tepeden tırnağa temizlemekle kalmamış, babasının deyimiyle yerleri de cilalamıştı.

Bonnie dışarıda, Jake'in çalıştığı ahırın etrafında oynarken Jake'in çivileri bitmiş ve geçici bir ara vermişti. "Ben gidip biraz daha malzeme getirene kadar annenle evde kalmalısın, sonra tekrar işe koyulacağız, tamam mı?"

"Tamam," dedi Bonnie ve eve doğru yürürken onun elini tuttu, attıkları her adımda gevezelik ediyorlardı.

Laurel onların eve doğru geldiklerini gördüğünde arka verandada halıları silkeliyordu. Bonnie'nin Jake'in eline yapıştığını görmek çok tatlı bir manzaraydı. Bir an Bonnie'nin babasını asla hatırlamayacağını düşünerek pişmanlık duydu ama sonra bunu unutmaya karar verdi. Ölmeden önce neye dönüştüğünü hatırlamaktansa Bonnie'nin her şeyi unutması daha iyiydi.

Jake onu izlediğini gördü, yüzündeki düşünceli ifadeyi gördü ve geçmişiyile anlık bir mücadele içinde olduğunu tahmin etti. Ona bir dakikasını bile çok görmedi, çünkü kendi geçmişi de her gün mücadele ettiği bir şeydi.

Bonnie arka merdivenlere doğru zıplarken, "Bitirdin mi?" diye sordu.

Jake başını salladı. "Hayır. Sadece erzağım bitti. Ben Blessings'e gidiyorum. Kısa sürede dönerim. Bonnie'yi eve getirdim çünkü dışarıda tek başına oynamasını istemedim. Güvenli diyebilmem için hâlâ düzeltilmesi gereken çok fazla şey var. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ama sorduğun için teşekkürler. Eğer sen gelmeden bitirirsem eve gideriz." Jake, "O zaman her ihtimale karşı ikinizden de bir veda öpücüğü alsam iyi olur," dedi.

Bonnie kendini onun kollarına attı ve yanağına sağlam bir şaplak attı. Bonnie de ona karşılık verip yoluna devam etti, sonra Laurel'e dönüp kollarını ona doladı. Öpüşmeleri yavaş ve ölçülüydü, öyle ki Bonnie bu kadından kalbinin çarpıntısından daha fazlasıyla ayrılıyordu.

"Seni seviyorum," dedi usulca.

Laurel içini çekti. "Seni daha çok seviyorum."

"İmkânsız. İkiniz de dikkatli olun. Döndüğümde sizi ararım," dedi Jake.

Adam gidene kadar izledi ve sonra içeri girdi, Truman Slade'in sadece vedalaşmalarına tanık olmakla kalmayıp ahır ateşe vermek üzere olduğundan habersizdi.

Truman, Jake'in hayatını zindan etmek için ne yapabileceğini uzun uzun düşünmüştü. Son birkaç günü Jake'in bir şeyleri tamir etmesini ve mülkte iyileştirmeler yapmasını izleyerek geçirmiş ve Jake'in dünyasını altüst etmenin en kesin yolunun onun bir parçasını yok etmek olduğunu düşünmüştü. Her şeyi planlamıştı bile. Ahırın iki tarafını da aynı anda ateşe verecekti. Yanışını izleyecek kadar uzun süre kalamazdı ama Jake araziden yeni ayrıldığı için kadın dumanı erkenden

fark etse bile iki yangını birden söndürmesi mümkün değildi.

Yanında getirdiği paçavraları ve benzini toplamaya başladı ve ağaçların arasından ahıra doğru süzüldü.

* * *

Bonnie ceketini çıkarmak üzereydi ki bir inilti duydu.

"Oh hayır, anne! Cesur Ayı'yı ambarda bıraktım. Gidip onu getirebilir miyim?

Hızlı koşarım." "Seninle gelmemi ister misin?" Laurel sordu.

"Hayır, anne, yapabilirim."

"Tamam," dedi Laurel, "ama hemen geri gel, yoksa endişelenirim."

"Biliyorum. O kadar hızlı koşacağım ki inanamayacaksın," dedi Bonnie ve arka kapıdan çıkıp küçük bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde ahıra doğru koşmaya başladı.

Truman, çocuk ahıra girene kadar onun geldiğini duymamıştı. Onun bir tahıl ambarının kapısından bir oyuncak almasını izledi ve sonra tam onu görmeden gideceğini düşündüğü anda duvara yaslanmış bir tırmığa çarptı ve inledi. Kandırılmıştı.

* * *

Bonnie sesi duydu ve dönüp baktığında gölgelerin arasında duran bir adam gördü. Yüzü çatıktı ve gülümsemesi acımasız görünüyordu. Bonnie korkmuştu. Bu bir yabancıydı ve annesi ona defalarca yabancılarla konuşmamasını söylemişti ama adam Jake'in ahırındaydı. Cesur Ayı'yı göğsüne doğru çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ayaklarının dibindeki paçavralara ve kırmızı plastik kutuya bakarak.

Truman nefesinin altından homurdandı ve kız çıkışa doğru koşmaya başlayınca onu yakaladı.

"Sakın bağırma!" dedi. "O evcil tavuğunu öldürürüm ve anneni de öldürebilirim." Bonnie'nin aklı başından gitti. Adamın yaptığı tehdit düşünülemez kadar korkunçtu.

"Beni duyuyor musun?" Truman

homurdandı. Kadın başını salladı.

"Ciddiyim. Söylersen ölürler."

Onu serbest bıraktı ve kapıya doğru itti, sonra benzin bidonunu kaptığı gibi dereye doğru koşmaya başladı, çocuğun çenesini kapalı tutacağına güvenmek istemiyordu. Kamyonetine kadar koştu, yol boyunca şansına lanet okudu ve kendine başka bir gün olacağını söyledi.

* * *

Bonnie çenesinin altında tuttuğu Cesur Ayı ile eve koştu, sonra oturma odasına koştu ve Jake'in büyük koltuğuna tırmanıp gözlerini kapattı.

Laurel onun içeri girdiğini görmemişti ve işini bitirip evi bir tatil partisi için uygun bulduğunda, eve doğru yola çıktıklarında Bonnie'nin sessiz olmasını önemsemedi.

Yol boyunca hiç konuşmadan gittiler ve Laurel yine Şükran Günü planlarına o kadar dalmıştı ki Bonnie'nin sessizliğini fark etmedi. Eve girecekleri sırada Bonnie'nin titrediğini fark etti.

"Tatlım, bir sorun mu var?"

Bonnie başını salladı ve odasına koştu.

Laurel kaşlarını çatı, eşyalarını kanepeye bıraktı ve onu takip etti ama Bonnie'nin yatak odasına vardıktan sonra onu bulamadı. "Bonnie? Neredesin tatlım?"

Köşeden gelen sesleri duydu ve onu yatağıyla duvar arasında saklanırken buldu. "Ne oluyor Bonnie Carol?"

Ama Bonnie konuşmuyordu, Laurel onu yerden kaldırıp sallanan koltukta kucakladığında bile konuşmadı. "Bir yerini incittin mi?" diye sordu.

Bonnie başını salladı.

Laurel onu sallamaya ve okşamaya devam ediyor, Bonnie'nin daha da sinirlenmesine yol açmadan soru sormanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. "Biri seni incitti mi?" diye sordu ve sorduğu anda Bonnie'nin gerildiğini hissetti. "Kim canını yaktı?"

Bonnie yüzünü annesinin göğüslerine sakladı ve konuşmadı.

Laurel'in kalbi çarpmaya başladı. Bütün gün etrafında olan tek kişi Jake'ti. Bir an ondan kuşkulanasına izin verdi ve söz konusu olan kızı olduğu için sormak zorunda kaldı. "Jake seni incitti mi?"

Başını hayır anlamında salladı ama başını kaldırıp bakmadı ve ayıyı bırakmadı.

"Tatlım, bana sorunun ne olduğunu söylemezsen annen sana yardım edemez."

Bonnie ağlamaya başladı. Laurel şimdi

korkmuştu. Telefonunu kaptı ve Jake'i aradı.

Laurel aradığında Jake çoktan çivilerle birlikte eve doğru yola çıkmıştı. "Hey bebeğim, bir şeye ihtiyacın olduğunu hatırladın mı?"

"Hayır, ama Bonnie'de bir sorun var. Eve gelir gelmez odasına koştu ve yatağının arkasına saklandı. Onu kucağıma aldım ama konuşmuyor. Seninle ahırdarken kendini mi yaraladı?"

Jake, Laurel'in sesindeki kuşkuyu duydu ve bu onu neredeyse kırıyordu. "Hayır. Neredeyse eve geldim. Beş dakika içinde evinde olacağım."

Laurel inledi. Onun duygularını incitmişti ama elinden bir şey gelmiyordu. İlk savunma hattı çocuğuyla başlamıştı.

Jake içeri girdiğinde hâlâ Bonnie'yle odadaydı ve adımlarının uzunluğundan üzgün olduğunu anlayabiliyordu. İçeri daldı, Bonnie'nin annesinin kollarında top gibi yuvarlandığını gördü, derin bir nefes aldı ve sonra Bonnie'nin yatağına oturdu.

Laurel'a bir göz attı ama Bonnie'ye odaklanmıştı. "Hey, Bonnie Bee, gelip kucağıma oturur musun?"

Bonnie annesinin kucağından öyle hızlı fırladı ki ikisi de irkildi. "Bu da ne böyle?" Laurel mırıldandı.

Jake onu kendine çekerken başını salladı, sonra da nefes alış verişinin düzleştiğini hissedene kadar konuşmadan ona sarıldı. "Ben kasabaya gittikten sonra annemle ne yaptınız?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi Bonnie.

Laurel kaşlarını çatı. "Hayır, bu tam olarak doğru değil. Ahıra geri dönmüştün, hatırladın mı?" Bonnie yüzünü Cesur Ayı'nın göğsüne sakladı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Laurel. "Ahırda biri mi vardı? Bonnie, biri seni korkuttu mu? Biri sana dokundu mu?"

Bonnie cevap vermedi ve annesine bakmadı.

Jake'in kalbi şimdi çarpıyordu. Bonnie korktuğu şeyi doğrulamadan önce bile bunun olacağını hissetmişti. "Ahırda bir adam var mıydı?" Jake haftalar önceki o davetsiz misafiri düşünerek sordu.

Ayısını bıraktı ve iki eliyle yüzünü kapattı.

"Kahretsin," dedi Jake usulca ve sonra onu bir cevap vermesi için kandırdı. "Onu

tanıyor musun?" Kadın başını salladı ve her ikisi için de ahıra davetsiz bir

misafirin girdiğini doğruladı.

Laurel ılık atmamak için ellerini ağızına kapattı. Panik yapamazdı. Henüz paniğe kapılamazdı. "Peki, onu gördüğünde ne yapıyordu?" Jake sordu.

"Duvarın yanında duruyorum."

Jake boğazındaki yumruyu yuttu ve ona biraz daha sıkı sarıldı. "Bana ne yaptığını söyle?"

"Paçavraları ve dedeminki gibi kırmızı bir tenekesi vardı." Laurel kaşlarını çatı.

"Büyükbabaminki gibi kırmızı bir teneke mi?"

Jake yine soruya başka bir açıdan yaklaştı. "Büyükbaban kırmızı kutusunda ne saklıyor?" "Çim biçme makinesi için benzin."

Jake sarsıldı. Birisi ahır ateşe verecekti. Jake'in tüm bildiğı, şu anda için için yanıyor olabileceğiydi. "Yangın mı çıkardı?"

"Hayır."

"Sana dokundu mu?" Jake sordu.

Bonnie gözyaşlarına boğuldu.

Jake boğuluyormuş gibi hissediyordu. Bir sonraki soruyu sormaktan o kadar korkuyordu ki güçlkle konuşabildi. "Sana nerede dokundu?"

Bonnie her nefesinde hıçkırarak, "Omuzlarımı sertçe sıktı," dedi.

"Orospu çocuğı," diye fısıldadı Jake ve oturdukları yerde onu sallamaya başladı. "Konuş benimle, bebeğim. Bana ne dediğini söyle ki onu bulabileyim."

"Lavonne'u öldüreceğini söyledi. Eğer söylersem annemi öldürebileceğini söyledi ve beni itti. Eve doğru koştum ve onun da koştüğünü duydum ama beni yakalayamadı."

"O da kaçıyordu," dedi Jake. "Ve sana omuzlarından başka bir yerine dokunmadığına söz veriyor musun?"

Bonnie başıyla onayladı. "Tam buraları acıyor," dedi ve onları okşadı.

Laurel uzun kollu tişörtünü bakabilecekleri kadar yukarı sıyırdı ve bebek beyazı teninde oluşmaya başlayan morlukları gördüler.

"Bu kadar cesur olduğun için teşekkür ederim," dedi Jake ve sonra Laurel'e baktı. "Burada silahın var mı?" "Hayır, neden olmadığını tahmin edebilirsin."

Adam'ın kendisine ne yaptığını düşündü ve başını salladı.

"Tamam. Paltolarınızı giyin ve benimle gelin. Ahıra uğrayıp her şeyin yolunda olduğundan emin olacağım; sonra da polisi arayacağım. Kötü adam gidene kadar hep birlikte kalacağız, tamam mı?"

Laurel rahat bir nefes almaktan başka bir şey yapamadı.

Jake onu kamyonetine taşıırken Bonnie Cesur Ayı'ya sarıldı; sonra onu Laurel'in kucağına oturttu. Laurel'in güvensizlik duyduğu anlar Jake'e adil görünüyordu. İlk bağılılığı çocuğı için olmalıydı. Eğildi ve Laurel'i öptü.

"Sorun değil," dedi. "Sormak istediğın her şeyi sormaya hakkın vardı."

Bölüm 20

Jake arabasını ahırına kadar sürdü ve park etti. Arabadan indiğinde durup ahırın girişindeki gevşek toprağa baktı ve kendi çizme izlerinin üzerine bir adamın tenis ayakkabılarının izlerinin bindiğini gördü. Bonnie'nin nereye girdiğini ve koşarak nereden çıktığını gördü ve sonra izlerin yanından geçerek ahıra girdi.

Yağlı paçavra yığınının bulmak birkaç dakika sürmedi ve gaz kutusunun nerede durduğunu görmek kolaydı. Bunu yapan her kimse onu yakmaya niyetlenmişti ve Bonnie onu iş üstünde yakalamıştı. Tanrı'nın lütfu olmasaydı başına neler gelebileceğini düşünerek ürperdi.

Paçavraları kanunun görmesi için oldukları yerde bıraktı ve sonra dışarı çıktı ve tenis ayakkabılarının izlerini dere kıyısında kaybolana kadar takip etti. Daha ileri gitmedi. Adam Bonnie'nin gitmesine izin verdiğine göre, Bonnie'nin kendisini teşhis edememesi riskini göze alarak kaçmaya karar vermişti.

Bunu ona kimin yapmak isteyebileceğini düşünmeye çalışıyordu. Laurel'le olan ilişkisine içerleyen Payne ailesinden biri değildi elbette, çünkü Laurel'in yaptığı herhangi bir şeyi umursamayacak kadar uzun süredir onunla araları açıktı.

Blessings Polis Merkezi'nden Lon Pittman'ı aradı. Bu suç kendi bölgesinin dışındaydı ama Lon'un ilçe emniyetini buraya kendisinin yapacağı herhangi bir telefon görüşmesinden daha hızlı getirebileceğini biliyordu.

Jake'in çağrısı geldiğinde sevk memuru Avery görev başındaydı. "Blessings PD."

"Avery, ben Jake Lorde. Lon buralarda mı?"

"Devriyeye çıktı. Bana bir dakika verin, telefonunuzu ona bağlayayım." Birkaç dakika sonra Jake, Lon'un sesini duydu. "Jake? Ben Lon. Ne var ne yok?"

Jake olanları çabucak anlattı ve anlattığı anda Lon, Peanut Buttermann'ın Ruby Dye'in Truman Slade'in kendisini hapse attırdığı için Jake'i tehdit ettiğine kulak misafiri olduğu telefon konuşmasını hatırladı.

"Yani, küçük kız onu gördü mü?" Lon söyledi.

"Bunu kanıtlamak için omuzlarında onu tuttuğu yerde çürükler var."

"Görmeniz gereken bir şey var," dedi Lon. "Hemen geliyorum."

"Ahırımın aşağısındayız. Seni burada bekleyeceğim."

Sonra kamyona bindi ve kapıyı kapatır kapatmaz Laurel onun kolunu yakaladı. "Ne gördün?"

"Kaçtığı yerde bir yığın yağlı paçavra ve ayak izleri var," dedi Jake ve sonra Bonnie'nin saçının tepesini karıştırdı. "Şerif Yardımcısı Pittman şimdi buraya geliyor. Ona eşyaları göstereceğim ve onunla biraz daha konuşacağım. Siz ikiniz evime girmek ister misiniz, yoksa burada oturmak sizin için sorun olur mu?"

Bonnie, "Jake'le kalmak istiyorum," dedi.

Laurel, "Ben de Jake'le kalmak istiyorum," dedi ve bir elini onun yanağına koydu.

Avuç içini yukarı doğru çevirip öptü, sonra koltuğuna yaslanışına baktı. "İyi misin bebeğim?" diye sordu.

"Evet."

"Böyle otururken sırtın ağrımıyor, değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Neredeyse iyi sayılır. Çoğunlukla ağrımış olduğunu unutuyorum."

Jake, "Bonnie'ye olanlar hakkında - eğer bunun benimle bir ilgisi varsa, çok üzgünüm," dedi.

Laurel kaşlarını çatı. "Bu hiç mantıklı değil. Başkalarının zihninde neler olup bittiğini bilmemizin hiçbir yolu yok ve rastgele kurbanlar haline gelirsek bundan sorumlu olamayız, tamam mı?"

Jake, Bonnie'nin gözlerindeki gölgelere bakarak, "Ona bunu söyle ve her şeyi yoluna koy," dedi.

Jake kendini kötü hissetti. Birisi onun sevdiği insanların güvenliğini tehdit etmişti. Bir daha asla bu olaydan önceki saf küçük kız olamayacaktı.

"Bir yolunu bulacağız," dedi Laurel. "Birlikte olduğumuz sürece her şeyin üstesinden gelebiliriz." "Buna inanmak isterdim," dedi Jake.

"Yapmalısın, Jake. Birlikte yaşayacağımız hayattan en az benim kadar emin olmana ihtiyacım var."

Jake eğilip önce Bonnie'nin başının üstünü, sonra da Laurel'in dudaklarını öptü. "Siz ikiniz benim için dünyalara bedelsiniz."

"Tamam o zaman," dedi Laurel. "Son."

Adam sırtı. "Son mu?"

"Bir anlık inançsızlığın yüzünden," dedi.

Adam güldü. "Tanrım, seni seviyorum."

Bonnie başını kaldırdı. "Ben de seni seviyorum anne."

Jake sırtı. "Gördün mü, oybirliği. Yine son."

Lon Pittman geldiğinde hava biraz yumuşamıştı ama olanları tekrarlamaya başladıklarında Bonnie'nin kıl payı kurtulduğu şeyin dehşeti geri gelmişti.

Lon izlerin ve paçavraların fotoğraflarını çekti ve Bonnie'nin ifadesini kaydetti. Lon Ruby Dye'in duyduklarını anlattığında o ve Jake, Jake'in kamyonetinin önünde duruyorlardı.

"Sana bir şey göstermem gerekiyor," dedi Lon. "Bugün burada olanlarla bir ilgisi olduğunu söyleyemem ama olmadığını da söyleyemem. Sen eve geldikten hemen sonra Ruby Dye hırdavatçıda iki adamın senden intikam almak istediklerini konuştuklarını duymuş. Yıllar önce ikiniz arasında yaşanan bir olayla ilgiliymiş."

Jake kaşlarını çatı. "Benimle başka bir adam arasında bir şey mi var?"

Lon başını salladı. "Ruby, onlar bakmıyorken fotoğraflarını çekecek kadar akıllıydı. Onlardan birini tanıyacaksın."

Jake, Truman'ın yüzünü gördü ve derin bir nefes aldı. "Orospu çocuğu."

Lon, Truman'ın yüzünü büyütmek için telefona dokundu ve Jake'e uzattı. "Bunu Bonnie'ye göster."

Jake kamyonetinin kapısını açtı ve içeri eğildi. "Hey Bonnie, bunun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu ve telefonu çevirdi.

Bonnie çığlık attı ve yüzünü kapattı.

Jake'in sırtındaki deri ürperdi. "Seni korkutan adam bu mu?" "Evet, onu uzaklaştırın!" diye bağırdı.

"Onu öldüreceğim," diye mırıldandı Jake.

Laurel kaşlarını çattı. "Bunun kim olduğunu biliyor musun?"

"Truman Slade. Aleyhinde ifade verip onu hapse attıran bendim. Soygun yaptığına tanık olduğumda on yedi yaşındaydım. Lon, Ruby Dye'in onun bana borcunu ödemek istediğini duyduğunu söyledi. O zaman duyduklarını rapor etti."

"O zaman neden bir şey yapmadılar?" Laurel sordu.

"Çünkü yapabilecekleriniz hakkında övünmek yasalara aykırı değil. Sadece yaptıktan sonra başınız belaya girer," dedi Lon.

Jake Bonnie'nin bacağını okşadı. "Merak etme, Bonnie Bee. Bu adam sana bir daha asla zarar vermeyecek."

Laurel korkmaya başlamıştı. "Lütfen seni hapse attıracak bir şey yapma." Lon yüzünü buruşturdu. "Ben de onun duygularını paylaşıyorum. Deli olma, Jake."

"Ben deli değilim. Deliyim ve Truman Slade'i doğduğuna pişman edeceğim. Anneni ara, tatlım. Ona ve babana gelip seni almalarını söyle. Ben dönene kadar siz ikiniz onlarla kalın."

"Bekle, Jake," dedi Laurel. "Lon, onu tutuklayamaz mısın?"

Lon omuz silkti. "Oh, yapabiliriz, ama onu tutmak için yeterli kanıt yok ve Bonnie'nin mahkemede ne olduğuna dair tanıklık etmesi gerekecek. Ruby Dye kulak misafiri olduğu şeyleri anlatmak zorunda kalacak ve bunun sonuçları da onu daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramayacak. Bunu ister misin?"

"Hayır," dedi Laurel.

Jake onu elinden tuttu. "O zaman bana güven." "Annemi arayacağım," dedi.

Jake kapıyı kapattı ve Lon'un telefonunu ona geri verdi. "Onu sadece Bonnie'nin omuzlarındaki çürükler yüzünden tutuklasaydınız, onu kalıcı olabilecek ne ile suçlayabilirdiniz?"

"Mülkünüze izinsiz girmek. Geri kalanını iyi bir avukat açıklayabilir. Paçavraların ona ait olduğunu kanıtlamaları gerekecek ve o da zaten ahırda olduklarını kolayca iddia edebilir. Gaz tenekesini de yanında götürmüş."

"Bonnie'nin kollarındaki çürükler ne olacak?"

"Kızın düştüğünü ve yaralanmasını önlemek için onu yakaladığını iddia edebilir. Ne söylediğinin bir önemi yok. O sadece altı yaşında. Onu parçalara ayıracaklar."

"O halde tüm yasal yolları denedik. Bu işi tek başıma halledeceğim," dedi Jake. Lon kaşlarını çatı. "Seni tutuklamak zorunda kalmak istemiyorum."

"Ben iyi olacağım ve Truman bu eyaletten kendi isteğiyle ayrılacak."

"O zaman bana başka bir şey söyleme ve ne yaptığını da anlatma."

"Anlaştık," dedi Jake.

Lon arabasıyla uzaklaştı ve Jake kızları evine geri götürdü.

"Babam ve annem yoldalar," dedi Defne. "Bizi de yanlarında eve götürecekler. Nerede yaşadıklarını biliyor musun?"

"Evet. Siz ikiniz güvende olduğunuz sürece bana bir şey olmaz," dedi Jake.

Onları dışarı çıkardı, içeri girene kadar bekledi ve sonra kasabaya doğru yola koyuldu. O zavallı piçi nerede bulacağını bilmiyordu ama bulana kadar eve dönmeyecekti.

* * *

Truman yakalanma konusunda biraz tedirgindi. O çocuğun kendisini teşhis etmesinin bir yolu olduğunu düşünmüyordu ama riske girmenin ve Nester ile şehirde kalmanın akıllıca olmadığını

düşünüyordu

Şansını zorlamak gibi.

Truman döndüğünde Nester'in kamyoneti garaj yolunda değildi ve Truman bunu bir fırsat olarak değerlendirdi. Kilitli olmayan bir arka pencereden içeri girdi, eşyalarını topladı ve sonra Nester'in evini karıştırarak sakladığını bildiği para zulasını aradı. Nester'in yatak odasından bir şey bulamadı ve sonunda parayı mutfakta, kilerin arkasındaki boş bir mısır gevreği kutusunun içinde buldu. Büyük bir tomar paraydı ama Truman'a uymayacak kadar çok sayıda bir ve beş dolarlık banknot vardı. Toplamı umduğu kadar değildi ama onu kasabadan çıkarmaya yetecek kadardı.

Girdiği pencereden geri çıktı, eşyalarını kamyonetinin arkasına attı ve çoktan silah altına alındığının farkında olmadan kasabanın dışına doğru yola koyuldu. Jacob Lorde sonunda onu bulmuştu.

* * *

Truman kışı geçirmek için bölgeden ayrılmayı düşünüyordu ve Sugar Teyze'nin yanında kalması söz konusu olmasa da gidebileceği başka yerler de vardı. Kışı kendi başına daha sıcak bir iklimde geçirip geçirmeyeceğine karar vermeye çalışıyordu, bu yüzden evine varıp inene kadar arkasındaki kırmızı kamyonu görmedi.

* * *

Jake, Truman'ı tam Nester'in evine park ettiği sırada fark etmişti. Truman'ın arka pencereden içeri girmesini, elinde bir çanta ve memnun bir sırıtişla dışarı çıkmasını izlemiş ve onu hemen orada yakalamak istemişti. Ama ikisi de Blessings'teydi ve şahide ihtiyacı yoktu. Böylece Truman'ın Blessings'ten çıkışını kasabanın birkaç mil dışındaki harabe bir mülke kadar takip etti. Truman'ın arabadan indiğini görünce hızlandı, hemen arkasına park etti ve kaçmaya başladı.

Ellerini Truman'ın boynuna doladı ve Truman ne olduğunu anlamadan onu kamyonu doğru itti. Jake ilk yumruğu atarak Truman'ın suratının ortasına indirdi.

"Sen zavallı bir pisliksin," dedi ve kan fişkirirken bile Jake ona tekrar yumruk attı. "Ne? Dur! Neyin var senin?" Truman bağırdı ve Jake'in yan tarafına kan ve diş tükürdü. Ayağını.

"İki seçeneğin var," dedi Jake. "Ben senin nefesini keserken burada durabilirsin ya da o evden defolup gidebilirsin, Blessings'i terk edebilirsin ve bir daha asla geri dönmezsin. Seni bir daha burada görürsem, gördüğüm yerde öldürürüm. Bugün küçük bir kızın ödünü kopardın. Seni öldürüp bataklığa atmayı ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin."

Truman çıldırmaya başladı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Bir hata yaptınız. Ben-" "Senin resmini teşhis etti. Blessings'in endişeli bir vatandaşının, sen ve arkadaşının sana karşı tanıklık ettiğim için bana nasıl ödeme yapacağınızı bulmaya çalıştığınızı duyduktan sonra çektiği bir resim. Beni tehdit ettin.

küçük kız cinayetle."

"Söylemedim. Sadece onun lanet tavuğunu öldüreceğimi söyledim, bu değil-" Truman bunu söylediği anda inledi. Az önce suçunu itiraf etmişti. "Uh, ben-"

Jake yumruğunu iki katına çıkardı ve ona tekrar vurdu. "Yalan söylüyorsun. Ona annesini öldüreceğini söyledin."

Ona bir daha vurdu, sonra bir daha, sonra bir daha, Truman o kadar morarmış ve kan içindeydi ki zar zor görebiliyordu. "Bana bir daha vurma. Gideceğim, yemin ederim," diye bağırdı Truman.

Jake'in nabızı çok hızlı atıyordu ve yok etme öfkesi neredeyse bastırıyordu. "O evden istediğin

her şeyi almak için yirmi dakikan var, yoksa cesedini bataklığa sürüklerim."

Truman arkasını döndü ve Jake hemen arkasında olduğu halde merhamet dileyerek eve koştu. Bir kaptı

Yastık kılıfı ve mutfaktaki yetersiz tava ve tabakları topladı, ardından kıyafetlerini bir bavula doldurmaya başladı ve kamyonetine götürdü. Sonra da dünyada sahip olduğu her şey arkada rüzgârda savrulana kadar eşyalarını kollarında taşımaya başladı. Ve sonra hatırladı.

"Televizyonum," diye bağırdı Truman.

"Üç dakikanız var," dedi Jake.

Truman aceleyle eve girdi ve eski tip setin ağırlığı altında sendeleyerek dışarı çıktı. Tek yapabildiği onu kamyonetin içine sokmak ve sonra da bagaj kapağını kapatmaktı. Ağırlığın tek iyi yanı, artık bol giysilerin dışarı fırlama olasılığının ortadan kalkmış olmasıydı.

"Zaman doldu ve sen hâlâ buradasın," dedi Jake ve ona doğru yürümeye başladı.

"Şimdi gidiyorum. Gidiyorum," diye bağırdı Truman. "Gitmek zorundasın. Gidememem senin suçun."

Jake, Truman'ın yüzünü işaret etti. "Ben Şeytan'ın kendi savaşında yaşadım. Parçalara ayrıldım ama ölmedim. Beni öldüremezsin, seni zavallı piç. Tanrı ölmemi istemiyor, o yüzden kaçsan iyi edersin. Koş, durma ve arkana bakma. Eğer seni bir daha yakalarsam, ikimizden biri ölecek ve biliyorsun ki bu ben olmayacağım."

Jake kamyonetine binip geri geri giderek Truman'a kaçmasına yetecek kadar yer açtığında Truman ağlıyor ve çığlık atıyordu. Boşluğu bulur bulmaz Truman eski kamyonetinin onu götürebildiği kadar hızlı bir şekilde bahçeden çıkıp ana yola doğru ilerledi. Dikiz aynasına bakıp büyük, kırmızı kamyonetin kaputundan yansıyan güneş ışığını görene kadar Jake Lorde'un hâlâ arkasında olduğunu bilmiyordu.

"Hayır, hayır, hayır." Truman hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Gitmeme izin vereceğini söyledi. Neler oluyor? Ne yapıyor?"

Aman Tanrım, yalan söyledi! Yine de beni öldürecek."

Truman gaza bastı ve en yüksek hızı olan altmış beşe ulaştı, saatlerce sürdü ve sadece bir kez benzin almak için durdu, Florida-Gürcistan sınırına kadar yol boyunca kırmızı kamyon hemen arkasındaydı.

Florida'ya geçtiğinde neredeyse gün batmak üzereydi. Kırmızı kamyon sınırın diğer tarafında durduğunda kafasını kaldırıp baktı.

Truman ağlamaya başladı. Jake Lorde sözünü tutmuştu. Tek parça halinde gitmesine izin vermişti. Otoyolda yanında hızla ilerleyen arabalara baktı ve sürmeye devam etti. Georgia'dan ve Jacob Lorde'dan ne kadar uzaklaşırsa o kadar güvende olacaktı.

Dikiz aynasına bir daha baktığında karanlıktı ve tek gördüğü farlardı. Tuhaf bir şekilde, hepsinin aynı yöne gittiğini bilmek rahatlatıcıydı.

* * *

Jake, Benny Joyner'ın çiftliğinin garaj yoluna girip motoru durdurduğunda neredeyse gece yarısı olmuştu. Evin her yerinde ışıklar yanıyordu ve o daha kamyonundan inmeden ön kapı açıldı ve Laurel onu karşılamak için koşarak dışarı çıktı.

Dışarı çıktığında tatlı bir aidiyet duygusu kapladı içini. Birkaç adım daha attı ve kız onun kollarındaydı. "İyi misin? Çok endişelendim. Neden aramadın?"

"Ben iyiyim. Her şey yolunda. Bunu hiç düşünmedim," dedi. "Tek istediğim eve, sana dönmektir." "Soğuktan korunmak için içeri gel."

Jake onunla birlikte içeri girdi. Sadece kızlarını alıp eve gitmek istiyordu ama hikâyeyi şimdi

anlatacaktı, böylece bir daha tekrarlamak zorunda kalmayacaktı.

"Jake, iyi olduğunu görmek güzel," dedi Benny ve Jake'i salondaki kanepeye götürürken elini sıktı.

Oturma odası.

Laurel hemen onun yanına oturdu ve anne babasını aynı koltuklara bıraktı. "Ne oldu? Truman Slade'i buldunuz mu? Kabul etti mi-?"

"Evet, onu buldum. Evet, beni biraz ikna ettikten sonra itiraf etti ve ben de ona bir seçenek sundum. Ya o zavallı kışını, kusura bakmayın Bayan Joyner, Georgia bataklıklarına atacaktım ya da Georgia'dan ayrılacak ve bir daha geri dönmeyecekti."

Laurel, Jake'in ellerindeki kanlı parmak eklemlerini gördü. "Ah, Jake, zavallı ellerin." "O kadar kızmıştım ki hiçbir şey hissetmedim," dedi.

"İyileşecekler."

"Peki neden bu kadar uzun sürdü?" Laurel sordu.

"Onu Florida-Georgia eyalet sınırına kadar takip ettim."

Benny'nin gözleri büyüdü ve sonra sırtıtmaya başladı. "Bahse girerim, hemen arkasında olduğunu bildiğinden, yol boyunca büzüşerek sürmüştür."

Jake omuz silkti. "Tekrar sağlıklı bir şekilde uyuması için biraz zaman geçmesi gerekecek."

Pansy kızının yeni adamına endişe ve saygının karışımıyla bakmaya devam etti. Adamın fazla bir şey söylemeden korkutucu görünmek gibi bir huyu vardı. Sonra bunu unuttu. Belki de Benny'ye alışmıştı. Bütün evlilik hayatları boyunca bu çatı altında tüneği o yönetmişti. Belki de Jacob Lorde kendi başının çaresine bakan çoğu erkek gibiydi. Belki de Laurel bu adamı seçmekle iyi yapmıştı. Tanrı biliyor ya, kızı uzun ve mutlu bir hayatı hak ediyordu.

"Peki o zaman," dedi Pansy. "Şükran Günü'nü sizin evde kutlayacağımızı duydum."

Jake, "Artık *benim* evim denmeyecek," dedi ve Laurel'in ellerini hızla sıktı. "Kızlarla birlikte bir *biz* üzerinde çalışıyoruz."

Benny koltuğunda arkasına yaslandı ve dalgınca yuvarlak karnını ovuşturdu. "Blessings'te geçirdiğin kısa süreyi göz önünde bulundurursak, yerleşmek için hiç vakit kaybetmediğin kesin," dedi Benny.

Jake küçük bir eleştiri iması duydu ve daha ileri gitmeden bitirdi. "Sanırım biraz sevgi görmeye hazırdım. Arkamda bırakmam gereken bir sürü mücadele yılı vardı," dedi Jake.

Sonra Bonnie kolunun altında Cesur Ayı ile odaya dalarken koşan ayak seslerini duydular.

"Dönmüşsün!" dedi ve doğruca Jake'e doğru koştu.

Onu kucağına oturttu, o da sanki hayatı boyunca bunu yapmış gibi göğsünün genişliğine yerleşti ve sonra Jake'in ellerindeki kanlı morlukları fark etti.

"Eve gitmeye hazır mısın Bonnie Bee?" Jake sordu.

Parmak uçlarını dokunmadan sıyrıklara yaklaşıtıyordu. "Benim evime mi yoksa senin evine mi gidiyoruz?"

"Annem nerede derse," diye cevap verdi.

"Bu gece evimize dönüyoruz, tatlım. Yapacak işlerimiz var ve erken kalkmamız gerekiyor.

Sadece birkaç gün daha okul var, sonra Şükran Günü'nde yoksun."

Bonnie doğruldu ve doğrudan Jake'in yüzüne bakacak şekilde kıpırdandı. "Kötü adamı buldun mu?" Başını salladı.

"Onunla kavga mı ettin?"

Jake kaşlarını çattı. "Neden sordunuz?"

"Burada yaralanmışsın," dedi ellerini göstererek. "Onlar iyi. Ben iyiyim," dedi Jake.

Bonnie annesine baktı. "Bizim için cesurdu, değil mi anne?"

Laurel iç çekti. Belli ki Bonnie olup bitenler hakkında düşündüğünden daha fazla şey biliyordu. "Evet,

bizim için çok cesurdu."

Bonnie, Jake'in ellerini göstererek, "Ve bunu yaparken yaralandı," dedi. Laurel başıyla onayladı. "Evet, kendine zarar verdi."

Bonnie önce Cesur Ayı'ya, sonra Jake'e, sonra da göğsüne Mor Kalp madalyası takılmış olan küçük ayıya baktı. Bonnie madalyayı göstererek, "Anne, bunu benim için çıkarmanı istiyorum," dedi.

"Ama neden?" Laurel sordu. "Eğer çıkarırsan kaybedebilirsin ve-"

"Bence bunu Jake'in ceketine iğnelemeliyiz. O bizim için cesurdu, bu yüzden şimdi bunu giymeli."

Jake'in gözyaşları o kadar hızlı akıyordu ki onu ürküttü. Kalbi, nefesini tutmasını zorlaştıran kekeme bir adım atmaya başlamıştı.

Laurel titreyen elleriyle madalyayı çözdü ve sonra dönüp Jake'in ceketine iliştirdi.

Bonnie gülümsedi, sonra uzandı ve yerine oturtmak istercesine okşadı. "Bakın millet. Jake bir kahraman."

Jake kollarını Bonnie'ye doladı ve yüzünü onun saçlarına gömdü.

Laurel annesinin sümküdüğünü ve babasının nefesinin altında mırıldanmaya başladığını duydu. Yirmiye kadar sayıyordu, soğukkanlılığını kaybetmek istemediğinde hep böyle yapardı.

Kollarını bebeğine ve erkeğine doladı ve onlara öyle sıkı sarıldı ki Bonnie'nin ciyaklamasına neden oldu. "Ekmeğimi sıkıyorsun," diye bağırdı Bonnie.

"Sen de benim ekmeğimi sıkıyorsun," dedi Jake ve gözlerini silip kızlarını öptü. "Git eşyalarını topla. Canım sıcak bir yatak ve sessiz bir gece istiyor."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" dedi Benny.

Birkaç dakika sonra kamyona binmişler ve eve doğru yola çıkmışlardı. Bonnie arka koltukta, Cesur Ayı çenesinin altına sokulmuş halde uyuyakaldı.

Laurel, Jake'le birlikte ön tarafa bindi ve ona her baktığında gösterge panelinden gelen ışıkların ceketindeki madalyadan yansıdığını gördü. Artık onunla çok barışık görünüyordu. Bu iyi bir şeydi. Düşünmeye devam etti -Tanrı biliyordu ki bunu ilk seferinde hak etmişti, ama bir erkeği doğru yapan her zaman kendisi hakkındaki ne hissettiğidir.

Jake Bonnie'yi kurtarmıştı, bu gece de Bonnie Jake'i kurtardı.

Büyükannesi şöyle derdi: "Hayatta her şey dönüp dolaşır, çünkü hayat böyledir - sonu olmayan bir hayat, Amin."

Sonsöz

Şükran Günü geldi ve geçti ve büyük bir başarıydı.

Hindi mükemmel pişmişti. Jake Bonnie'ye büyük lades kemiği üzerinde nasıl dilek tutulacağını gösterdi ve Laurel ile Bonnie'ye ailelerinin önünde evlenme teklif etti.

Laurel bir nişan yüzüğü aldı.

Bonnie bir kolye daha aldı. Bu kez minik bir kalbin içinde minik bir elmas vardı.

Jake kızlarıyla resmen nişanlanmıştı.

Aralık ayının ilk gününde yeni işine başladı ve iç çamaşırı üreten bir müşterisi için bir pazarlama sloganı yaratarak Ron Fitz'den ilk övgüsünü aldı.

Müşteriyle sözleşme imzaladıklarında, Fitz Advertising, Inc. şirketinin ikramı olarak Laurel'in bedenine uygun büyük bir kutu Silky marka iç çamaşırı hemen geldi. İçinde Jake'in sözlerinin yazılı olduğu kabartmalı bir kart vardı: *İpeksi bir sütyen giymek mi? Çıkarmanızı isteyen erkek için şımartıcı bir ön sevişme.*

Jake ve Laurel Noel arifesinde saat 14:00'te Blessings'teki İlk Baptist Kilisesi'nde evlendiler. Bonnie Carol çiçekçi kızdı ve öylesine çılgınca çiçekler savurdu ki çiçekler sadece koridorda değil, herkesin saçında ve koridora en yakın olanların kucagındaydı. Çok popülerdi.

Laurel'in baldızı Beverly onun baş nedimesi oldu.

Jake, David Payne'den sağdıçı olmasını istedi ve düğün bitip gelin ve damat pastayı kestikten sonra birbirlerine kadeh kaldırdıklarında şampanya yerine Joaquin DeSosa'nın tekila şişesini içiyorlardı.

Bu evlilik kalpleri iyileştirdi, bir kan davasını sona erdirdi ve geçmişle bugünü kutsal evlilik yeminleriyle mühürledi. Bu yılın düğünü oldu.

Ertesi sabah, Jake ve Laurel yeni hayatlarına alışıp hediyelerini açarken ve Bonnie Carol mutfak penceresinin önünde durmuş Jake'in Lavonne için yaptığı yeni süslü tavuk kümesini hayranlıkla seyrederken, Ruby Dye kapısının önünde süslü bir hediye paketi buldu.

Kartın üzerinde *To Ruby* yazıyordu ama kimden geldiği yazmıyordu.

Kapıda durmuş gizli hayranının kim olabileceğini anlamaya çalışırken, yüksek hızda giden bir motosikletin sesini duymaya başladı.

Sokağından aşağıya doğru geldiğini görmek için ön verandasının basamaklarına kadar yürüdü, birdenbire evinin hemen solundaki ara sokaktan fırladı ve sokağın karşısındaki ara sokağa girip gözden kayboldu. Siren seslerini duymaya başlamadan önce siyah derili, uzun bacaklı ve gümüş miğferinin altından pelerin gibi fırlayan saçları olan atlıyı sadece bir an görebildi.

Ya o sürücü kaza yapmıştı ve ambulanstı ya da kovalandığı için hızlı gidiyordu. Ruby neşeyle ve Noel günü *olduğu* için yüksek sesle bağırdı, "Dikkatli sürün ve

Kim olursan ol, hızlı sür. Tanrı cennetinde ve Şeytan da peşinde." Sonra hediyesini cüppesine sıkıştırdı ve soğuktan korunmak için aceleyle içeri girdi. Gün bitmeden neler olup bittiğini mutlaka öğrenirdi. Blessings'te yaşarken işler böyle yürürdü. Hiçbir şey uzun süre gizli kalmazdı.

Sharon Sala'nın Blessings,
Georgia serisinin yeni kitabını
sipariş edin

Kalbimin Bir Parçası
Mayıs 2017'de satışta

Yazar Hakkında

New York Times ve *USA Today* çöksatan yazarı Sharon Sala, RWA'nın yanı sıra OKRWA üyesidir. Beş türde yayınlanmış doksän beşten fazla kitabı bulunmaktadır: romantizm, genç yetişkin, Western, genel kurgu ve kadın kurgusu. İlk kez 1991'de yayınlanan yazar, sekiz kez RITA finalist, Janet Dailey Ödülü sahibi, *RT Magazine*'den dört kez Kariyer Başarı Ödülü sahibi, beş kez Ulusal Okuyucu Seçimi Ödülü sahibi, beş kez Colorado Romance Writers Mükemmellik Ödülü sahibi ve Mükemmellik Kalbi ve Booksellers Best Ödülü sahibidir. Yazmak onun hayatını, dünyasını ve kaderini değıştirdi. Doğduğı eyalet olan Oklahoma'da yaşıyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.